

**JAMES
HADLEY
CHASE**

**GOLDFISH
HAVE NO
HIDING PLACE**

U ovo vruće nedjeljno popodne imao sam cijelu kuću samo za sebe i odlučio sam da je to savršena prilika da sagledam sebe, razmotrim ako ima išta što bi moglo pomoći u premošćivanju dubokog jaza nastalog između Linde i mene, i pogledati svoju financijsku poziciju koja je bila daleko od zdrave.

Linda je bila s Mitchellsima. Ja sam se izvukao objašnjavajući da imam puno posla. Linda se malo namrgodila, uzela svoj kupaći kostim i odvezla se do kuće Mitchellsovih s mojim čvrstim obećanjem da ću im se pridružiti kasnije. Znao sam da joj je bilo svejedno hoću li se pojaviti ili ne.

Zbog pokvarenog filtra u našem bazenu, ovo je bila jedna od rijetkih nedjelja kada sam mogao biti sam: prilika koju nisam htio propustiti.

Sjeo sam na sunce i dobro se pogledao. Imam trideset i osam godina, fizički sam pristao i blagoslovljen kreativnim mozgom. Prije tri godine bio sam uspješan kolumnist Los Angeles Herald. Posao mi je dosadio, ali bio je to način da zaradim za pristojan život, a kad sam se oženio Lindom, koja inače ima ekstravagantan ukus, zarađivanje za pristojan život postalo je jako važno.

Jedne večeri u San Franciscu pohodio sam jednu od onih dosadnih koktel-zabava na kojima su se susretali veliki biznismeni i razgovarali o poslovima dok su se njihove žene hihotale u pozadini.

Ondje nije bilo mnogo toga za mene, ali da se nisam pojavio, možda bih propustio nešto. Zarekao sam se da nikada neću propustiti nijedan takav događaj. Naslonio sam se uza zid, ispijao svoj viski s ledom i pitao se kada bih mogao pobjeći van, kad mi je prišao Henry Chandler.

Govorilo se kako je Henry Chalndler "težak" dvjesto milijuna dolara. Njegovo kraljevstvo sastojalo se od prodaje kompjutora, kuhinjske opreme i smrznute hrane. Uz to je još bio vlasnik California Timesa, uspješnog magazina nalik Vogueu u kojemu se prezentirala moda za bogate. Bio je vodeći gradski kveker; njegovim novcem izgrađena je ogromna lokalna kvekerska crkva, i bio je najmanje omiljen ali i najdare-žljiviji među gradskim bogatašima.

"Mansone," rekao je gledajući u mene svojim tamnim očima, "pratim tvoju kolumnu. Sviđa mi se. Imaš talenta. Svrati kod mene sutra ujutro u deset sati."

Otišao sam ga posjetiti i poslušao sam njegovu ponudu. Htio je osnovati mjesečni magazin naziva Glas naroda koji bi trebao biti distribuiran po čitavoj Kaliforniji: njegova bi namjena bila da kritizira i protestira.

"Ova država," počeo je, "prepuna je korupcije, nepoštenja i potplaćenih političara. Imam organizaciju koja će nas opskrbljivati informacijama koje će ti biti potrebne dokle god ih ti budeš hranio svojim idejama. Nudim ti posao urednika jer vjerujem da se možeš nositi s time. Malo sam se propitkivao o tebi i jako sam zadovoljan rezultatima. Sam možeš birati ljude s kojima ćeš raditi. Ne moraš se brinuti o tm.kovima. Ako magazin propadne, dobit ćeš dvogodišnju (il.ii u, .ili zrvim cio neće propasti. Ovdje imam jedan mali izvještaj kojeg bih volio da proučiš. Vidjet ćeš da imaš svu potrebnu podršku. Tvoj će se posao sastojati u tome da tražiš nevolje. Ja ću se pobrinuti za eventualne sudske tužbe. Imam vrhunsku detektivsku agenciju koja bi usko surađivala s tobom. Nismo spletkari niti želimo ikoga blatiti. Želim da budeš sto posto siguran u to. Nema nikakve potrebe da ikoga blatimo. Mi napadamo administraciju, napadamo policijsku korupciju i otkrivamo podmitljive i korumpirane dečke. Interesira li te to?"

Uzeo sam onaj kratki izvještaj i malo ga proučio. Bila je to najzanimljivija stvar koja mi se ikada dogodila. Razgovarao sam o tome s Lindom i bila je uzbuđena gotovo kao i ja. Ponavljala je, "Trideset tisuća!" Njezino se ljupko lice ozarilo. "Konačno se možemo preseliti iz ovog i od boga zaboravljenog stana!"

Sreo sam Lindu na jednoj koktel-zabavi kod nekog ambicioznog političara i odmah se zaljubio u nju. Dok sam sjedio na suncu, sjetio sam se tog trenutka kada sam je prvi put vidio. Bila je definitivno najzgodnija žena koju sam ikada vidio: plavokosa, lijepa, s velikim sjajnim očima i tijelom koje je moglo biti točan model tijela savršene žene: velikih grudiju, tankog struka, skladnih bokova i dugih nogu: seks-simbol de luxe klase. Činjenica da sam bio društveni kolumnist koji je stalno bio u dodiru s "najboljim ljudima", ostavila je dubok dojam na nju. Rekla mi je da je pomislila kako sam ja nepopravljivi romantičar. Doduše, malo je glumatala kao jedna od onih brojnih hostesa koje su se brinule za ambicioznog političara: miješale su se s njegovim prijateljima i tako njegovoj pozadini davale dašak

glamura, nalijevale su ih viskijem, ali, kako me uvjeravala, bez ikakvog intimnijeg dodirivanja.

Vjenčali smo se samo tjedan dana nakon upoznavanja, i ta me bračna noć trebala upozoriti. Nije bilo nikakve strasti, skoro ništa. Samo se podala, ali ja sam se nadao da ću je uspjeti uzbuditi samo ako budem bio dovoljno strpljiv: međutim, nikada nisam u tome uspio. Ubrzo sam otkrio da joj je glavna opsesija novac. Bio sam toliko lud za njom, dopustio sam joj da potroši i ono što nisam imao. Uvijek je kupovala stvari: torbice, odjeću, nakit i ostale nepotrebne stvarčice, i zato jer sam je želio zadržati sretnom, dopustio sam joj da troši. Uvijek je prigovarala. Mrzila je taj mali stan u kojem smo živjeli. Željela je automobil. Zašto bi se ona vozila autobusom ako sam ja trebao automobil za posao? Volio sam je. Jako sam se trudio usrećiti je. Čak sam joj i pokazao brojke koje su govorile da si ne možemo priuštiti stvari koje je željela. Nije bila zainteresirana. "Slavan si," rekla je, "ljudi stalno pričaju o tebi: moraš biti uspješan." Baš kada sam se stvarno počeo zabrinjavati, stigla je ova ponuda od Chandlera.

"Točno znam gdje ćemo živjeti!" rekla mi je Linda. "Ea-stlake! Sjajan je! Ima sve! Hajdemo sutra izabrati kuću!" Napomenuo sam joj da još nemam posao, da se još nisam odlučio i, naposljetku, Eastlake je bilo skupo imanje koje će pojesti velik dio od onih trideset tisuća dolara prihoda. Bio je to naš prvi sukob. Bio sam zapanjen količinom nasilja. Vikala je na mene i bacala stvari. Bio sam toliko šokiran da sam na kraju odustao. Ubrzo nakon što sam rekao da ću prihvatiti posao i otići s njome pogledati Eastlake, bacila mi se u naručje i ispričala se stoje bila "tako zločesta". Otišao sam Chandleru i rekao da ću biti njegov urednik. Sjeo je za svoj stol i izgledao ogromno, upravo onako kao što izgleda osoba teška oko dvjesto milijuna dolara, vrteći debelu cigaru među svojim tankim usnama.

"Dobro, Mansone, ugovor je već spreman." Zastao je i pogledao me svojim tamnim očima. "Sada, slijedi jedna stvar: napadat ćeš korumpirane i nepoštene. Zapamti, bit ćeš kao zlatna ribica u staklenoj kugli. Budi oprezan: ne daj nikome priliku da ti uzvрати. Zlatne ribice nemaju skrovišta. Upamti to. Uzmi mene za primjer: ja sam kveker i ponosan sam na to. Vjerujem u Boga. Moj privatni život ne može biti meta kritiziranja. Nitko ne može uprijeti prostom u mene

i nitko ne smije doći u mogućnost da upre prstom u tebe. Shvaćaš li? Nema pića kad se vozi: nema zafrkavanja sa ženama. Oženjen si pa tako neka i ostane. Nema dugova. Nema ničega što bi protivnik mogao iskoristiti protiv tebe. Izađi samo iz svoje rutine i svake novine u ovoj državi okomit će se na tebe. Sada imaš misiju napadati korumpirane i nepoštene i steći ćeš puno neprijatelja koji će te razapeti samo da dobiju priliku." Zato što sam trebao tih trideset tisuća dolara godišnje, rekao sam da razumijem, ali nakon potpisivanja ugovora, nakon rukovanja, kada sam napustio njegov veliki ured i došao do automobila, već sam se bio premišljao. Već sam bio u dugovima: potrošio sam i dopušteni bankovni kredit. A imao sam Lindu koja je samo trošila i trošila.

Povrh svega toga glupo sam joj dopustio da me nagovori da kupimo kuću na Eastlakeu.

Eastlake je bilo stambeno naselje sagrađeno za one s debljim bankovnim računom. Ugodne, de luxe kuće prodavale su se za sedamdeset i pet tisuća dolara i bile su opremljene gotovo svime: tepisima, perilicama posuđa, klima uređajima... samo navedi i pronaći ćeš i to; čak i kosilicama za travnjake. Kuće su bile sagrađene oko umjetnog jezera od dvjesto hektara. Ondje je postojala i tzv. klupska kuća, u kojoj se moglo jahati, igrati tenis, plivati, uživati u golfu (tereni su bili osvjetljeni noću) i ogromna de lugesamoposluga koja je njegove stanovnike opskrbljivala sa svime, od kavijara do igle.

Eastlake je bio Lindin pojam raja. Ondje su živjeli njeni brojni prijatelji. Jednostavno nismo mogli živjeti nigdje drugdje, rekla mi je. Stoga sam kupio kuću sa zastrašujućom hipotekom koja će me koštati oko deset tisuća dolara godišnje u naknadama, zemljišnim porezima i ostalim rashodima.

Uselili smo se i Linda je bila sretna. Namještaj je pojeo svu moju uštedevinu. Moram priznati da je kuća bila sjajna i da sam bio ponosan što sam njezin vlasnik, no u krajičku uma stalno sam mislio na trošak u koji sam se bacio. Imali smo i susjede: mlade ljude poput nas, ali sam sumnjao da su muževi bili financijski potkovaniji od mene. Svake večeri smo se zabavljali ili smo bili zabavljani. Linda je, naravno, željela svoj automobil. Kupio sam joj Austin Mini Cooper. No, nikada nije bila zadovoljna. Željela je i odjeću za izlaske: njezine

prijateljice stalno su mijenjale svoju odjeću pa zašto ne bi i ona? Nije znala kuhati i mrzila je sve kućanske poslove pa smo uzeli Cissy, krupnu crnkinju koja je svaki drugi dan dolazila u svom Fordu i koštala me dvadeset dolara po posjetu. Mojih trideset tisuća godišnje koji su izgledali tako sjajno kada sam potpisao Chandlerov ugovor, sada su se smanjili skoro na ništa.

Ali, na kraju, magazin je bio uspjeh. Imao sam sreću što sam pronašao dva vrhunska novinara, Wallyja Mitforda i Maxa Berrvja, da rade sa mnom. Chandlerova detektivska agencija opskrbljivala me je sočnim informacijama. Chandler mi je posudio svog marketinškog stručnjaka koji je doista znao svoj posao. Financijski, magazin nije imao nikakvih problema. Uz pomoć Mitforda i Berrvja svukao sam plašt s mase korumpiranih ljudi koji su mi odmah posljedično postali najljući neprijatelji. To sam morao prihvatiti. Krenuo sam za administracijom i političarima. Nakon četvrtog broja, znao sam da sam postao omražen čovjek, ali držao sam se isključivo činjenica i ljudi koje sam napadao nisu mogli učiniti ništa po tom pitanju.

Sjedeći na suncu, uvidio sam koliko sam zapravo bio ranjiv kada bi neki protivnik počeo kopati po mom privatnom životu. Prešao sam dopušteno bankovno prekoračenje za tri tisuće dolara. Živio sam iznad svojih mogućnosti. Činilo mi se da ne mogu kontrolirati Lindino trošenje. Da je neki drugi kolumnist možda bio zlonamjeran, ne bi mu nikako mogla promaći činjenica da se moj i Lindin brak raspada, a i znao sam da bi to uznemirilo Chandlera čiji je brak bio savršen. U sljedećem broju Glasa naroda, koji je trebao izaći negdje sredinom mjeseca, napao sam kapetana Johna Schultza, šefa policije. Zaintrigirao sam sve činjenicom kako je moguće da čovjek vozi Cadillac, živi u kući od sto tisuća dolara, pošalje oba sina na fakultet i omogući ženi da se odijeva u krzno. Chandler mi je rekao da ga slobodno mogu napasti jer ga je mrzio. Ono što sam napisao bila je istina, ali napadati šefa policije bilo je izazivanje pravih nevolja. Znao sam da ću morati biti veoma oprezan kad se broj pojavi na kioscima: bez prometnih prekršaja, nema vožnje čak ni poslije jednog pića svi policajci u gradu okomit će se na mene.

Dok sam sjedio pored praznog bazena i ispijao piće, pitao sam se da li to što radim ima ikakvog smisla. Nisam imao Chandlerov kvekerski mentalitet. U ovome sam bio isključivo zbog novca. Bilo je to dobro

za njega: mogao se pobrinuti za bilo kakvu sudsku parnicu i bio je pravi križar - ja nisam. Sutra je prvi u mjesecu. Bit će to dan kada ću podvući crtu nakon plaćanja prošlomjesečnih računa. Otišao sam za svoj stol i sljedeća dva sata proveo pregledavajući što smo Linda i ja dugovali. Suma je premašila kvartalnu plaću, koju mi je Chandier dao, za dvije tisuće i tristo dolara. Analizirao sam svoje troškove. Osim Lindine ekstravagancije najgori su bili računi za piće i meso. Kada ugošćujete deset do petnaest ljudi dvaput tjedno, omogućujući im pritom da uživaju u velikim odrescima i neograničenim količinama pića, zbilja vam ponestane novca. Tu je još bila i Cissvna plaća, zatim mjesečni troškovi obaju automobila, životni troškovi i provizija na prihode i imanje, sve me to navelo da se zapitam kako nisam u još većem minusu.

Osjećao sam se pomalo zarobljenim. Trebat ću nešto napraviti, ali što? Najočitija stvar koja se nudila bila je prodaja kuće i preseljenje u manji stan u gradu, ali već sam sada, u očima stanovnika Eastlakea, bio uspješan i nisam si mogao priuštiti iznošenje bijele zastave predaje.

Zazvonio je telefon. Bio je to Harry Mitchell.

"Bok Steve! Dolaziš li? Da pripremim jedan odrezak i za tebe?"

Oklijevao sam, gledajući piće na svom stolu. Koja je svrha ovog mog sjedenja ovdje i zbrajanja?

"Naravno, Harry, odmah stižem."

Dok sam odlagao slušalicu, pomislio sam da bi sutra moglo iskrsnuti neko rješenje premda mi je zdrav razum govorio da je to nemoguće. Morao sam razgovarati s Lindom, a to je bilo nešto čega sam se pribojavao. Znao sam da će raditi scene. Još se uvijek živo sjećam našeg posljednjeg velikog sukoba. Međutim, moram joj reći. Moramo smanjiti sve troškove. Mora surađivati. Zaključao sam kuću, otišao do garaže i sjeo u auto. Sviđali su mi se Harry i Pam Mitchell. On je puno zarađivao na nekretninama. Pretpostavljam da je zarađivao triput više od mene. Nikada nisu imali manje od trideset ljudi na nedjeljnom roštilju.

Odvezao sam se do njih uvjeravajući samoga sebe da je sutra novi dan.

U ponedjeljak ujutro, tajnica Jean Kesey, bila je u mom uredu i pripremala mi poštu kada sam ušao.

Samo koja riječ o Jean: imala je negdje oko dvadeset i šest godina, visoka, tamna, s dobrom figurom, ne pretjerano zgodnim licem, no bila je sto posto učinkovita. Stigla je iz Chandlerova klana i bila je njegova četvrta tajnica koje se nevoljko odrekao, napominjući mi koliko je vrijedan poklon bila -stoje i doista bila.

"Jutro, Steve," rekla je smiješeći mi se. "Treba vas gospodin Chandler. Čim uđe, hoću da dođe do mene, bile su njegove točne riječi."

"Je li rekao zašto?"

"U redu je. Znam mu po glasu. Nikakva nevolja." Pogledao sam na sat. Bilo je devet i osam minuta. "Zar on nikada ne spava?" Nasmijala se. "Ne često... on čeka."

Otišao sam do automobila i odvezao se do Chandlerove zgrade.

Njegova tajnica, sredovječna žena s očima boje leda, odmahнула nije prema vratima njegova ureda.

"Gospodin Chandler vas očekuje, gospodine Manson." Chandler je sjedio za svojim velikim stolom i čitao poštu. Podigao je pogled kad sam ušao, udobno se naslonio u svoju direktorsku fotelju i mahnuo mi da sjednem u stolicu za posjetitelje.

"Steve, napravio si dobar posao. Baš sam pročitao neke dokaze o Schultz. Mislim da imamo kućinog sina u vrućoj stolici. Dobro napravljeno."

Sjeo sam.

"I ja bih se mogao naći u toj vrućoj stolici, gospodine Chandler."

Podignuo je jednu obrvu.

"Naravno... i zbog toga sam baš htio popričati s tobom. Od sada pa nadalje bit ćeš obilježen čovjek. Policajcima će biti naređeno da te mrze. Mene se boje, ali tebe ne. Spreman sam se okladiti da će Schultz odstupiti za nekoliko tjedana, ali prije nego ode, pokušat će ti vratiti. Želim se pobrinuti za to." Stao je i malo me promatrao. "Imaš li kakvih osobnih problema?"

"Tko nema?" upitao sam. "Da, imam osobnih problema." Uzdahnuo je.

"Ništa gore od novca?"

"Ne."

"Jesi li siguran? Podijeli to sa mnom, Steve. Napravio si dobar posao s mojim magazinom. Na tvojoj sam strani." "To je samo novac."

"To sam i mislio. Ta tvoja ljupka supruga stjerala te je u dugove, zar ne?"

"Sam sam sebe stjerao u dugove, gospodine Chandler." "Tako je. Ljudi danas previše troše. Žive iznad svojih mogućnosti. Žene im se natječu s drugim ženama i to puno košta. Nemoj misliti da ne znam za te stvari, iako mi se više nikada neće dogoditi taj problem. Onaj članak koji si napisao nosi sa sobom bonus." Dometnuo mi je ček preko stola. "Sredi dugove i od sada pa nadalje kontroliraj ženu. Doista je prava ljepotica, ali nijedna žena ne smije tako divljati." Uzeo sam ček. Iznos je bio deset tisuća dolara. "Hvala, gospodine Chandler."

"To se ne smije ponoviti. Zapamti što sam ti rekao: zlatne ribice nemaju skrovišta, a ti sada živiš u staklenoj kugli za zlatne ribice. Izvukao sam te i pružio ti novi početak, ali ako od sada nadalje ne budeš mogao kontrolirati situaciju, nisi čovjek za mene."

Pogledali smo se.

"Razumijem."

Odvezao sam se do banke i unovčio ček. Razgovarao sam sa svojim bankarom Erniejem Mayhewom. Ovaj će ček pokriti dugovanje prema banci, a ostatak novca će računu pružiti malo pristojnosti. Napustio sam banku osjećajući se kao čovjek kojemu je upravo skinuta tona cementa s leđa. Iako sam odlučio razgovarati s Lindom o našim financijama, ostali smo tako kasno kod Mitchellovih da se poslije nije ukazala niti jedna prilika. Oboje smo bili malo pijani i po povratku smo se samo strovalili u krevet. Pokušao sam voditi ljubav s njom, ali se odmakla mumljajući, "Oh, za Boga miloga... ne sada." Otišli smo spavati, a kada sam se ustao, ona je još spavala - skuhao sam kavu i kada sam krenuo prema uredu, ona je još uvijek spavala. Jutro je prošlo relativno mirno - magazin je upravo dovršen i budući da sam u tom broju napao šefa policije, odlučio sam povećati nakladu za petnaest tisuća primjeraka.

Nakon ručka u uredu, počeo sam planirati sljedeći broj. Usput sam i razmišljao o tome kako ću večeras razgovarati s Lindom; ta mi se misao potpuno uvukla u glavu.

Ovo se ne smije ponoviti, izvukao sam te. Ako od sada nadalje ne budeš mogao kontrolirati situaciju, nisi čovjek za mene.

Prepoznao sam to kao upozorenje. Znao sam da Chandler uvijek

misli što kaže. Stoga ću večeras morati otvoreno razgovarati s Lindom. Morat će prihvatiti činjenicu da više nećemo moći živjeti prema sadašnjim mjerilima.

Predstojeća bitka - a bit će to bitka - s Lindom učinila je kreativno razmišljanje o novom broju gotovo nemogućim. Ustao sam sa stolice i počeo kružiti po svom velikom uredu. Mogao sam čuti povremeno Jeanino kuckanje po pisaćem stroju. Mogao sam čuti i glas Wallyja Mitforda dok je diktirao tekst u svoj diktafon. Pogledao sam na stolni sat. Bilo je šesnaest i petnaest. Imam još dva sata prije nego što stignem kući i započnem razgovor s Lindom.

Zapalio sam cigaretu i primakao se velikom prozoru iza kojeg se prostirao pogled na grad. Smog je natjerao vozače da upale svjetla na svojim automobilima. Pogledao sam preko u Chandlerovu zgradu. Veliki ured, više penthouse, u kojemu je Chandler radio bio je ispunjen svjetlom.

Oglasio se telefon - Jean mi je prespajala nekoga. Otišao sam do njega i stisnuo gumb.

"Gospodin Gordvje ovdje, gospodine Manson," reče mi Jean, "želio bi vas vidjeti."

Gordy? Ime mi nije zvučalo poznato. "Što želi?"

Usljedi stanka, a tada Jean, pomalo zabrinjavajućim glasom, reče, "Kaže daje osobno i povjerljivo."

"Pošalji ga za tri minute."

To će mi ostaviti dovoljno vremena da u diktafon stavim vrpcu, smjestim se za stol i zapalim drugu cigaretu. Jean otvori vrata i stane sa strane dok je visok, mršav muškarac, dobro odjeven ali izgužvan, ušao u moj ured. Imao je oko četrdeset godina, ćelavio je i imao više obješenu vilicu, s tankim nosom i duboko usađenim očima i gotovo nevidljivim usnama.

Ustao sam kako bismo se mogli rukovati. Ruka mu je bila suha i čvrsta.

"Gospodin Gordy?"

"Tako je. Jesse Gordy." Nasmijao se i pokazao pritom male žute zube. "Ne poznajete me, gospodine Manson, ali ja, naravno, poznajem vas."

Mahnuo sam mu da sjedne. "Molim vas, sjednite." "Hvala vam." Smjestio se u stolicu, izvadio kutiju cigareta i zapalio. Bilo je

nešto u njegovim pokretima, izrazu, njegovoj arogantnosti i povjerljivosti koja me počela odmah smetati. "Recite." Pomaknuo sam neke papire kako bih mu dao do znanja da nemam vremena na rasipanje.

"Mislim da imam informaciju za vas, gospodine Manson, koja bi mogla biti zanimljiv članak." Ponovno je otkrio svoje žute zube u stisnutom smiješku. "Čitao sam vaš magazin: prvoklasan je, baš prava stvar koju ovaj grad treba." "Drago mi je što tako mislite, gospodine Gordy. Koja je to informacija?"

"Najprije mi dopustite da vam se predstavim. Ja sam upravitelj samoposluge na Eastlake imanju. Vjerujem da vi nikada niste bili ondje, ali vaša supruga kupuje kod nas i sretan sam što to mogu reći." Ponovno su se usne podigle i ponovno sam vidio male žute zube: počeli su me tjerati da mislim na štakora. "Sve dame koje žive tamo kupuju kod nas."

Imao sam nevjerojatan osjećaj daje bilo nečeg zlobnog iza tog umilnog govora; bio sam oprezan da izgledam zainteresirano, da klimam glavom ohrabrujuće po njega i da čekam. "Gospodine Manson, stvorili ste izvrstan i žestok magazin koji napada nepoštene ljude. To je dobra i prijeko potrebna stvar," reče Gordy. "Pročitao sam sve brojeve i veselim se čitanju novog." Nagnuo se naprijed kako bi otriaso pepeo s cigarete u moju staklenu pepeljaru. "Ovdje sam, gospodine Manson, da vam ponudim informaciju koja se tiče bijednog lopova u mom dućanu. Zovemo ga bijedan lopov, ali tijekom godine vrijednost ukradene robe popela se na osamdeset tisuća dolara."

Zurio sam u njega.

"Mislite o tome kako ljudi koji žive na tom imanju ukradu robe u vrijednosti osamdeset tisuća dolara godišnje?" Potvrдно je klimnuo glavom.

"Tako je. Ne znam zašto je tako, ali ljudi krađu: čak i imućni ljudi. To je nastranost koju, do sada, nismo uspjeli razjasniti. Posluga koja radi na imanju kupit će robe u vrijednosti od deset dolara i ipak će ukrasti dvije kutije cigareta. Imućna dama koja kupi robe u vrijednosti od nekoliko stotina dolara ukrast će skupu bočicu parfema."

Ovo me počelo zanimati. Ako je ovo što mi je ovaj čovjek govorio bila istina, mogao bih napisati eksplozivni članak kojeg će Chandler

zavoljeti.

"Iznenadili ste me, gospodine Grody," rekao sam. "Imate li dokaz?"

"Naravno."

"Kakav dokaz imate?"

Izvadio je cigarete i zapalio drugu dok mi se smijao. "Unatoč velikim troškovima, moji su nadređeni odlučili uvesti kamere koje pokrivaju cijeli dućan. Kamere su počele raditi prije dva tjedna. Moji su se nadređeni konzultirali sa šefom policije koji je izrazio svoju volju da procesuiraju sve dokaze s filma, uvjerivši se prije toga da je film uvjerljiv." Zavalo se natrag u stolicu. "Film koji sada imam, gospodine Manson, toliko je uvjerljiv da jednostavno oklijevam predati ga kapetanu Schultz u ruke. Mislilo sam da se najprije trebam konzultirati s vama i brojnim drugim supruzima čije žene kupuju kod nas u dućanu."

Odjednom sam osjetio navalu hladne krvi u glavu. "Ne mogu vas pratiti, gospodine Gordy," rekao sam i primijetio da mi je glas drhtav. "Što točno pod tim mislite?" "Gospodine Manson, ne dopustite, molim vas, da gubimo vrijeme. Vaše vrijeme je dragocjeno kao i moje." Iz džepa je izvukao omotnicu i dobacio mi je na stol. "Pogledajte ovo. To je uvećana verzija od dvadeset metara filma. Vjerujem da je to dovoljan dokaz, osim filma, da vam kažem kako je vaša gospođa Manson bila zločesta."

Pokupio sam omotnicu i izvukao iz nje sjajnu fotografiju. Prikazivala je Lindu kako kriomice stavlja bočicu Chanela 5 u svoju ručnu torbicu.

Sjedio sam mirno, kao okamenjen i buljio u fotografiju. "Naravno, nije ona jedina," reče Gordy gotovo nježno. "Toliko dama s Eastlakea radi takve stvari. Film je veoma razotkrivajući. Kapetan Schultz neće imati nikakvih problema pri procesuiranju takvih slučajeva. Vaša draga, lijepa žena, gospodine Manson, mogla bi čak završiti u zatvoru." Polako sam odložio fotografiju na stol. Gordy je ustao. "Ovo je, naravno, pravi šok za vas," rekao je, pokazujući ponovno svoje žute zube. "Treat ćete vremena da o tome razmislite, te razgovarate s gospođom Manson. Mogli bismo srediti tu tužnu aferu. Prije nego predam kapetanu Schultz ovu inkriminirajuću vrpcu, mogao bih izostaviti scene s vašom suprugom. Pretpostavljam da bi dvadeset tisuća bilo dovoljno da dobijete film. Ovo nije velik novac s

obzirom na vašu uspješnost. Mogu li vam predložiti da dođete sutra navečer k meni s gotovinom. Imam malu skromnu kućicu nedaleko od vaše lijepe kuće. Broj 189." Nagnuo se naprijed, gledao u mene s očima oštrim poput vršaka leda i cerio se sa svojim žutim zubima."Sutra navečer, gospodine Manson... gotovina, molio bih vas," i ode iz mog ureda dok sam ja samo sjedio i gledao u Lindino lijepo lice kako radi tu ružnu, ružnu stvar znajući daje moram spasiti. Ali kako?

Uvijek sam si govorio da bih, kada bi me netko pokušao ucijeniti, odmah otišao na policiju. Bio je to jedini način rješavanja takve situacije. Ali moj napad na Schultza učinit će nemogućim da odem tamo. Sigurno bi malo pritisnuo Gordyja, ali ne bi imao nimalo milosti za Lindu, osim... Mogu li povući članak? Još je ostalo tjedan dana prije nego list krene u tiskaru. Imam puno materijala kojima bi mogao zamijeniti članak, ali Chandler je već odobrio članak. Čak mi je dao i bonus od deset tisuća dolara. Mogu li ga sada uvjeriti u to da naši dokazi nisu bili dovoljno pouzdani i čvrsti i da bismo si tako samo priuštili vražju sudsku parnicu? Na vratima se začulo kucanje i Wally Mitford uđe u ured. "Imaš li malo vremena da pogledaš ovaj prijedlog oko nove zgrade srednje škole, Steve?"

Htio sam biti sam kako bih malo razmislio, stoga je bio pravi napor reći, "Naravno, sjedni."

Wally je uzeo stolicu i počeo širiti po stolu papire. Pažljivo sam stavio Lindinu sliku u ladicu svog stola i isključio diktafon.

Wallyje bio debeljuškast i prijazan muškarac u četrdesetima. Imao je malo prorijeđenu kosu, oči gotovo skrivene iza tankih naočala i čeljust kao u buldoga. Bio je najbolji istraživački novinar kojeg sam znao, a upoznao sam ih dosta. Razgovarali smo o novoj srednjoj školi koju je gradio izvođač kojega je unajmilo gradsko poglavarstvo. Wally je mislio kako su troškovi izgradnje bili preveliki. Raspitivao se malo okolo i saznao za druga tri izvođača koji su odmah dali znatno nižu cijenu izgradnje.

"To je Hammond," reče Wally. "On dobiva velik dio tog kolača. Mogli bismo mu spremiti neku nevolju. Što ti misliš?" "Vidi što Webber može iskopati o njemu."

Webber je bio glavni u Chandlerovoj detektivskoj agenciji. "U redu." Wally si

zapiše podsjetnik. "Jesi li dobro, Steve? Izgledaš kao da ćete uhvatiti viroza."

"Ništa više od obične glavobolje." Zastao sam, a onda dodao, "Onaj članak o Schultzu. Misliš li da ga trebamo objaviti?" "Objaviti?" Graknuo je na mene. "Jel' me ti to zezaš?" "Razmišljao sam o tome. To bi nas moglo odvesti u velike nevolje. Hoću reći, policajci će se stvarno okomiti na nas i mogli bismo zbog toga imati velikih privatnih problema." "Razgovarali smo o tome kada smo planirali broj, zar ne?" "Wally podigne jednu obrvu. "Ti si isplanirao i ja sam napisao članak: stoga smo ti i ja u opasnosti. Oko čega se imamo brinuti? Što nam to policajci mogu napraviti?" Dodao je: "Zar te uhvatila panika, Steve? Imaš li kakvu tajnu prošlost?" Njegova široka grimasa nije me uspjela iznervirati. "Osim toga, šef nam je već dao zeleno svjetlo. Ako bude bilo kakvih problema, on će se pobrinuti za to i taj kućkin sin Schultz konačno će dobiti svoje."

"Da. U redu. Razgovaraj s Webberom i vidi što može iskopati o Hammond." "

Uputio mi je zabrinut pogled, pokupio je papire i uputio se prema vratima.

"Polako večeras, Steve. Pođi ranije na spavanje."

Kada je izašao iz sobe, zgrabio sam diktafon i stavio vrpču u džep. Fotografiju sam stavio u aktovku i uputio se do Janiena ureda.

"Idem kući, Jean. Izgleda da će me uhvatiti nešto. Wally je tu ako nešto slučajno iskrsne."

Pogledala me zabrinuto. "Imate li aspirina kod kuće?" "Da. Ma, bit ću dobro sutra," i odšetao sam dalje u hodnik. Vrata Wallyjeva ureda bila su otvorena. Pogledao sam unutra.

"Idem doma, Wally. Ako bude kakvih nevolja, zovni me." "Neće biti ništa. Idi ranije leći." Oklijevao sam, ali morao sam znati.

"Kupuje li Shirlev u Dućanu dobrodošlice?"

Shirlevje bila ljubazna i nadasve praktična Wallyjeva supruga.

"U tom leglu lopova?" Wally zatrese glavom. "Shvatio sam da su skuplji za više od petnaest posto od ostalih dućana u kvartu. Toje samo za bogate i snobove. Mogli bismo ih razotkriti, Steve. Mogli bismo im malo potkresati krila." "Dobra zamisao. Pa, vidimo se onda sutra," i spustio sam se dizalom u prizemlje. Ušao sam u automobil, upalio motor i blijedo zurio kroz vjetrobransko staklo.

Što da napravim? Moram skupiti dvadeset tisuća dolara do sutra navečer ili će ova vrpca završiti u Schultzovim rukama. Već sam mogao zamisliti kako policija uhićuje Lindu. Mogao sam zamisliti senzaciju i naslađivanje tiska. Chandler će mi odmah pokazati vrata. Pomislio sam na sve naše susjede: gađenje i odvrćanje glava po prvi put otkako sam se oženio s Lindom. Bio sam sretan i zahvalan što nemamo djece. Međutim, mora postojati neki izlaz.

Sredio sam dugove. Hoće li mi Ernie Mayhew dati predujam od dvadeset tisuća dolara? To je, nakon kratka razmišljanja, bio nemoguć san. Možda bi mi dao pet tisuća dolara ako bih smislio neku razumnu ispriku. Ali kako onda skupiti ostatak novca? Pomislio sam na Lu Miera koji je posuđivao novac i kojeg sam planirao napasti. Max Berry, moj drugi istraživač, već je napravio nacrt članka. Htjeli smo napasti Meira zbog njegovih groznih iznosa od šezdeset posto kamata na zajmove. Max je imao sve podatke o Meirovim utjerivačima dugova: grubijanima koji su premlaćivali nesretnike koji nisu mogli platiti te zastrašujuće kamate. Možda bi mi, ako bih uspio stopirati članak, Meir posudio novac s razumnim kamatama, ali tada sam se sjetio da je Chandler već vidio prijedlog Maxovog članka i odobrio ga.

Ubacio sam automobil u brzinu i uputio se kući. Kada sam napuštao grad i njegov sloj smoga, večernje sunce je bilo toplo i zrak je bio čist. Nisam očekivao da ću zateći Lindu kod kuće i nisam bio razočaran time. Vrata garaže bila su otvorena, a Austin Cooper nije bio u njoj. Uvezao sam svoj automobil u garažu, pogledao na sat - bilo je tek nešto malo iza šest navečer - otključao vrata koja su iz garaže vodila u kuću i uputio se prema svojoj radnoj sobi. Umetnuo sam vrpca u radio kazetofon, stavio fotografiju u ladicu radnog stola i otišao do Lindine garderobe. Trebalo mi je samo pet minuta da otkrijem bočicu Chanela. Tada sam otvorio njezin kozmetički ormarić te stao pregledavati bočice i losione koji su bili poredani na policama. Bilo koji od ovih, naravno, mogao je biti ukraden. Bila je tu velika, ornamentska boca parfema Joy. Jednom sam prilikom u The New Yorkeru pročitao reklamu koja je govorila da je ovo bio najskuplji mogući parfem koji se može pokloniti ženi. Zatvorio sam ormarić i uputio se prema kuhinji kako bih uzeo led za piće koje mi je u ovom trenutku bilo prijeko potrebno.

Kuhinja je bila u neredu: sve stvari od doručka stajale su neoprane u sudoperu, ostaci ručka bili su razbacani po kuhinjskom stolu zajedno s uprljanim tanjurom, nožem i vilicom. Mrvice kruha bile su razasute posvuda po podu. Sjetio sam se da Cissy dolazi tek sutra. Vratio sam se u radnu sobu, napravio si piće i sjeo za stol. Sjedio sam tamo i pokušavao doći do nekog rješenja. Priznajem da sam već počeo paničariti. Vidio sam sve za što sam bio radio, cijelu svoju budućnost, raznijetu visoko nebu pod oblake zato jer je moja glupa, lijepa supruga morala biti pohlepna. Zašto me nije mogla pitati da joj kupim parfem? Kako je mogla biti tako neodgovorna i postati lopov znajući što će to značiti za nas oboje ako bude uhvaćena na djelu? Prisilio sam se da ne mislim više na nju nego na Jesseja Gordvja. Opet sam pomislio na ono što je rekao i tada sam nesigurno uključio kazetofon i ponovno poslušao njegov glas: Film koji sada imam, gospodine Manson, toliko je uvjerljiv da jednostavno oklijevam predati ga kapetanu Schultz u ruke. Mislio sam da se najprije trebam konzultirati s vama i brojnim drugim supruzima čije žene kupuju kod nas u dućanu.

Iz toga je bilo, očito, vidljivo da Linda nije bila jedini lopov među suprugama. Vjerojatno su i ostali moji susjedi ucijenjeni. Misli su mi bježale dok sam pomišljao na ljude koje znamo i koji su živjeli oko nas. Mitchellsovi? Latimersi? Thiessensi? Gilrovevi? Creedenovi? Lista je mogla ići i dalje: svi odreda imućni ljudi s razmaženim suprugama: puno bogatiji od mene, ali sumnjao sam da su supruge drugih koje sam poznao bile razmaženije i pokvarenije od Linde. Je li Gordy već posjetio i te supruge? Pretpostavljam da postoje još četiri supruge-kradljivice? Zahtjev od dvadeset tisuća dolara po supruzi. Osamdeset tisuća dolara za posjet, prijetnju i komad vrpce! Odjednom sam osjetio navalu bijesa i podigao sam telefonsku slušalicu kako bih nazvao Hermana Webbera.

Detektivska agencija Alert bila je vlasništvo Henrvja Chandlera, a vodio ju je Herman Webber. Taj je čovjek prije bio policijski poručnik, ali je dao otkaz jer mu promaknuće nije išlo dovoljno brzo kako se bio nadao. Onda je osnovao detektivsku agenciju. Bio je popularan u policiji, i u kratkom je vremenu pet ponajboljih detektiva također napustilo policiju i pridružilo mu se. Chandler ga je financirao te je uzeo i njega i ostalih pet detektiva pod svoju zaštitu. Webber je

napravio sav prljavi posao oko istraživanja za Glas naroda. Nisam ga baš previše volio: bio je grubijan, bilo se teško nositi s njime, ali je uvijek dolazio s činjenicama, i to utemeljenim. Njegov grubi, hrapavi glas pojavio se s druge strane linije. 24 James Hadley Chase
"Webber."

"Ovdje Steve, Hermane," rekao sam. "Imam jedan poslić za koji bi se trebao pobrinuti."

"Samo reci: snimam te."

To je bio Webber: efikasan i još uvijek pravi policajac. Nikada nije preuzeo zadatak a da nije imao sve na vrpci.

"Jesse Gordy," rekao sam. "Vodi Dućan dobrodošlice u Eastlakeu. Želim sve o njemu. Ponavljam, sve o njemu. Čak i stvari tipa koliko često podrezuje nokte na nogama." "Može. Nema problema. Imam već neki dosje o njemu kojeg samo trebam obnoviti. Imat ćeš ga do sutra u podne." "Neka bude deset ujutro."

Uzdahnuoje.

"Samo tako?"

"Želim izvještaj na svom stolu do deset ujutro," i spustio sam slušalicu.

Pogledao sam na sat. Sada je već bilo osamnaest i dvadeset. Pogledao sam u svoj adresar i tada nazvao Ernieja Mayhe-wa na privatni broj. Javila se Martha, njegova supruga.

Je li se Ernie već vratio?

Ovdje Steve," rekao sam.

"Evo, upravo je otišao do toaleta," odgovorila je Marta i nasmijala se. "Kako ste vas dvoje? Čini se kao da se nismo vidjeli godinama. Kad se možemo naći? Što kažeš o sljedećem petku? Dođite k nama."

"Dobro. Razgovarat ću s Lindom. Znaš kako je, Martha, čovjek nikada ne može računati s vremenom. Možda ona ima već nešto dogovoreno."

Martha se doimala ponešto razočarana. "Pa, onda, nadam se, Steve, da ćemo se vidjeti." Tada je Ernie preuzeo slušalicu. "Bok, Steve!"

"Čuj, Ernie, iskrsnulo mi je nešto hitno. Lindina majka bi trebala poći na operaciju. Oprosti što razgovaram o poslu u ovo vrijeme, ali trebam malo'maziva'. Možeš li mi pozajmiti petnaest tisuća dolara?"
Usljedila je pauza.

"Ne misliš valjda da tražiš..."Odjednom svjestan da ga Martha pažljivo sluša, zaustavio se.

"To je upravo ono što tražim. Evo, dajem ti kuću u zalog, Ernie."

Još jednom duga pauza.

"A što misliš da raspravimo o tome sutra, Steve? Napraviti ću mjesta za tebe u devet i petnaest ujutro u mom uredu." "Možeš li mi barem natuknuti da li mi možeš ili ne možeš dati novac?"

"Razgovarat ćemo o tome. Mislim da suma baš i nije realna. U svakom slučaju, razgovarat ćemo. Žao mi je zbog Lindine majke."

"Da."

"Hajdemo se naći, ha?"

"Naravno. U redu, Ernie, sutra," i spustio sam slušalicu. Čuo sam Lindinog Coopera kako ulazi u garažu. Upalio sam svjetlo stolne lampe, ispio piće do kraja i čekao.

Čuo sam kako je otvorila prednja vrata, a potom ih zalupila. Nije se uopće trudila pozdraviti me, već je odmah potrčala gore. Čuo sam udarce njezinih potpetica iznad svoje glave dok je ulazila u kupaonicu. Tada je uslijedila pauza i začulo se puštanje vode iz vodokotlića. Sjedio sam tamo i čekao. Zazvonio je telefon i premda nije bio nadohvat ruke, nisam se javio.

Čuo sam Lindu kako iz naše spavaće sobe preuzima poziv. Čuo sam je kako viče.

"Steve! Frank na telefonu!"Nagnula se preko ograde stubišta i pozivala me. "Treba te."

Podigao sam slušalicu. "Bok, Frank!"

"Kako bi bilo da dođem do tebe za dvadeset minuta?" upita Frank Latimer. Slušajući njegov dubok baritonski glas, pitao sam se je li i njegova supruga kradljivica kao moja."Sal-lyje upravo kupila kraljevsko pakiranje morskih kozica. Jack, Suzy, Merrill i Mabel dolaze. Što kažeš?"

Linda je ušla u radnu sobu.

"Ne večeras, Frank... ali svejedno ti hvala,"odvratio sam. "Izgleda da ću se razboljeti. Planiram ranije leći u krevet."Saslušao sam do kraja njegovo sažaljevanje, a potom spustio slušalicu.

"Prehlada?" Linda je gledala u mene. "O čemu pričaš? Nemamo nikakve hrane u kući! Nazovi ga i reci mu da si se predomislio!"

"Neće nam biti ništa ako malo gladujemo," rekao sam. "Sjedni. Želim

razgovarati s tobom."

"Ako ti ne želiš ići, idem ja!" Kad je došla do stola i posegnula za telefonom, ja sam iz ladice izvukao bočicu Chanela 5 i stavio je ravno pred nju.

Zlatne ribice nemaju skrovišta 27

Uovoljno često ali i dovoljno tužno dolazi trenutak istine kada muž ili žena pogledaju svog ili svoju partnera/ partnericu i ustanove da više nisu zaljubljeni. Da su toliki mjeseci ili godine, koliko su proveli zajedno, odjednom postali pepeljasto-sivi, a ljubavi - te dragocjene stvari - više nema među njima.

To je bio moj trenutak istine dok sam gledao Lindinu ruku na telefonu i dok je pogledavala bočicu Chanela. Gledao sam kako joj se ruka polako povlači s telefona te promatrao kako se neki čudan izraz pojavljuje na njezinom licu i u tim sivim očima. Gledao sam kako joj se usta stišću u tanku liniju i, po prvi put otkako sam je upoznao, shvatio sam da nije lijepa onoliko koliko sam to mislio.

Kada se dvije osobe zaljube, imaju ono nešto što se nikada ne može zamijeniti ničim što imaju među sobom. No to je tako osjetljiva stvar: prelijepa stvar, ali lako lomljiva. Gledajući Lindu preko stola, ta je stvar izašla iz mene: način kako je titralo električno svjetlo - u jednom trenutku jarka svjetlost, a u drugom trenutak tame.

Čekao sam i promatrao je. Vrškom jezika prešla je preko svojih usana. Ukočila se i zatim me pogledala.

"Što radiš s mojom bočicom parfema?"

"Sjedni, Linda. Uvalila si nas u nevolju. Hajdemo vidjeti, ovako među nama, ako se možemo ikako izvući."

"Ne znamo čemu govoriš." Prošao ju je prvotni šok i sada joj je glas bio sasvim miran. Na licu joj se pojavio onaj izraz kada je mislila da je strašno zamaram. "Nazovi Franka i reci mu da dolazimo."

"Znači li ti išta ime Jesse Gordy?" Namrštila se.

"Ne. Što je tebi večeras? Slušaj, ako ti ne želiš ičija idem. Ja..."

"Gordy je upravitelj Dućana dobrodošlice. Došao mi je danas popodne i snimio sam cijeli razgovor na vrpcu. Sjedni. Želim da ga čuješ."

Oklijevala je i tada sjela.

"Zašto to trebam slušati?" Međutim, sada joj je glas pokazivao nedostatak samouvjerenosti. Pogledala je prema kazetofonu i

primijetio sam kako joj se ruke stišću u pesnice. Stisnuo sam playback i oboje smo sjeli mirno dok Gor-dyjev glas nije započeo pričati. Kada je spomenuo fotografiju, izvukao sam je iz ladice radnog stola i stavio je pred nju. Na brzinu je pogledala u nju i lice joj se izobličilo. Odjednom je izgledala pet godina starije, osobito kada je rekao: • vaša draga i lijepa supruga, gospodine Manson, mogla bi čak završiti u zatvoru, i trgnula se kao da ju je netko preplašio. Poslušali smo njegov glas do kraja.

Pretpostavljam da bi dvadeset tisuća bilo dovoljno da dobijete film. Ovo nije velik novac s obzirom na vašu uspješnost. Sutra navečer, gospodine Manson... gotovina, molio bih vas. Zaustavio sam vrpču i pogledali smo se. Uslijedila je duga, duga pauza i tada je rekla, "Čemu tolika zbrka oko bočiče parfema? Pa, pretpostavljam da bi bilo bolje da mu daš novac." Ustala je. "Bilo je to glupo od mene, ali sve cure to rade pa zašto ne bih i ja? Kao stoje i on rekao, s obzirom na tvoj uspjeh, to nije puno novca."

Krenula je prema vratima. Mislim da nikada nisam bio toliko ljut. Skočio sam na noge, obišao stol i uhvatio je za zapešće dok je grabila kvaku na vratima. Ošamario sam je tako jako da bi, da se nije držala rukom za kvaku, pala na pod. Kako je stajala naslonjena na vrata, samo se skljkala na koljena. Podigao sam je istom silinom, odveo prema stolici. Sjela je bez daha, ruka joj je počivala na crvenom, gorućem obrazu i s prijezirom me gledala.

"Ti gade!"

"Aja bih mogao reći... ti lopove!"

"Rastat ću se od tebe zbog ovoga! Udario si me!" Sada je vrištala na mene. "Ozlijedio si me, grubijane! Bože! Kako te mrzim! Sad ne mogu izaći večeras! Što će oni reći kad me vide? Svinjo! Udariti ženu! Natjerat ću te da platiš za ovo! Požalit ćeš!"

Sjeo sam u svoju stolicu i gledao je. Udarala je pesnicama o svoja koljena. Oči su joj se počele vlažiti. Izgledala je smiješno i glupo: razmaženo, histerično dijete se konačno probudilo u njoj. Onda je odjednom počela plakati. Skliznula je sa stolice i došla k meni, kleknula je, obgrlila me rukama i prinijela mi se licu.

"Nemoj im dati da me uhite, Steve! Ne daj im da me odvedu u zatvor!"

Za nju sam sada imao samo sažaljenje, ništa više. Njezini su me

prsti možda mogli uzbuditi jučer tako da vodim ljubav s njom, ali sada mi nisu ništa značili.

"Linda! Smiri se!" Uspio sam čuti grubu intonaciju svog glasa. "Moramo surađivati na ovome. Hajde! Ustani i sjedni!" Podigla je nateklo i uplakano lice i odmaknula se od mene. "Mrziš me, zar ne, Steve? Pretpostavljam da zaslužujem to. Ali, Steve, izbavi me iz ovog nereda i bit ću ti dobra žena. Jacu..."

"Začepi! Nemoj reći stvari za koje ćeš kasnije požaliti. Sjedni! Donijet ću ti piće."

Nesigurno se pridigla na noge.

"Bože! Baš si opasan. Nisam nikada mislila..."

Sklijokala se u stolicu.

Otišao sam do ormarića s pićem i natočio dvije čaše viskija. Dok sam ih nosio prema stolu, zazvonio je telefon. Spustio sam čaše i podigao slušalicu.

"Je li Linda tamo?" Bio je to neki ženski glas. "Linda ima gripu i u krevetu je. Tko je to?"

"Lucilla. Gripa? Tako mi je žao. Mogu li nešto učiniti? Samo recite. Mogu doći ako treba. Sjajna sam u pravljenju juha." Lucilla Bower živjela je u bungalovu na samom kraju naše ulice. Bila je visoka, pomalo ružna sredovječna lezbijka koja je, s pravom sam sumnjao, bila i više nego zainteresirana za neke od supругa na ovom imanju.

"Hvala, Lucilla. Ne treba... možemo sve sami."

"Jadna draga Linda. Mogu doći tamo i držati je za ruku." "Trenutno je za ruku drže tri aspirina. U svakom slučaju, hvala."

"Pa... ne smijem vas zadržavati. Znam kako ste uvijek zauzeti. Sviđa mi se vaš magazin, Steve."

"Super. Pa, do viđenja za sada," i spustio sam slušalicu. Linda je završila sa svojim pićem. Vidio sam da drhti. Na-lio sam joj još viskija u čašu.

"Što ćemo napraviti?" upitala je. "Bože! Povrijedio si me! Što ćemo napraviti? Možeš li platiti tom gadu?"

Sjeo sam i zapalio cigaretu.

"To je ucjena. Misliš da bismo trebali platiti?" "Trebali?" Uzviknula je.

"Može me poslati u zatvor!"

"Zar te to toliko plaši?" Zadirkirao sam je. "Na kraju svega, postoji dokaz da si lopov i za lopove se očekuje da završe u zatvoru ako ih

se uhvati na djelu."

"Pokušavaš me uplašiti! Ne želim te slušati! Mrziš me, zar ne? Zaluđen si onom svojom dvoličnom tajnicom! Znam da petljaš s njom u uredu. Znam!"

Nagnuo sam se naprijed i samo gledao u nju.

"Žališ li da te opet udarim? Ako nastaviš tako razgovarati, hoću."

"Samo se usudi taknuti me! Vrištati ću! Zvat ću policiju! Samo se usudi!"

Bilo mi je dosta nje i svega ostalog.

"Odlazi, Linda. Pusti me da razmislim o ovome. Samo me ostavi."

"Ne bih mogla podnijeti da moram u zatvor! Koje poniženje!" Opet je počela plakati. "Pomozi mi! Nisam tako mislila o Jean! Tako se bojim! Ne znam zašto sam to učinila... ali sve to čine!"

Nisam to više mogao podnijeti. Moram sam razmisliti. Moram sam biti sam. Ustao sam i napustio sobu.

"Steve! Kamo ideš? Ne ostavljaj me!"

Njezin očajni plač samo me natjerao da se krećem brže. Otišao sam iz kuće, sjeo u automobil i odvezao se s imanja. Prolazio sam pred luksuznih kuća i vidio grupe ljudi okupljene oko svojih roštilja. Osjetio sam da se moram odvesti odavde, iz ovog zakutka svijeta i baciti ga u zaborav.

Sat na zgradi gradske vijećnice otkucavao je sedam sati kad sam stigao na parkiralište ispred svog ureda.

Morao sam pozvoniti čuvaru, Joevju Smallu, koji me pustio unutra.

"Radite do kasno večeras, gospodine Manson?" "Tako je." Moj mi je ured bio jedino utočište: mjesto gdje sam mogao sjesti i razmisliti, te pokušati pronaći nekakvo rješenje. Popeo sam se dizalom gore, krenuo hodnikom i otključao vrata ureda. Kada sam ušao, čuo sam tipkanje koje je dolazilo iz Jeaninesobe.

Iznenadio sam se što još uvijek radi premda sam znao, iz prijašnjeg iskustva, daje uvijek nastojala dovršiti sve svoje poslove prije nego što bi otišla kući. Upalio sam svjetla u uredu, otišao do njezinih vrata, otvorio ih i pogledao unutra. Bila je za svojim stolom, njezini vješti prsti letjeli su preko tipkovnice. Pogledala je gore, oči su joj se raširile, a tipkanje je stalo.

"Nisam te mislio uplašiti," rekao sam. "Jesi li ubrzo gotova?" "Što radiš ovdje, Steve?"

"Moram razmisliti o nekim stvarima."

"Wally mi je ostavio puno posla, ali sad sam skoro gotova." Po prvi puta sam je dobro pogledao, onako kao ženu, a ne kao efikasnu tajnicu - bio sam zadovoljan onim što sam vidio.

Bila je visoka i tamna, a njezine oči odavale su dojam ozbiljne i inteligentne žene. Po prvi puta sam vidio da je imala lijepo oblikovana prsa i lijepe ruke. Kosa joj je dodirivala ramena i bila je svilenkasta. Imala je lijep vrat.

"Nešto nije u redu?" upitala je. "Izgledaš bolesno." Zlatne ribice nemaju skrovišta 33

Odjednom sam osjetio da mogu taj teret podijeliti s njom. Ušao sam u njezinu sobu, zatvorio vrata i otišao do stoličice pored njezinog stola. "Linda me upravo optužila da nas dvoje imamo aferu ovdje u uredu," rekao sam i sjeo na stolicu. Nisam je gledao, već sam pogledavao u svoje ruke.

"Zašto je to rekla?" Jeanin glas bio je tih i blag.

"Pretpostavljam da se udaljavamo. Lupetala je gluposti kao opravdanje da me povrijedi."

"Žao mi je. Moglu li ikako pomoći?"

Pogledao sam je. Gledala je u mene zabrinutim očima i shvatio sam daje stvarno željela biti od pomoći.

"Puno je više stvari u igri, Jean. U škripcu sam. Ne mogu ti reći o čemu se radi. Nije moja tajna. Gledaj, ostavi Wallyja da malo čeka na svoj izvještaj. Ostavi to. Hoću biti sam kako bih mogao razmišljati u miru bez zvukova kucanja. Hoćeš li mi učiniti to?"

"Jesi li jeo?"

"Bože, ne! Ne bih mogao pojesti ništa! Samo bih htio malo razmišljati."

Ustala je.

"Hajdemo jesti. Ja sam gladna. Tada se možeš vratiti i razmišljati koliko god želiš."

Shvatio sam da je to imalo smisla. Bio sam tako prokleta napet da sam znao, ukoliko se malo ne opustim, da će sve moje razmišljanje biti besmisleno. I još jedna stvar: bit će to prvi put otkako sam se oženio da izvodim neku ženu, naravno, osim Linde, van na večeru.

"Pametna djevojka. Hajdemo onda... kamo?" "Luigi." Odmaknula se od stola. "Za tri minute, može?"

Vratio sam se u svoj ured, zapalio cigaretu i čekao. Misli su mi bile prazne. Bio sam zahvalan što imam društvo. 34 James Hadley Chase

Odbio sam misliti na Lindu kako sjedi sama u našoj skupoj kući. Jeanjeušla u ured.

"Idi ćemo mojim autom," rekla je. "Idemo."

Vozila me u svom Porcheu kojeg joj je poklonio Chan-dler kada ga je napustila kako bi došla raditi za mene. Promet je bio gust. Bilo je teško pronaći parkirno mjesto. Shvatio sam da me je spasila kada je predložila da idemo njezinim autom. Sa svojim velikim Mercedesom bilo bi mi gotovo nemoguće naći slobodno mjesto. Skinula je taj teret s mojih ramena. U sljedećih desetak minuta pronašla je mjesto i ubrzo smo ušli u mali ali udoban Luigijev restoran. U ovo su vrijeme u njemu bila još samo tri para: ljudi koje nisam poznavao. Luigi, debeli i ljubazan gospodin, dodirivao je Jeanine prste svojim usnama, meni klimnuo glavom i odveo nas do stola u uglu.

"Mogu li ja naručiti?" upitala je Jean dok smo se smještali. "Ja nisam gladan." Osjećao sam se tako neraspoloženo da me svaka ideja na hranu posve odbijala.

Luigi je stajao iznad nje i promatrao je svojim malim crnim maslinastim očima.

"Kamenice, Luigi, molim te, velike, i bocu Chablisa." Bila je u pravu. Kamenice su bile jedina hrana koju sam mogao sada progutati.

Luigi se udaljio.

"To je zbog Gordvja, zar ne?" reče ona gledajući me ravno u oči.

Oklijevao sam, iznenađeno, i tada klimnuo glavom. "Ucjena?" .
"Kako si znala?" "Pa nije bilo tako teško. Wally je malo istraživao. Pretipkavala sam njegove upute. Kada je Gordy tražio da te vidi, bilo je očito."

"Wally je istraživao?" Naljutio sam se. "Zna li išta o Lin-di?" "Ne. Da je saznao, došao bi najprije tebe. Wally ti se divi, Steve. Ima nekoliko imena i još uvijek kopa ne bi li nešto pronašao. Većinom su to sluškinje: Cissy, tvoja sluškinja, na njegovoj je listi."

Izvadio sam maramicu i obrisao vlažne ruke. "Sjećaš li se nekih drugih imena... osim sluškinja?" "Sally Latimer. Mabel Creeden, Lucilla Bower."

Kamenice su stigle smještene u smrvljeni led. Chablis je bio otvoren.

Luigi se potom naklonio i nestao.

"Kako je Wally saznao? Kako je došao do tih imena?" "Ne znam. Samo sam pretipkavala njegov izvještaj. Na njemu su i druga imena, ali ih se ne sjećam svih."

"Sigurna si da Linda nije na listi?" "Naravno."

"Rekao je nešto o razotkrivanju dućana. Kako mi nije rekao da je već započeo istragu?"

Jean je uzela jednu kamenicu i isisala je u usta.

"Znaš Wallyja: voli donositi iznenađenja. Vjerujem da je najprije želio sve povezati u priču i onda ti reći."

To sam mogao prihvatiti. Wally je bio samotnjak. Stigao mi je s činjenicama i brojkama o kapetanu Schultz, a ja nisam imao blagog pojma da gaje uopće istraživao.

Shvatio sam da mi kamenice gode pa sam ih odmah pojeo tri. "Linda je ukrala bočicu parfema. Gordy je ima na vrpici. Želi dvadeset tisuća dolara."

Jean uzdahne...

"Koje ti nemaš." Dobro je to znala jer se, između ostaloga, bavila i mojim osobnim računima.

"Kojih nemam. To bi moglo značiti kraj za mene i magazin. Već sam nazvao Webera i rekao mu da nešto iskopa o Gordyjevoj prošlosti. Možda bi mogao pronaći nešto. Ali to je samo nada. Ako budem imao sreće, možda uspijem ucijeniti Gordvja."

"Morat ćeš biti oprezan oko Webbera. On je Chandierov čovjek."

"Da. Moram razgovarati sWallyjem večeras."

"Zašto?"

"Moram saznati odakle mu ta imena. Vrlo je važno." "Ali, Steve, znaš Wallyja. Nikada ne otkriva svoje izvore informacija. Nećeš izvući ništa od njega."

"Moram pokušati." Odobrila je to.

"Završi sa svojim kamenicama. Nazvat ću ga kod kuće. Možda je već stigao."

Skliznula je sa stolice i otišla do telefona. Pogledao sam prema kamenicama i shvatio da sam sit. Promatrao sam njezinu ugodnu pozadinu dok je telefonirala. Tri minute kasnije pridružila mi se.

"Baš je otišao. Shirlev je rekla da će se vratiti za sat ili malo kasnije. Otišao je k Maxu."

"Misliš li da će reći Maxu o ovome?"

"Vjerujem da nije i neće." Izgledala je zabrinuto. "Znaš, Steve, kršim neka pravila o povjerenju govoreći ti ono što Wally radi. Rekao mi je da njegov izvještaj pretipkam u 'tajnosti.'" "Ovo mi je previše važno da bih se zamario oko toga," rekao sam.

"Pa, nemoj biti iznenađen ako Wally ne bude htio pričati." "Progovorit će! Mora!"

"Ne jedeš."

"Mislim da mi je dosta."

"Steve! Pojedi to! Nije kraj svijeta."

Opet sam pomislio na Lindu i na to kako je sama u kući bez hrane. Nisam je trebao ostaviti.

"Idem telefonirati."

Otišao sam do govornice i pozvao kućni broj. Dugo se nitko nije javio, a tada se začuo ženski glas, "Gospođa Manson je nedostupna, a gospodin Manson je vani. Tko je to?" Prepoznao sam glas Lucille Bower. Bez ikakva odgovora spustio sam slušalicu. A tako, Linda je brzo našla utjehu. Nadam se da nije bila toliko glupa i rekla toj ženi stoje učinila, a onda sam se sjetio da je Wally imao i njezino ime na toj listi lopova.

Vratio sam se stolu.

"Hajdemo pojesti još kamenica," rekao sam. "Za bolesnike nema ništa bolje od kamenica."

"O, začepi, Steve!" reče Jean oštro. "Nemoj se sad početi sažalijevati. To ne želim čuti."

Gledao sam u nju.

"Prava si žena. Oprosti, ovo je bila naporna večer. Ali svejedno bih htio pojesti još kamenica."

Pogledala je prema Luigiju i podigla ruku. Kamenice su stigle kao da su već čekale pripremljene.

Četrdeset minuta kasnije napustili smo restoran i Jean me odvezla natrag do ureda. Odlučio sam da trebam razgovarati s Wallyjem. Jean je pitala zašto to ne ostavim za sutra, ali ako budem uspio uloviti Wallyja večeras, morao sam poći. "Hvala na svemu, Jean," rekao sam. "Pravi si spasilac." Pogledala je u mene nakratko, nasmijala se, sjela natrag u auto i odvezla se.

Vozio sam se brzo kroz grad do mjesta gdje je Wally stanovao:

skroman, lijep bungalov ali u pojasu smoga - ništa de luxe. Ali, bez obzira na to, mislim da je Wallyjevo bankovno stanje bilo mnogo bolje od moga.

Zaustavio sam se ispred bungalova i bio iznenađen što sam ga zatekao u tami. Pogledao sam na sat. Bilo je tek nešto iza devet navečer. Izašao sam iz auta, otvorio vrata i ušetao. Pozvonio sam i pričekao. Ništa se nije dogodilo. Ponovno sam pozvonio, a tada je glas progovorio, "Nisu doma."

Okrenuo sam se. Kraj ograde je stajao postariji muškarac s psom. "Bilo je nekih problema," nastavio je muškarac. "Jeste li vi prijatelj gospodina Mitforda? Ja sam njegov susjed." Spustio sam se stazom. "Ja sam Steve Manson. Spomenuli ste probleme?" "Čitao sam o vama, gospodine Manson. Vaš magazin je odličan. Da... problema... Jadni Wally je napadnut. Odvezli su se u bolnicu."

Osjetio sam kako me oblijeva hladni znoj. "Je li loše?" "Mislim da jest. Policija ga je, zajedno sa suprugom, odvezla Hitnom."

"U koju bolnicu?" "U Northern."

"Mogu li se poslužiti vašim telefonom?"

"Dakako, gospodine Manson. Ja sam tu odmah pored." Zviždukom je pozvao psa i poveo me stazom do bungalova, istovjetnog Wallyjevom.

Za dvije minute sam razgovarao s Jean.

"Wallyje ozlijeđen, Jean. Nalazi se u bolnici Northern. Hoćeš li doći? Shirley će vjerojatno trebati pomoć."

"Odmah dolazim," rekla je i poklopila.

Oboje smo stigli do bolnice u isto vrijeme. Jean se nalazila dalje, ali je vjerojatno vozila brže od mene. Pogledali smo se kada je izašla iz svog Porschea.

"Je li loše?"

"Ne znam, pođimo vidjeti."

Bio sam sretan jer je te večeri dežuran bio doktor Hen-ry Stanstead. Zajedno smo igrali golf i bili smo prijatelji. "Koja je presuda, Henry?" Odmah sam ga upitao čim je ušao u čekaonicu.

"Loša. Gadovi su ga stvarno sredili. Ima slomljenu vilicu, četiri frakture rebra i potres mozga, barem tri udarca u glavu."

"Shirley?"

Okrenuo je glavu prema vratima. "Tamo je. Gledaj, Steve, imam

stvarno burnu večer. Možeš li je nekako smiriti?" "Zato smo i došli." Okrenuo sam se. "Jean... hoćeš li?" Klimnula je glavom i otišla u drugu prostoriju. "Hoće li preživjeti?"

"Hoće, ali bit će jako napeto sljedećih nekoliko dana. Mogao bi izgubiti oko."

"Policija?"

"Rekao sam im da večeras nema smisla očekivati ikakvu izjavu. Jadni Wally neće moći pričati barem pet dana." Jean je izvela Shirlev iz sobe. Približio sam im se. Plakala je i sva se tresla.

"Shirlev, draga, tako mi je žao. Ja..." Obrisala je uplakane oči i pogledala me.

"Ti i tvoj prljavi magazin! Upozorila sam Wallyja... nije me htio slušati!" Okrenula se Jean koja me je gledala i vrtjela glavom.

Malo sam se udaljio i obje su potom otišle.

"U redu, Steve. Obavještavat ćemo te o njegovom stanju. Neće umrijeti." Stanstead me potapšao po ramenu i udaljio se. Pet dana! Mislio sam na Gordvja. Moja jedina nada sada je bio Webber. Ako ne pronađe nešto, ja sam gotov čovjek. Polako sam hodao duž dugog hodnika. "Manson..." Zastao sam i okrenuo se dok mi je prilazio veliki, krupno građen muškarac, odjeven u kišni ogrtač s pohabanim šeširom na glavi. Prepoznao sam narednika Lu Brennera iz gradske policije.

Brenner je imao trideset i osam godina. Imao je grubo lice, ravan nos, male nemirne plave oči i uvijek je izgledao kao da treba brijanje: snažno građen muškarac kojega je pratila reputacija nasilnog policajca. Čuo sam, ali nisam imao dokaza za to, da su njegove ispitivačke metode 'prvo udari, pa onda pitaj'. Webber mi je jednom rekao da je jedina osoba na ovom svijetu koja je značila nešto Brenneru bio kapetan Schultz. Pitao sam ga zašto.

"Možda nećeš vjerovati, ali taj gad ima ljupku ženu. Dogodilo se da je gospođu Brenner jednom prilikom na putu kući zaskočio neki narkoman. Bio je visok. Schultz - tada je bio poručnik - vidio je napad. Bio je predaleko da bi joj mogao pomoći. Narkoman je imao nož pa gaje Schultz upucao. Metak je prošao ispod ruke gospođe Brenner i prosuo je narkomanu mozak. Ona je zadobila samo malo ogrebotinu od noža. Brenner to nije nikada zaboravio. Od tada je on Schultzov čovjek i tako će najvjerojatnije i ostati zauvijek." Pogledao

sam Brennera. "Trebate me?" upitao sam i zastao. "Da." Odmjerio me. "Ovaj momak, Mitford. Zainteresirani smo za njega. Na čemu je radio?"

"Što se vas to tiče?"

"Svjedok kaže da je Mitford izašao iz auta i da su ga dva razbojnika napala. Pretukli su ga i odnijeli sa sobom njegovu aktovku. Želimo saznati je li ga netko možda pokušavao ušutkati."

Mozak mi je radio kao lud. Wallyje radio na slučaju ugovora o gradnji srednje škole. Vjerojatno je imao sa sobom papire koji bi potopili Hammonda, ali možda je čak nosio i materijale o istraživanju o Dućanu dobrodošlice. To svakako nisam želio reći Brenneru.

"Radio je na ugovorima o gradnji srednje škole," rekao sam. "Cifra od oko pedeset tisuća dolara probila je proračun." Gledao je u mene zamišljeno.

"To je posao gradskog poglavarstva. Je li bilo još nešto?" "Ne, koliko ja znam."

"Bolje da porazgovaram s njegovom suprugom. Je li već otišla kući?"

"Mislim da jest. Nemojte misliti da ako se radi o poslu s gradskim poglavarstvom, da tu nema mutnih stvari." Gurnuo je malo šešir prema zadnjem dijelu glave. "Da. Pa, i bilo je za očekivati da ćete, vi njuškala, jednom dobiti po svom nosu."

"Mogu li vas citirati, narednice? Gospodin Chandler bi vjerojatno žarko želio čuti vaše mišljenje."

"Mislite?" Stisnuo je oči. "Budite oprezni da ne isturite nos previše," rekao je, a zatim se udaljio od mene.

Razmišljao sam kako li će tek reagirati kad bude čitao tekst u sljedećem izdanju. Shirlev je znala za planirani napad na Schultza. Ako je Brenner posjeti u tom njezinom histeričnom stanju, mogla bi čak i progovoriti. Oklijevao sam, a tada otišao do telefonske govornice u i okrenuo njezin broj. Nitko nije odgovarao. Shvatio sam da ju je Jean možda odvela svojoj kući. Nazvao sam njezin broj. Odmah se javila. "Je li Shirlev kod tebe?" upitao sam. "Baš sam je spremila u krevet. Dala sam joj dvije tablete za smirenje. Vjerojatno će spavati do sutra."

"Policija želi razgovarati s njom, Jean. Drži je kod sebe. Stoje bilo ono o prljavom magazinu?"

"Misli da su Wallyja napali zbog Hammonda." "Zna li ona išta o

Dućanu dobrodošlice?" "Ne vjerujem. Samo je brbljala o Hammond." "

"Nastoj je potpuno smiriti. Ne želim da priča policiji o dućanu, Jean."

"Pobrinut ću se za to. Možeš li me nazvati oko osam sutra ujutro?"

"Može. I hvala ti još jednom."

Spustio sam slušalicu i uputio se do automobila. Činilo se da večeras više ništa ne mogu učiniti. Sutra ću vidjeti Erni-eja Mayhewa i pokušati posuditi nešto novca. Onda ću otići do ureda i pročitati Webberov izvještaj o Gordvju. Sve je sada ovisilo samo o njemu.

Vratio sam se kući oko deset i petnaest navečer. Nije bilo svjetla. Je li Linda već otišla u krevet? Nadao sam se tome. Sada nikako nisam bio raspoložen za svađu s njom. Otključao sam vrata, ušao u dnevnu sobu, upalio svjetla i pogledao oko sebe.

Na stolu je ležao papir kojega sam uzeo u ruku.

U pismu je stajalo:

Dragi Steve,

Odvela sam Lindu k sebi. Njezino bi oko trebalo biti u redu za nekoliko dana, a u međuvremenu, kako bismo zaustavili govorkanja, držat ću je kod sebe.

Nikada nemoj udariti ženu u lice. Ako je moraš udariti, udari je po stražnjici. Ima isti efekt, ali se masnice ne vide. Lucilla

Zgužvao sam pismo i bacio ga u koš. Onda sam si napravio piće i sjeo.

Činilo se daje preda mnom duga, usamljena noć s panikom koja mi rastura glavu.

U osam ujutro telefonirao sam Jean.

"Kakoje Shirlev?"

"U redu je. Želi razgovarati s tobom."

Usljedila je pauza, a tada se Shirlev javila s druge strane. "Steve! Žao mi je što sam planula sinoć na tebe. Molim te, oprost mi."

Uzdahnuo sam duboko i dugo. "Nemam ti što oprostiti." "Rekla bih da ima! Da je to Wally čuo! Šutnuo bi me nogom u stražnjicu! Poludjela sam kada sam vidjela dragog. O, Bože! Ozlijedili su ga!" Glas joj je pukao. Usljedila je još jedna pauza i tada je nastavila, "Magazin je sjajan, Steve! Wally je znao koji rizik preuzima na sebe, a i ja sam. Ali nisam mogla vjerovati da te životinje mogu biti tako užasne!"

"Reći ću Chandleru. Učinit će sve za Wallyja. Bit će dobro. Trebat će malo vremena, doduše, ali bit će dobro. Razgovarao sam s njegovim liječnikom Stansteadom. Nema razloga za brigu." Nisam joj rekao da bi Wally mogao ostati slijep na jedno oko.

"Shirlev... policija želi razgovarati s tobom. Budi oprezna što ćeš im reći. Nemoj nikako spominjati Schultza. Ta će bomba kad-tad eksplodirati, ali ne sada. Reci im da je Wally radio na onom ugovoru o gradnji srednje škole i ništa više... razumiješ li me?"

"Da, naravno. Jean je jako draga. Upravo idemo u bolnicu." "Čut ćemo se."

"Razumiješ me, Steve, zar ne?"

"To je moja djevojka. Hoćeš li mi ponovno dati Jean?" Jean se opet javila na telefon.

"Zvat ću Chandlera, a onda idem u banku," rekao sam. "Bit ću u uredu dok se ne vratiš."

"U redu, Steve."

Nazvao sam Chandlera kući i uhvatio ga dok je kretao prema uredu. Rekao sam mu što se dogodilo i da sumnjam da je Wally pretučen zbog ugovora o gradnji srednje škole na kojemu je radio. Chandler je skočio na noge.

"Gdje je?"

"U bolnici Northern."

"U redu, Steve. Ja ću se pobrinuti za sve. Dobit ću izvještaj o njegovom stanju, a njegovoj ženi poruči da ću se pobrinuti za sve. Mislim stvarno na sve! Njegova se plaća od jučer upravo udvostručila. Ako ove propalice misle da će me ovo pokolebati, morat će smisliti nešto bolje! Kreni na Hammonda i uopće se nemoj suzdržavati... jasno?" Da, naravno da sam razumio, ali Chandler nije bio ljut. Možda će doći red i na mene i ja ću onda završiti u bolnici Northern sa slomljenim rebrima i potresom mozga. "U redu, gospodine Chandler. Možete li malo popričati sa Shirley?"

"Popričati? Idem ravno u bolnicu i vidjet ću je." Uslijedila je pauza, a tada je rekao, "Ovaj naš magazin stvarno ih je uznemirio, zar ne?"

"Pretpostavljam." Mislio sam na Schultza.

"Samo tako nastavi, Steve," i poklopio mi je slušalicu. Napravio sam si kavu, a zatim se odvezao do Lucillinog bungalova. Javila se odmah kad sam pozvonio na vrata: visoka, jaka žena s muškom

frizurom, zelenih, hladnih očiju i raširenih nosnica. Na sebi je imala majicu i kratke hlače i izgledala je poput onoga što jest: lezbijka.

"Zdravo, Steve, uđi. Naš jadni invalid još uvijek spava." Slijedio sam je u veliki boravak, fino opremljen namještajem koji se nije slagao, ali je bio udoban i ispunjen knjigama. Zarađivala je za život tako stoje pisala članke za umjetničke časopise i recenzirala knjige za California Times. Jedno mi se vrijeme činilo da Chandler često misli na nju.

"Kako je ona?"

"Ima masnicu na oku."

"Je li ti rekla zašto?"

Lucilla je klimnula glavom.

"Neke žene čine glupe stvari."

"Dvadeset tisuća dolara čini tu glupost jako skupom." "Zavisi. Moglo je biti i jeftino. Oboje ste mogli otići odavde i izgubio bi svoj posao od trideset tisuća dolara."

"Chandler ne voli lopove."

Slatko se nasmijala na to.

"Ja imam svoj djelić filma. Koštalo me dvije tisuće. Dotu-kla sam ga. Htio je pet, ali smo se našli na dvije."

"Kako znaš da nije ostavio nekoliko isječaka filma za sebe?" "Zašto bi? Bio je to lak novac." Ponovno se nasmijala. "Baš mu se nekako divim. Toliko nas na imanju to čini. Zašto se ne bi onda i on malo ornrsio?"

"Dvije tisuće nije isto što i dvadeset tisuća."

"Gordy je lukav. Procjenjuje svoje mušterije. Na kraju krajeva, Linda izgleda bogato. Ja ne." Klimnula je glavom prema meni. "Ti si bogat, zar ne, dragi?"

Krenuo sam prema vratima i upitao je, "Je li ijedan drugi muž platio?" Slegnula je ramenima.

"Otkud bih znala? Znam samo da nijedan drugi suprug nije udario svoju ženu."

"Možda je to šteta," rekao sam i udaljio se od nje.

Sada barem znam još neku informaciju. Ova je žena rekla da se nagodila s Gordyjem: mogu li i ja to? Stvar s Gordy-jem morat ću srediti prije nego se pojavi članak o Schultz. Kad Gordy sazna za to, vjerojatno će htjeti povećati iznos ucjene. Odvezao sam se do

banke.

"Sjedni, Steve," reče Mayhew. "Oboje smo zauzeti, stoga prijedimo odmah na posao. Sagledao sam situaciju i jedino što mogu učiniti jest da ti sredim zajam od pet tisuća dolara. Hoće li ti to biti dosta?"

"Može li deset, Ernie? Ovo je stvarno hitno."

"Žalim, ali i ovo što činim je puno iznad mojih ovlasti. Ne vodim ovu banku. Imam tri direktora koji mi dišu za vratom." "Mogu li podići zajam na kuću?"

"Već imaš preveliku hipoteku... nema šanse"

Prisilio sam se na blagi smiješak.

"U redu, Ernie. Hvala ti. Prihvatit ću pet."

"Volio bih da mogu učiniti više. Je li Lindina majka loše?"

"Pretpostavljam."

Gledajući ga, pitao sam se je li njegova supruga, Mar-tha, ikada kupovala u Dućanu dobrodošlice i je li i ona bila kradljivica.

Stigao sam do ureda, pozdravio Judy koja je radila na centrali. Rekla mi je da Jean još nije došla. Rekao sam da znam i otišao do svog ureda.

Moja jedina nada sada je bio Webber. Ako me on iznevjeri, morat ću otići do Lua Meira i posuditi od njega novac i to za kamatu od šezdeset posto.

Baš sam pregledavao poštu kada je nazvao Webber. "Dogodila se vražja stvar," reče on svojim tvrdim policijskim glasom. "Sinoć je netko provalio u ured. Ukradeno je deset dosjea. Gordvjev dosje bio je među njima."

Prsti su mi stiskale slušalicu sve dok nisu skroz pobijelili. "Možeš li se sjetiti što je bilo u njegovom dosjeu?" "Gledaj, ovdje imamo petnaest tisuća povjerljivih datoteka. Jack Walsh sastavio je Gordvjev dosje prije osam mjeseci. A on je otišao od nas prošli mjesec. Čitam dosjee samo kad trebam."

Je li bilo nečega u njegovom glasu što ga je odavalo u laži? "Gdje je Walsh?"

"Ne bih znao. Bio je neugodna osoba i riješio sam ga se. No, otkuda toliki interes za Gordvja?"

"Što policija kaže o provali?" Dobro se nasmijao.

"Pa naravno da nisam prijavio. Vole me kao rak. Koje koristi? Bio je to profesionalno izveden posao i ukradeni dosjei nisu toliko važni."

"Pa zašto su onda ukradeni?"

Usljedila je duga pauza, a onda je rekao, "Rekao sam gospodinu Chandleru. Rekao mi je da to pustim i ne miješam policiju."

"To nije odgovor na moje pitanje. Ukradeno je deset dosjea. Barem jedan od njih mora biti važan."

"Možda i ne. Gledaj, imam posla preko glave.

Možda bi bifo najbolje da razgovaraš sa gospodinom Chandlerom ako misliš da je to potrebno," i spustio mi je slušalicu.

Odložio sam slušalicu, promislio nekoliko minuta i onda opet birao Webberov broj.

Djevojka je rekla, "Detektivska agencija Alert." "Ovdje odvjetničko društvo Truman i partneri. Dobio sam informaciju da gospodin JackWalsh radi za vas. Jedan je od oporučnih nasljednika. Možete li mi dati njegovu adresu?" Nije oklijevala.

"Bojim se da ste pogriješili. Nitko tog imena nikada nije radio ovdje." Odložio sam slušalicu. Sada sam bio sto posto siguran da mi je Webber lagao.

Uz zvuk kucanja po vratima u ured je stupio Max Berry, moj drugi istražitelj. Max je bio snažan muškarac, star otprilike oko trideset godina, ravnog lica koji je nekoć na fakultetu htio biti bokser. Nije bio istražitelj Wallyjeve klase, ali bio je dobar i kada bi zagrizao u nešto, tjerao bi to do kraja, kao terijer kad naganja miša. S pažnjom se odijevao u udobna, lagana odijela, uz obveznu crvenu kravatu koja je uvijek uspjela nadignuti mu se kod lijevog uha.

"Gadna stvar, to s Wallyjem," rekao je dok je zatvarao vrata. "Stvarno jest. Sjedni." Još sam se uvijek pokušavao suočiti sa šokom što Webber više nije bio na mojoj strani. Što bi mogao biti razlog tome, nisam imao vremena razmisliti. Moja je prvotna reakcija bila da njegova supruga, Hilda, također krade po dućanima dobrodošlice. To bi moglo biti jedino objašnjenje: u svakom slučaju, moja prva pomisao. "Upravo dolazim iz bolnice," nastavio je Max bacajući se na stolicu. "Biagi Bože! Dobro su ga obradili! O, kako bih volio da su mene napali! Jadni Wally nije opremljen za tu vrstu nevolje. Dao bih tim bitangama nešto da me se zauvijek sjećaju." Prošao je svojim prstima kroz crnu kosu. "Imaš li kakve ideje, Steve? Misliš li daje Hammond iza toga?" "Mogao bi biti. Ne znam. A možda je bilo i sasvim slučajno." "Ja ne mislim tako. Wally je imao aktovku

prepunu nevolja. Došao mi je sinoć i prešli smo Hammondove brojke, ali nekako sam stekao dojam da je samo s polovicom svog mozga radio na tome. Imam osjećaj daje bio na tragu nečeg drugog i da ga je to spremilo u bolnicu. Je li se tebi možda povjerio?"

Premjestio sam olovku iz desne u lijevu ruku. Wally i ja smo uvijek bili bliski. Mogao sam mu reći bilo što povjerljivo i osobno, ali nisam bio siguran mogu li to imati i s Maxom. Bio je kao bik koji je uvijek jurcao sa spremnim rogovima. Već sam mogao zamisliti njegovu reakciju kada bih mu rekao za Dućan dobrodošlice. Vjerojatno bih odmah odjurio tamo i natjerao Gordvja da progovori.

"Znaš Wallyja," rekao sam oprezno. "Sve je držao blizu svojih prsa. Mislim da gaje Hammond sredio."

"To je i moje mišljenje. Imamo skoro sve činjenice. Wally je bio na tragu kopije ugovora kojeg je Hammond potpisao. Razgovarali smo o tome sinoć. Ponudio sam se da ja odem po njega, ali on je rekao da će sam to napraviti. Ima bolje kontakte nego ja." Nagnuo se naprijed, gledajući me s gorčinom u svojim crnim očima. "Ali sad ću ga uzeti ja." "Znaš, onaj članak o Schultzu," rekao sam. "Bila je to Wallyjeva specijalna stvar. Sve je povezano i potkrijepljeno dokazima. Razmišljao sam o njemu. Gledaj, Max, ono što se dogodilo Wallyju, može se dogoditi tebi i meni. Mozak mi kaže da trebamo ostaviti Schultza na miru dok ne sredimo Hammonda. Možda ćemo zatrebati policijsku zaštitu, a ako objavimo članak o Schultzu, to je posljednja stvar koju ćemo dobiti od njih."

Protrljao je svoj ravan nos palcem.

"Policijsku zaštitu? Kako nas oni mogu zaštititi?"

"Mogu nam dati dozvole za oružje. Chandler bi nam ih mogao nabaviti."

Nasmiješio mi se kiselo.

"Meni ne treba pištolj." Pogledao je dolje prema svojim velikim rukama koje je stisnuo u pesnice.

"Tri bitange te mogu srediti, Max. Nisi Superman." Slegnuo je ramenima.

"OK, prepuštam to tebi. Ja idem za Hammondom." Ustao je. "Bit ću tu poslije ručka," rekao je i udaljio se iz ureda. Pogledao sam preko oblaka smoga i spazio svjetla u Chandlerovom uredu. Oklijevao sam samo trenutak. Ovo bi moglo biti sredstvo za popuštanje nastalog

pritiska. Nazvao sam Chandlerovu tajnicu.

"Mogu li doći?" upitao sam. "Moram o nečemu važnom razgovarati s gospodinom Chandlerom."

"Pričekajte."

Usljedila je pauza, a zatim je rekla. "Ako ćete odmah doći. Za sat vremena odlazi u Washington."

Došao sam onamo - što se može nazvati smrtonosnom vožnjom - za pet minuta.

Chandler je bio za svojim stolom, natrpana aktovka kraj nogu, a kišni ogrtač i šešir stajali su prebačeni preko stolice. "Što je, Steve?" upitao je dok sam ulazio unutra. "Upravo odlazim. Imam sastanak s predsjednikom. Možda će biti nešto i za tebe kad se vratim."

Pažljivo birajući riječi, iznio sam svoje mišljenje o onome što se dogodilo Wallyju. Da mislim da je napad mogao doći iz gradskog poglavarstva. Rekao sam da bismo trebali pričekati s napadom na Schultza.

"Kada objavimo članak, nećemo imati nikakvu pomoć policije," završio sam. "Trenutno trebamo njihovu pomoć ako želimo saznati tko stoji iza napada na Wallyja. Također, gospodine Chandier, ovo bi se moglo dogoditi opet. Ne mogu izdavati vaš magazin iz bolničkog kreveta. Želim dozvolu za oružje za sebe i za Berrvja. Ovo bi moglo prerasti u pravi rat. Ukoliko Schultz ne bude htio surađivati, mogli bismo biti u stvarno velikoj nevolji."

Chandier me ozbiljno pogledao.

"Imaš li išta što bi moglo zamijeniti članak o Schultzu?" "Masu dobrih stvari. Iznijet ću nove činjenice o piluli za začecje."

Kratka pauza, a zatim je duboko uzdahnuo.

"Mrzim što moram kućkinog sina pustiti s uzice, ali ono što govoriš stvarno ima smisla. U redu, izbaci članak iz ovog broja. Možda bude išao sljedeći mjesec, ha?"

"Da."

Opet me pogledao.

"I ti misliš da Hammond stoji iza napada na Wallyja?" "Čini se tako."

Njegova tajnica promolila je glavu kroz vrata.

"Automobil vas čeka, gospodine Chandier."

"Reci Borgu da sredi dozvole za pištolje za Stevea i Berrvja. Reci mu da se potruži i nabavi ih što prije." zatim je ustao. "Razgovarat ćemo

o svemu kada se vratim."To je bilo upućeno meni.

Pomogao sam mu da navuče kišni ogrtač. Tajnica je ponijela njegovu aktovku.

Dok smo izlazili iz ureda, upitao je, "Kako je Linda?" Pitao sam se kako bi reagirao kada bih mu rekao da sam joj smjestio masnicu pod oko. Umjesto toga, rekao sam, "Dobro je, hvala lijepo."

Kretali smo se dugim hodnikom. "Čuo sam da je Webber sinoć imao provalu," rekao sam onako usput. "Izgubio je neke dosjee."

Taj veliki čovjek nije ni zastao.

"Da... čuo sam." Pogledao je u mom pravcu. "Nešto je bilo u njima?"

"Ne bih znao. Činilo mi se čudno što Webber nije pozvao policiju."

"Policiju? Od kakve su oni koristi?" Moglo se vidjeti da su mu misli već daleko. Vjerojatno je pretresao po glavi što će reći predsjedniku. Došli smo do dizala.

"Vidimo se, Steve." Thandler me lagano potapšao po ramenu. "Razgovarat ćemo," i ušao je u dizalo.

Njegova tajnica i ja gledali smo kako se gubi iz vida. Onda mi je uputila malen smiješak i vratila se u svoj ured. Otišao sam do drugog dizala i pritisnuo gumb.

Kada sam ušao u svoj ured, zatekao sam Jean kako razvrstava poštu koju sam već pročitao.

"Bok, Jean! Kako je Shirlev?"

"Snalazi se. Wallyje još uvijek u komi, ali čini se da nisu zabrinuti previše za njega. Shirlev se vratila kući. A Linda?" "U dobrim je rukama." Otišao sam iza svog stola i sjeo. Promatrao sam je. Stojeći kraj mene, uspravna i držeći gomilu pisama u ruci, izgledala je vrlo sposobno. Nosila je sivobijelu suknju koja joj je sjajno pristajala. Njezina tamna kosa bila je tako sjajna. Po prvi put primijetio sam da nosi sat od bijelog zlata s istom takvom narukvicom. Odjednom sam shvatio da primjećujem stvari na njoj koje su mi bile potpuno nove: poput njezinog sata, izreza na suknji, svilenkaste kose mirne poput njezinih inteligentnih očiju.

Nastala je mala pauza kad smo se pogledali, a tada je rekla, "Želiš li da prođemo zajedno poštu?"

"Već sam je pregledao. Nema ništa s čime se sama ne bi mogla nositi." Oklijevao sam i onda dodao, "Sjedni. Danje počeo loše. Želiš li čuti o tome?"

Odložila je pisma na stol i sjela. "Loše?"

Rekao sam joj o Webberovom telefonskom pozivu, o tome kako mi Mayhew nije mogao posuditi više od pet tisuća dolara. Ispričao sam joj također o kratkom razgovoru s Ludilom Bower i o tome kako je dotukla Gordvja plativši mu inkriminirajući djelić filma. Onda sam joj rekao da sam zamolio Chandlera da zasad ne objavljujemo članak o Schultz, te da meni i Maxu nabavi dozvole za nošenje oružja.

Pozorno je slušala.

"Pa, to je to," zaključio sam. "Čini se da su mi vrata zatvorena. Ne mogu razumjeti Webbera. Može biti da i njegova supruga krade i da mi laže o Gordvju. Chandler je, naravno, previše zauzet da bi se bavio tim stvarima. Ako mu je Webber rekao da je netko provalio i da je neka budala uzela nešto dosjea, zašto bi Chandler mislio drukčije? Ali to me stvarno muči, Jean. Mislio sam da se mogu osloniti na Webbera. Sada ne mogu. Čini se da ću morati smisliti način kako da dođem do ostalih petnaest tisuća dolara kako bih sačuvao Lindu daljnjih nevolja."

"Zašto ne pokušaš razgovarati s Gordvjem i uvjeriš ga da mu zasad daš barem neki iznos dok ne skupiš sav novac?" upitala je tiho Jean. "Time ćeš moći kupiti malo vremena." Pokazala je prema telefonu. "Nazovi ga i reci mu da ti mora dati još vremena da skupiš novac. Možda će ti u međuvremenu pasti na pamet nešto čime ćeš ga moći srediti."

"Bez Webbera na svojoj strani ne vidim kako ću to moći napraviti."

"Možda Gordvjev dosje nije u Webberovom uredu. Možda bih mogla doći do njega."

Gledao sam u nju. "Kako to misliš?"

"Jednom sam prilikom njegovoj tajnici, Mavis Sherman, učinila veliku uslugu. Napraviti će bilo što za mene. Pokušaj nagovoriti Gordvja da ti da još par dana."

Podigao sam slušalicu i zamolio Judy da nazove Jesseja Gordvja iz dućana Dobrodošlice i tada poklopio slušalicu. "Kako si pomogla Mavis Sherman?" upitao sam. Zavrtjela je glavom.

"To se tebe ne tiče, zar ne, Steve? Toliko ljudi ovih dana upada u nevolje. Kada mogu pomoći, pomažem." Podigla je ruke i spustila ih u krilo. "Jednog dana - tko zna? - netko bi možda mogao pomoći meni."

Telefon je zazvonio.

"Gospodin Gordy je na liniji, gospodine Manson," reče mi Judv.

"Gospodine Gordy?"

"Da, gospodine Manson. Kako ste?" Podrugljivost u njegovom glasu bila je vrlo očita.

"Morat ću odgoditi našu malu transakciju. Za dva dana ne bi trebalo biti nikakvih problema."

"Ma nemojte? I ja također imam problema. Hajdemo o njima zajedno raspraviti večeras u devet sati kako je i bilo dogovoreno. Sjećate se adrese: 189 Eastlake? Mali zalog mogao bi me učiniti veoma razumnim," i poklopi slušalicu. Jean je slušala razgovor preko drugog aparata. Oboje smo se pogledali dok smo odlagali slušalice.

"Izvest ću Mavis na ručak," rekla je dižući se na noge. "Članak o piluli začeća je odobren. Odnijet ću ga u tiskaru." Telefon je opet zazvonio. Bio je to Marvin Goodvear koji je pisao našu stranicu o putovanjima. Od tada pa sve do ručka nisam imao ni minute vremena razmisliti o svojim problemima. Dogovorio sam ručak s Jeremvjem Raffertyjem, našim filmskim i kazališnim kritičarem. Nisam obraćao previše pozornosti na njega i slušao sam ga samo napola dok sam na brzinu jeo svoj ručak. Svako malo napravio bi pauzu u svom monologu - bio je prava pričalica - i pogledao me. Na kraju je dodao, "Imam dojam da ne dopirem do tebe, Steve. Jesi li bolestan ili nešto?"

"Stalno mi se Wally vrti po mislima," lagao sam.

Zavrtio je glavom.

"Strašna stvar. Očito su neke bitange bile u potrazi za novcem za šut. Moglo se to dogoditi bilo kojem od nas. Gledaj, možda da napišem članak o opasnosti koja vlada našim ulicama i povezem to s nasiljem na filmovima?"

"Može. Pošalji mi predložak." Mahnuo sam konobaru da mi donese račun.

"Čovječe! Zvučiš mi uzbuđeno kao osamdesetogodišnja udovica kojoj se nudi seks."

Dok sam plaćao račun, rekao sam mu, "Što ti znaš o seksualnom životu osamdesetogodišnje udovice?"

Nasmijao se, zahvalio mi se na ručku i otišao. Odvezao sam se do banke i unovčio ček na tri tisuće dolara. Bankar je blebetao o tome

kako mu se svidjelo zadnje izdanje Glasa naroda, a tada se ispričao i nestao u uredu Ernieja Mayhewa. Ernie mu je vjerojatno dao zeleno svjetlo za unovčavanje čeka jer se vratio i isplatio mi tri tisuće dolara u novim novčanicama od sto dolara. Spremio sam ih u novčanik i odvezao se do ureda, pitajući se jesu li tri tisuće dolara dovoljne Gordyju kao zalog.

Jean je još uvijek bila na ručku. Nazvao sam bolnicu i rekli su mi da je Wally i dalje u komi. Tada sam nazvao Lucillu. "Jadnica se osjeća veoma loše," reče mi Lucilla. "Mislim da ne bi bilo obzirno od tebe da je izvlačiš van iz kreveta zbog razgovora. Oko joj je prilično loše."

"Budimo onda obzirni," rekao sam i spustio slušalicu. Jean je ušla u moj ured.

"Mislim da sam uspjela srediti. Ukoliko Gordvjev dosje nije uništen, Mavis će nam dati njegovu kopiju. Ona kaže da nije bilo nikakve provale sinoć. Čim Webber ode, ona će provjeriti dosjee."

"Kada on odlazi?"

"Negdje oko sedam navečer. Mavis ima ključeve. Telefoni rat će mi čim ga nađe."

"Kada bih ga uspio vidjeti prije nego se sretnem s Gordyjem, imao bih dobro zaleđe." "Ako je tamo, dobit ćeš ga." "Hvala, Jean. Imam tri tisuće dolara za Gordvja. Zvao sam bolnicu."

"I ja sam. Razgovarala sam sa Shirlev. Uspjela se malo sabrati. Rekla mi je da ju je Brenner posjetio. Nije ništa odala. Brenner sada misli da se radilo o nasumičnom napadu." "Možda je to doista i bio."

"Pa, idem se baciti na posao. Moraš još napisati uvodnik, Steve. Stol mi je prepun obveza."

Kada je otišla, izvukao sam svoj pisaći stroj. Uvodnik je trebao govoriti o padu dolara. Nisam bio raspoložen za pisanje, ali nekako, nakon što sam pod preplavio izgužvanim papirima, sročio sam nešto stoje imalo nekog smisla. Ostatak poslijepodneva protekao je u telefonskim pozivima, sastankom s trojicom suradnika, s dvije loše i jednom dobrom idejom. Dok sam diktirao u diktafon, oglasio se interkom. Pritisnuo sam gumb.

"Gospodin Borg je ovdje, gospodine Manson," reče mi Judy. Joe Borg bio je Chandlerov vjerni pas pratilac. Obavljao je sve stoje bilo škakljivo i znao sam daje bio vrhunski čovjek od povjerenja. Međutim, imao je posao koji bi meni podario samo čireve na

želudcu.

"Pošalji ga unutra."

Borg se ušuljao. Bio je nizak, mršav, tamnopus i imao je negdje oko četrdeset godina. Oči su mu izgledale kao mala crna dugmad, a usta su mu bila vječito zelenkaste boje. "Pozdrav, Steve!" Zatvorio je vrata za sobom i došao do stola na kojeg je stavio četvrtasti kartonski paket. "Naoružanje za tebe i Maxa. Unutra su dozvole za pištolje i dvije kutije metaka." Pogledao me. "Nemoj ići ubiti nekoga, Steve." "To je stvarno bilo brzo, Joe. Hvala."

"Kada šef tako kaže, onda je tako." Ponovno me pogledao. "Pazi, prijatelju. Nemoj pucati ukoliko ne vidiš bjeloočnice oba oka." Napravio je malu komičnu grimasu. "Ma, tko je to rekao?" Uputio se prema vratima. "Imam sudar sa zgodnom curom koja se hladi jako brzo ako je pustim da me čeka," i već je bio otišao.

Izvadio sam iz kartona dvije policijske automatske trideset osmice, dvije ramene futrole i dvije kutije metaka. Dozvole su bile na moje i Maxovo ime. Ustao sam, skinuo jaknu i stavio futrolu na ramena. Budući da sam bio u Vijetnamskom ratu, znao sam dosta toga o oružju. Provjerio sam mehanizam i uvjerio se da je radio savršeno, a tada sam ga napunio. Stavio sam pištolj u futrolu, stao malo dalje od stola i učinio pet pokusnih izvlačenja. Svaki je put pištolj izlazio iz futrole glatko i brzo. Zadovoljan, skinuo sam futrolu i odložio je u ladicu radnog stola. Tada sam pozvao Maxa na kućni broj. Nitko se nije javljao. Max je živio sam i bio je jedan od onih muškaraca koji nisu htjeli biti vezani samo uz jednu ženu. Stalno je švrljao okolo i bio je sretan.

Dok sam odlagao slušalicu, ušla je Jean.

"Mavis me upravo zvala... nemamo sreće. Gordvjev dosje je nestao." Sjeo sam za stol.

"Ima li ti to kakvog smisla, Jean? Webber mi je rekao da ima dosje o Gordvju. Sada laže o provali, pa nema dosjea." "Mogu samo pretpostaviti. Ilije i on bio meta Gordvjeva ucjenjivanja ili je netko vrlo utjecajan tražio od njega da to ostavi."

"Tko?"

Mislila je i vrtjela glavom.

"Tko je sve bio uključen u krađu u trgovini?" upitala me konačno. "Prema Wallyju, Sally Latimer, Mabel Creeden i Lucilla Bower. Ne

znam ni jednu od tih žena. A ti?"

Na pamet mi je odmah pao Mark Creeden. Imao je najveću kuću na Eastlakeu. Bio je predsjednik korporacije Howarth: velika faca i najutjecajniiji čovjek na imanju. Njegova supruga, dvadeset godina mlađa od njega, ponašala se nadmeno, baš poput njega, i žene s imanja nisu pretjerano trčale za njom, pa čak ni Linda.

Creeden je imao moć i dovoljno novca da stavi Webbera u svoj džep. Ali zašto bi on želio da se Gordvjev dosje uništi? Zastoje on želio stvarati probleme čovjeku poput Creedena? Možda je Webberova žena Hilda doista bila kradljivica. Digao sam ruke i dopustio da padnu na stol.

"Vidjet ću Gordvja večeras. Možda ću onda dobiti sasvim drukčiju sliku situacije." Pogledao sam na sat. Bilo je sedam i petnaest. "Hajdemo zajedno na večeru, Jean."

"Hvala, ali imam puno posla kod kuće." Toliko sam žarko želio njezino društvo. "Ma hajde. Hajdemo ponovo Luigiju." Mirno je pogledala u mene svojim crnim očima.

"Ne misliš li da bi trebao vidjeti svoju ženu?" Nije mi promakao mali ali zamjetan naglasak na riječi žena. "Bit ću kod kuće. Nazovi me kada se vratiš od Gordvja," i otišla je iz ureda.

Naravno, bila je u pravu. Nisam joj mogao zamjeriti budući da sam stvarno bio oženjen za Lindu.

Čekao sam dok nisam čuo da je otišla iz ureda, a tada sam, nakon trenutka oklijevanja, stavio futrolu na ramena, ponovno provjerio pištolj, ugasio svjetla, zaključao i otišao do bara preko puta ulice na usamljenu, depresivnu večeru. Bilo je osam i deset navečer kada sam došao do auta. Namjeravao sam se odvesti kući, provjeriti ako ima kakve pošte, naći plan imanja kako bih locirao Gordvjevu kuću, a onda ga otići posjetiti.

"Bok, Steve!" Okrenuo sam se.

Harry Mitchell provirio je iza prozora svog Jaguara. Bio je dvije ili tri godine stariji od mene: velik, krupan muškarac s ugodno ružnom facom. Bio je vrhunski golfer i popularan u društvenom klubu.

Približio sam se njegovom automobilu.

"Žao mi je zbog Lindine majke. Je li jako loše?"

Na trenutak sam se zbunio jer nisam znao o čemu priča, a onda sam se sjetio da sam Ernieju Mavhewu kao razlog zašto trebam novac

naveo hitnu operaciju Lindine majke. Mora da je Ernie rekao svojoj ženi i ona je dalje prenijela vijest. Zlatne ribice nemaju skrovišta 61
"Nije baš dobro."

"Pam je pokušavala dobiti Lindu. Pretpostavili smo da je otišla kod majke."

"Tako je. Ne bi se trebala dugo zadržati."

"Ne možeš biti sam, Steve. Hajde, dođi kod nas večeras." "Hvala, Harry, ali ovo mi je savršena prilika da malo sredim zaostatke."

Nasmijao se.

"To je nešto što ja nikada neću imati prilike napraviti. Ako i Pamina majka doživi istu sudbinu i ona također bude primorana otići, konačno ću i ja dobiti priliku srediti nered na svom stolu." Opet se nasmijao. "Stara se nije razboljela već pedeset godina. Ma, hajde dođi svejedno."

"Ne mogu, Harry." "Prebolio si gripu?" "Naravno: kratka i oštra."

"Kad se čuješ s Lindom, prenesi joj naše pozdrave. Što kažeš za sutra navečer?"

"Vidjet ćemo, OK?"

"Naravno. Radiš dobar posao s tim magazinom. Čak sam ga i ja čitao." Mahnuo mi je i odvezao se.

Dovezao sam se kući. Cissy je bila unutra. Očistila je kuću i obrisala prašinu. Našao sam svu poslijepodnevnu poštu na stolu. Većina je pripadala Lindi koja je obožavala pisati pisma.

Odlučio sam da bi to bio savršeni izgovor da posjetim Ludilu. Još sam imao malo vremena prije nego što sam se trebao sastati s Gordvjem. Izvukao sam plan imanja i shvatio daje Gordvjeva kuća bila zabačena posve na Istočnoj aveniji. Odlučio sam do tamo otići pješke. Nitko nije trebao vidjeti moj automobil parkiran ispred njegove kuće.

Uvidio sam da mi je nošenje pištolja pod pazuhom bilo malo naporno pa sam ga skinuo i zajedno s futrolom odloži na divan. Onda sam se odvezao do Lucilline kuće. Otvorila je vrata.

"Iznenadenje, iznenadenje, evo onog koji tuče žene," rekla je s ciničnim osmjehom na licu.

"Htio bih razgovarati s Lindom."

"U dnevnoj je sobi. Spravljam večeru; žao mi je, ali ne mogu te pozvati jer ima dosta samo za nas dvije. Samo naprijed, Steve," i

udaljila se.

Ušetao sam u dnevnu sobu. Linda je bila u spavaćici i papučama koje je posudila od Lucille i odmarala se na kauču. Oko joj je bilo povezano. Pozdravila me hladno onim drugim okom.

"Evo nekih pisama za tebe," rekao sam i spustio pisma pored nje. "Kako bih na brzinu pozajmio novac za ucjenu, rekao sam Ernieju Mayhewu da je to za hitnu operaciju tvoje majke. Vijest se brzo proširila, kao i uvijek na ovom prokletom imanju. Sada si trenutno s majkom u Dallasu."

"Baš si morao uvući majku u ovo?" Glas joj je podrhtavao. "Vidjet ću se s Gordvjem večeras. Mogao sam podići samo tri tisuće dolara. Htjet će više, naravno, a možda bude i pričekao. Ako ne bude želio čekati, morat ću prodati tvoj auto i nakit koji sam ti dao i sve drugo što bi moglo donijeti nekakav novac."

Njezino zdravo oko sijevnulo je, a usta su joj se pretvorila u tanku liniju.

"Ne diraj moj auto niti moj nakit! To je moje!"

Pogledao sam je. Nisam mogao razumjeti kako sam ikada mogao biti zaljubljen u nju.

"Vidjet ćemo se nakon što razgovaram s njim. Tada možemo odlučiti. Možeš, ako ti je draže, ići i u zatvor."

Dok sam odlazi prema vratima, zlobno je dobacila, "Nadam se da se ona kučka Jean dobro brine za tebe."

"Nemoj me tjerati da te zamrzim još više," rekao sam i otišao do auta.

Stigavši kuće, spazio sam ispred nje parkiran automobil. "Bok, Steve! Baš sam se pitao gdje si." Frank Latimer iskočio je iz sjene dok sam se zaustavljao.

Latimer je bio uspješan mešetar. Bilo mu je oko četrdeset godina, ćelavio je, imao je mali trbuh, ali je bio iznimno smiješan.

"Čuo sam vijest o Lindinoj majci i mislio sam, kad već prolazim ovuda, da svratim i vidim hoćeš li nam se pridružiti na večeri."

"Hvala, Frank, ali već sam večerao. Imam slonovskog posla za obaviti."

"Da... mogu zamisliti. Taj tvoj magazin je baš pravi. Pa, eto, mislio sam svratiti... Ako možemo nešto učiniti za tebe..." "Sve je pod kontrolom. Linda će se uskoro vratiti, a i Cis-sy se brine za mene."

"Znaš gdje smo ako nas budeš trebao."

Kad se odvezao, spremio sam auto u garažu. Prema Wallvjevom izvještaju o kojem mi je Jean pričala, Sally, Frankova supruga, također je krala. Pitao sam se je li Gordy posjetio i njega i je li i on platio ili bio spreman platiti.

Pogledao sam na sat. Bilo je osam i pedeset: vrijeme da posjetim Gordyja. Zaključao sam garažu i krenuo avenijom pored osvijetljenih prozora svojih susjeda čuvši pritom zvukove televizijskih emisija i pitajući se kako će Gordy reagirati kada mu ponudim samo tri tisuće dolara.

Skretanje udesno odvelo me je na Istočnu aveniju. Prema planu naselja, Gordyjeva kuća bila je nekih dvjestotinjak metara na samom njezinom kraju.

Ubrzao sam korak. Avenija je bila ispunjena siromašnijim vilama i nije bila dobro osvijetljena. Odjednom sam naletio na figuru koja se pojavila negdje iz sjene s malim koker španijelom. Prepoznao sam Marka Creedena: visokog, jakog muškarca u svojim ranim šezdesetima.

Creeden je, prema ostalima koji su živjeli na Eastlakeu, bio nešto poput cara. Bio je gotovo bogat kao i Chandler, a njegova kuća, znao sam to, koštala je četiri puta više od onog što sam ja platio za svoju. Sam je vozio jednu od jačih verzija Rolls Roycea, a njegova supruga, Mabel, Bentleyja serije T. On i njegova supruga ponašali su se kraljevski i bili su popularni, ali ne i stvarno voljeni u društvu.

Zastao je i zagledao se u mene. Njegova previše crveno lice raširila se zbunjeno u širok osmijeh.

"Zdravo, Steve! Što ti radiš ovdje?"

"Šećem i pokušavam dokučiti rješenje nekog problema," rekao sam žaleći što sam naletio na njega.

"Nema ništa bolje od dobre šetnje kada se želi tako nešto postići. Ja sam malo izveo psa. Mabel ga je kupila za sebe, ali ja ga moram dvoriti." Nasmijao se nategnutim smijehom: onom vrstom smijeha kojega diplomati često koriste na zabavama. "Kada ćete nas vas dvoje posjetiti?"

"Pretpostavljam kada nas pozovete. Linda je trenutno u Dallasu. Majka joj je bolesna."

"Ma, je li? Baš mi je žao. Danas vlada toliko bolesti. Dakle, sam si?"

"Da, to mi je prilika da se uhvatim u koštac s poslom." "Magazin kojeg radiš je stvarno dobar, Steve. Pročitao sam svaku riječ. Neću te zadržavati. Reći ću Mabel da te nazove. Morali bismo se češće viđati." Još malo diplomatskog govora. Potapšao je svog malog španijela i bilo mi je krivo što u blizini nema nijednog novinara ili fotografa da zabilježi scenu. "Vidimo se, Steve." Mahao je rukom kao da putuje negdje vlakom i pozdravlja se.

Gledao sam za njim.

Slučajnost?

Najprije Frank Latimer, a sada Mark Creeden. Prema Wallyjevu izvještaju supruge obojice muškaraca krale su iz Dućana dobrodošlice.

Pitao sam se je li Creeden upravo bio kod Gordvja. Je li platio otkupninu za mali isječak inkriminirajućeg filma? Krenuo sam dalje. S teškoćom sam pronašao Gordyjevu kuću. Bila je na samom kraju ceste. Oko dvjesto metara od dvorišnog ulaza u kuću smjestio se Dućan dobrodošlice. Veliki je dućan bio u mraku, ali se zato naziralo svjetlo kroz žute zastore u prizemlju Gordvjeve kuće. Ostatak je kuće bio u mraku.

Uspeo sam se stazom uz koju su bili posađeni neuredni grmovi ruža. Pritisnuo sam zvonce. Začula se zvonjava, a onda je utihnula.

Lagano sam se znojio, a ruke su mi bile hladne i vlažne. Srce mi je neumjereno tuklo u grudima. Znao sam da radim ludu stvar jer sam došao platiti otkupninu ucjenjivaču, ali alternativa koja mi se nudila bila je mnogo opasnija. Glupa, pohlepna krađa mogla bi ipak pronaći put do Chandlerovih ušiju i to bi stavilo točku na moju karijeru.

Nije bilo odgovora na moju zvonjavu pa sam pozvonio opet. S nelagodom sam pogledao prema kratkoj, mračnoj stazi strahujući da bi me netko mogao vidjeti.

Kada opet nije bilo odgovora, oklijevajući samo za trenutak, stavio sam ruku na kvaku ulaznih vrata. Okrenuo sam je i nježno gurnuo. Vrata su se otvorila. Stajao sam ondje gledajući u malo predvorje. Svjetlo je dolazilo iz dnevne sobe vrata su bila odškrinuta - i bacala tračak svjetlosti prema vješalici na kojoj je bio obješen kišni ogrtač i pohabani šešir. Strahujući da me ne spazi kakav prolaznik namjernik, ušao sam u predvorje i zatvorio ulazna vrata.

Pitao sam se je li Gordv živio sam; je li imao ženu, i je li ona znala da

joj je suprug ucjenjivač.

"Gordy?"

Lagano sam povisio glas i pričekao.

Začuo sam zvuk hladnjaka, ali sve je ostalo bilo u tišini. "Gordy?"

Krenuo sam prema vratima, malo sam zastao, a onda sam ih gurnuo naprijed.

Koliko sam samo često čitao o ovakvim scenama u knjigama ili ih gledao na televiziji?

Skromna, mala soba sa starim, blijedim tapetama, ružnim namještajem i jeftinim i oronulim tepisima. Na zidovima su se isticale dvije jeftine reprodukcije Van Goghovih pejzaža. U sobi je još bio televizor te poluprazna boca konjaka. Međutim, ono što sam vidio u središnjem dijelu ove tužne i morbidne sobe, doista me je zapanjilo.

Jesse Gordy sjedio je na stolici licem okrenutim prema meni. Ruke su mu počivale na naslonima stolice. Prednje strane njegove plave majice i pohabane sive jakne bile su crvene od krvi: u jednoj od njegovih cipela stvorila se mala lokva. Usne su mu se uvukle pokazujući njegove male žute zube u grimasi mržnje i straha. Njegove su oči bile uprte u mene: mrtve oči, ali još uvijek pune mržnje.

Paraliziran od stravičnog prizora samo sam gledao u njega. Tada me zvuk telefonskog zvona vratio u stvarnost. Pogledao sam okolo, a disanje mi je bilo ubrzano i kratko. Telefon je stajao na stolu pored mrtvog čovjeka.

Stajao sam ondje, slušajući zvonjavu sve dok telefon napokon nije prestao zvoniti.

Tada me uhvatila panika. Krenuo sam prema izlazu. Na pamet mi je palo da bježim, ali dok sam išao prema prednjim vratima, šok je polako prolazio i mozak mi je konačno počeo funkcionirati kako treba. Zastao sam.

Gordy je bio ubijen. Netko ga je ili upucao ili ga je izbo nožem. Je li to bio netko, muškarac ili žena, koga je Gordy ucjenjivao? Je li film bio i dalje u kući ili ga je netko ponio sa sobom? Ako policija pronađe film, Linda i ja više nećemo imati budućnosti kakvu sada poznajemo. Ne bih li trebao pretražiti kuću i pokušati pronaći film? Ako se film pronađe, policija će ispitati svaku ženu fotografiranu u krađi. Ona i njezin suprug bit će provjeravani da se ustanovi jesu li ona ili on

možda ubili Gordvja.

Stojeći tamo, mozak mi je radio sto na sat. Odjednom sam shvatio da bih ja mogao biti prvi osumnjičenik. Ako bi se raspitivali, Creeden će vjerojatno reći da me vidio kako idem prema Gordvjevoj kući. Imao sam motiv.

Creeden?

Možda je on ubio Gordvja. Da, on je posve odgovarao. Bio je veliki biznismen i nemilosrdan, unatoč svom diplomatskom osmijehu i govoru. Vjerojatno se nije dvoumio kada je razmišljao o tome treba li prepustiti zakonu slučaj svoje supruge kradljivice, ili bi sam trebao srediti nakazu poput Gordvja. Smijem li ostati i pretražiti kuću? Pretpostavimo da netko naiđe i uhvati me? Film je mogao biti bilo gdje, pomno skriven. Možda bi mi trebalo nekoliko sati da pretražim cijelu kuću.

Nastavio sam prema vratima, ali sam opet zastao. Gordy me je očekivao. Ne bi li onda trebao imati kod sebe taj komad vrpce kad ja dođem? Zašto bih se trebao uzrujavati oko ostatka filma? Bilo je vrijedno riskirati da vidim mogu li pronaći komad filma s Lindom u inkriminirajućoj radnji. Dok sam se prisiljavao da se vratim u dnevnu sobu, čuo sam kako se ispred kuće zaustavlja automobil.

Okrenuo sam se oko sebe i uspeo se stubištem na kat. Ubrzo se oglasilo zvono na vratima. Srce mi je udaralo kao ludo. Nakon nekoliko trenutaka čuo sam kako se otvaraju prednja vrata.

"Jesse?" zazvao je ženski glas.

Gledao sam preko ograde i uhvatio samo obrise žene koja se kretala prema dnevnoj sobi. Mogao sam samo zamisliti kako izgleda: mala, tamnoputa, odjevena u nešto tamno. Čuo sam je kako je duboko uzdahnula, a tada se promolio vrisak koji me natjerao da stisnem zube.

"Jesse!"

Polako, tiho počeo sam se spuštati stubištem.

"Bože!"

Čuo sam je kako okreće brojčanik na telefonu. Mogla je jedino zvati policiju.

Sada sam već bio u predvorju.

"Dogodilo se ubojstvo!" Glas joj je drhtao i bio histeričan. "Pošaljite nekoga!"

Došao sam do vrata i zakoračio tiho u toplu tamu. Čuo sam je kako vrišti, "189 Istočna avenija! Dogodilo se ubojstvo!" Bio sam spreman potrčati, ali me instinkt upozorio. Zastao sam toliko da izvadim maramicu i obrišem kvaku prednjih vrata, jedinu stvar koju sam dodirnuo u kući, a tada se spustio stazom. Kad sam izašao na cestu, počeo sam trčati. Došao sam do svoje kuće gotovo bez daha. Nisam susreo nikoga. Drhtavom rukom izvadio sam ključ ulaznih vrata i gurnuo ga u bravu. Nije se htio okrenuti. Ponovno sam pokušao i tada izvadio ključ. Okrenuo sam kvaku na vratima i ona su se otvorila. Dok sam ulazio u mračno predvorje, prošlo mi je kroz misli da sam vjerojatno zaboravio zaključati. Dok sam zatvarao prednja vrata, začuo sam zvuk policijske sirene i kroz prozor vidio svjetla patrolnog automobila kako juri prema Istočnoj aveniji.

U poznatom okruženju svoje velike dnevne sobe imao sam priliku malo razmisliti. Sjeo sam u fotelju i razmotrio situaciju.

Gordvje bio ubijen. Žena (koja?) je pozvala policiju koja je već stigla na mjesto zločina. Ubrzo će se ondje pojaviti i detektivi iz Odjela za ubojstva. Pretražit će kuću i raspitivati se okolo. Ako pronađu ucjenjivački film, tada ćemo se Linda i ja, Mark i Mabel Creeden, Frank i Sally Latimer, i vjerojatno ostali koji žive na imanju, naći pod povećalom. Iz filma će policija saznati da naše žene kradu: pravi motiv za ubojstvo. Svi ćemo biti provjeravani. Ako se otkrije daje Creeden bio u blizini Gordvjeve kuće u vrijeme ubojstva, odmah će postati osumnjičeni, no kako je i mene vidio ondje, i ja ću postati sumnjiv. Međutim, ukoliko Creeden šuti, i ja ću držati svoj jezik za zubima.

Shvatio sam kako moj prvi potez treba biti osiguranje Creedenove šutnje.

Vrijeme je ovdje igralo važnu ulogu. Otišao sam do telefona i nazvao njegov broj. Javio se sluga. Rekao sam mu tko sam i da hitno trebam razgovarati s gospodinom Cree-denom. Nastala je mala stanka, a zatim se Creeden javio s druge strane linije.

"Da, Steve?"

"Slušaj pažljivo, Creeden," rekao sam. "Imam informaciju da tvoja supruga krade iz Dućana dobrodošlice. Moja supruga čini isto. Postao sam meta ucjenjivača. Pretpostavljam da si i ti također. Pošao sam platiti Gordvju, ali sam ga pronašao mrtvog. Vidio sam

tebe na Istočnoj aveniji blizu njegove kuće, i ti si vidio mene. Povest će se istraga. Pretpostavljam da se nismo vidjeli večeras."

Usljedila je duga pauza, a tada je odgovorio, "To mi se čini razumnim. Ti nisi vidio mene... ja nisam vidio tebe... u redu?" "Da."

"Tako će biti," završio je i poklopio slušalicu.

Odložio sam slušalicu i duboko uzdahnuo. Gotovo d\$ nisam mogao povjerovati kako je ovo bilo lako učiniti.

Sada je na redu bila Linda.

To je bilo nešto što nisam mogao obaviti telefonom. Morao sam je vidjeti. Nisam želio, ali morao sam. Dok sam ustajao, spazio sam pištolj i futrolu kako leže na divanu. Podigao sam ih i stavio u ladicu radnog stola. Tada sam ugasio svjetlo i napustio kuću, zaključao prednja vrata i uputio se prema prilazu. Kad sam stigao do vrata, začuo sam policijsku sirenu. Gledao sam kako dva policijska automobila jure prema Istočnoj aveniji.

Započeo sam dugu šetnju prema Lucillinom bungalovu. Opet sam čuo prilazeću policijsku sirenu i sišao sa staze dok je drugi policijski auto, kojega su slijedila kola Hitne pomoći, prolazio pored mene.

Sada mi je srce počelo jače lupati. Sva sreća da je televizijski program zaokupio pažnju većeg dijela susjedstva, inače bi već svi bili na vratima svojih ograda.

Konačno sam stigao do Lucillinog bungalova, uspeo se stazom i pozvonio na vrata.

Usljedilo je iritirajuće čekanje, a onda je Ludila otvorila vrata.

"Ah, Steve," iznenadila se. "Onda, donosiš li nam lijepe vijesti?"

"Nema lijepih vijesti."

Slijedio sam je u dnevnu sobu. Linda je još uvijek ležala na divanu.

Pogledala me samo s onim jednim okom, hladno i neprijateljski.

"Dakle?"

Lucilla se povukla unazad. "Ostavit ću vas golupčice da razgovarate," rekla je. "Više bih volio da ostaneš. Ovo bi te moglo interesirati," rekao sam.

"Stvarno?" Krenula je prema stolici, sjela i zapalila cigaretu. Ukratko sam im ispričao kako sam otišao do Gordvjeve kuće, pronašao ga mrtvog i daje policija već stigla na mjesto događaja.

"AkojeGordv držao film u kući i negative svih nedjela, a policija ih pronađe, u velikoj smo nevolji."Govorio sam Lindi. Njezino je lice

polako tvorilo razne grimase i mijenjalo boje. "Pa barem nećeš morati platiti tom stvoru,"javila se Lucilla. Linda odjednom eksplodira u navali histeričnog bijesa. "Žalim pred Bogom što sam se ikada udala za tebe!"zavrištala je na mene. Tada se okrenula Lucilli. "Lucy! Pomozi mi! Što ćemo napraviti?"

Gledajući je kako promatra tu sredovječnu lezbijku, shvatio sam da joj je Lucilla značila više nego što sam joj ja ikada značio.

"Napraviti?" Lucilla otrese pepeo sa cigarete. "Želiš razvod, zar ne, draga moja?"

"Naravno!"

"Pa, onda, što može biti jednostavnije?" Lucilla me pogledala. "Pretpostavljam da ćeš joj dati razvod?"

Pomislio sam kakvo bi olakšanje bilo riješiti se Linde. "Hoću." "Dakle, nema nikakvih problema. Mi ćemo odmah krenuti za Dallas. Priča koju je Steve izmislio o tvojoj majci samo je izgovor da se zaustave govorkanja o vašem razvodu. Ne brini se za odjeću, Lindy. Steve će ti poslati sve što budeš trebala u Dallas. Sigurna sam da ti može dati i nešto novca, ali ako on ne može, ja mogu. Vjerujem da će majka imati razumijevanja za tebe."

Linda započne plakati.

"On, draga Lucy, ne znam što bih napravila bez tebe," mrmljala je.

Sve mi se ovo zgdilo. Izvadio sam novčanik i na stol stavio tri tisuće dolara koje sam planirao dati Gordvju.

"Ostavit ću vas same," rekao sam i uputio se prema vratima. Zastao sam i pogledao u Lucillu."Stvarno misliš da možete krenuti večeras?" Nasmijala mi se.

"Nema problema. Ti se pobrini za svoje nevolje. Za sat vremena bit ćemo na putu."

"Policija će provjeravati."

"Naravno. Međutim, neće biti nikakvih problema. Ti i Linda ste se prepirali. Došla je k meni. Odvela sam je njezinoj majci. Htio si joj dati novac pa si rekao banci da ti je novac potreban za hitnu stvar."

Promatrao sam je i tada klimnuo glavom. Onda sam, uopće ne svraćajući pogled na Lindu, napustio sobu i započeo dugu šetnju prema kući.

Kada sam ponovno stigao kući, nazvao sam Jean. Javila se tako brzo da sam stekao dojam daje sjedila pored telefona.

"Možemo li se naći negdje?" upitao sam. "Nastale su neke komplikacije."

"Želiš li doći do mene? 1190 Westside, zadnji kat." "Evo me za dvadeset minuta."

Dok sam kretao prema vratima, zazvonio je telefon. Oklijevao sam, ali sam ipak podigao slušalicu.

"Steve? Ovdje Max," reče Berry. "Imam fotokopije Hammondovih proračuna. Čovječe! Ovo će ga pokopati! Nabavio sam i fotokopije tri proračuna drugih izvođača. Hammond će doista izgubiti tlo pod svojim nogama."

"Sjajno! Najbolje da to sutra prođemo. Imam tvoj pištolj i dozvolu."

Nasmijao se.

"Vidimo se sutra, Steve. Mislio sam da ti trebam reći. Je li Linda dobro?"

"Naravno... sjajan posao, Max," i spustio sam mu slušalicu. Kada sam nastavio prema vratima, opet sam zastao. Zašto ići bez pištolja? Tražio sam pištolj i dobio ga. Bio bih stvarno velika budala kada bih uletio u nevolju, a pištolj mi stoji kod kuće.

Izvadio sam pištolj i futrolu iz ladice radnog stola i stavio ih na stol. Kada sam htio staviti pištolj u futrolu, osjetio sam miris baruta. Imao sam vrlo osjetljiv nos. Podignuo sam cijev pištolja prema nosu. Iz njega je pucano, i to nedavno. Gledao sam u njega nekoliko trenutaka i onda izvadio spremnik. Napunio sam ga sa šest metaka. Pregledavajući spremnik, pronašao sam ih samo pet.

Stajao sam ondje dok mi je hladna jeza prolazila kroz cijelo tijelo. Iz pištolja je pucano. Leži li možda odbačena čahura na podu Gordvjeve sumorne dnevne sobe?

Jean je otvorila vrata svoga stana samo trenutak nakon što sam pritisnuo zvono.

Bila je odjevena u pidžamu razigranih boja, a na nogama je nosila udobne papuče. Izgledala je veoma ljupko.

Ušao sam u veliku i namještenu sobu dok je ona stajala sa strane.

"Još problema, Steve?" upitala je dok je zatvarala vrata. "Rekao bih tako." Pogledao sam je. "Nisam trebao dolaziti ovamo, ali morao sam razgovarati s nekim. Postoji li netko bolji od tebe?"

"Sjedni i ispričaj mi."

"Jean... Linda želi razvod. Naš je brak posve propao." "Žao mi je, ali

sjedni." Odmaknula se od mene i sjela. "Je li to sve ili ima još nešto?"

Sjeo sam i ispričao joj cijelu priču o svemu što se dogodilo večeras. Završio sam s pištoljem.

"Sto posto sam siguran da je netko uzeo pištolj, ubio Gordvja i vratio ga nazad," rekao sam. "Dakle, vidiš... Stvarno sam u velikoj gabuli."

"Ali ne znaš je li Gordy upucan. Mogao je biti i izboden." "Iz pištolja je sigurno pucano. Gordy je mrtav. Zašto bi se inače pucalo iz pištolja?" Klimnula je glavom.

"Da. Dobro, pretpostavimo daje ubijen tvojim pištoljem." Njezin mirni, tihi glas imao je razarajući efekt na moje napete živce. "Sagledajmo činjenice koje su nam dostupne. Iz Wallyjevog izvještaja možemo posumnjati na obojicu, Latimera i Creedena: obojica imaju motive da se riješe Gordyja. Zatekao si Latimera ispred svoje kuće. Rekao si mi da su ulazna vrata bila otključana. Pretpostavljaš daje ušao, tražio tebe, vidio pištolj i uzeo ga? Pretpostavljaš i daje otišao do Gordyjeve kuće, ubio

ga dok si ti razgovarao s Lindom, a onda se vratio i odložio pištolj? Creeden je mogao učiniti istu stvar, zar ne?" "Da, ali hoće li policija povjerovati u to?"

Sjedila je mirno s rukama sklopljenim među koljenima i tada je rekla, "Moraš se riješiti pištolja. Najbolje da prijaviš policiji daje nestao." Zavrtjela je glavom. "Ne... bolje da bude ukraden iz tvog auta."

Nisam se sjetio toga.

"Pištolj je tu s tobom?" upitala je.

"Da."

"Kako ćeš ga se riješiti?"

Kako se, do vraga, riješiti pištolja i biti siguran da neće biti pronađen? Pomislio sam na umjetno jezero na imanju, ali odmah sam pomislio da će se i policija sjetiti toga. "Da ga bacim negdje na smetlište izvan grada?" konačno sam upitao.

"Može. Daj mi ga. Ja ću to učiniti. Sada moraš poći kući, Steve."

"K vragu s tom idejom! Neću uplitati tebe u to!"

"Ne brini za mene. Tebe bi netko mogao vidjeti kako ga bacaš. Sutra ću ga staviti u torbu i izbaciti ga na smetlištu na putu prema poslu."

"Ne, ne želim da to učiniš." Ustao sam. "Nisam trebao dolaziti ovamo."

Izvest ću to sam."

Nasmijala se i podigla ruke kao da se predaje.

"U redu. Muškarci uvijek moraju glumiti heroje, zar ne? Pretpostavljam da te ne smijem pokušati spriječiti da ispadneš heroj."

Gledajući je, znao sam da je očajnički trebam i znao sam da je volim. Skinuo sam futrolu s ramena i zajedno je s pištoljem odložio na stol.

"Nisam heroj, Jean. Želio bih reći nešto..."

"Molim te, nemoj!" Glas joj je bio otresit. "Ne sada. Riješit ću se pištolja. A sada, molim te, idi kući."

Ustala je i krenula prema ulaznim vratima. Otvorila ih je. Oklijevao sam, no onda sam prošao pored nje.

"Hvala," rekao sam. "Kada se sav ovaj nered malo raščisti, želio bih s tobom porazgovarati o nama."

"Sve u svoje vrijeme, Steve," rekla je tiho i zatvorila vrata za mnom. Spustio sam se dizalom u predvorje i došao do automobila.

Ušao sam u njega i stao razmišljati.

Toliko sam joj žarko želio reći da je volim, ali, naravno, bila je u pravu. Ovo nije bilo dobro vrijeme. Skrenuo sam misli na svoj sljedeći korak. Odlučio sam da bi bilo glupo otići sada na policiju i prijaviti nestanak pištolja. To se trebalo obaviti ujutro. Reći ću da sam ostavio pištolj u pretincu za rukavice kada sam napustio ured. Ujutro, kada sam ulazio u automobil, sjetio sam se pištolja i shvatio da ga nema. Odmah sam se potom odvezao do policijske stanice kako bih prijavio krađu.

Toliko dugo dok Creeden bude držao jezik za zubima, dok film koji prikazuje Lindu u krađi ne bude pronađen, osjećao sam se sigurnim čak i kada bi eventualno pronašli pištolj i dokazali daje njime ubijen Gordy.

Ali, naravno, da neće sve ići tako glatko.

Zaustavljajući automobil pred garažnim vratima, spazio sam policijski auto parkiran preko puta. Sam pogled na njega prouzrokovao mi je manijakalno kucanje srca u grudima. Izašao sam van kako bih otvorio vrata garaže kad se iz automobila pojavio krupan muškarac širokih ramena. Bio je to narednik Lu Brenner.

"Gospodine Manson?"

Okrenuo sam se.

"Zdravo, narednice."

"Trebao bih popričati s vama."

"Naravno. Samo da se riješim automobila."

Ostao je stajati pored garaže. Uvezao sam auto unutra, ugasio svjetla i uputio se do ulaznih vrata. Čitavo to vrijeme nastojao sam zadržati kontrolu nad sobom.

Zajedno smo ušli u dnevni boravak. Upalio sam svjetla. "Sjednite, narednice. O čemu je riječ?"

Otišao sam do stola i sjeo iza njega dok je on stajao preda mnom. Njegove nemirne oči prebirale su malo po prostoriji, a malo po meni.

"Posjedujete automatsku trideset osmicu broja 4553, s dozvolom koja je izdana na broj 75560?" upitao je gledajući u mene.

"Posjedujem pištolj, narednice," rekao sam. "Međutim, ne bih znao za broj." Izvadio sam novčanik te iz njega izvadio dozvolu za nošenje pištolja. Pregledao ju je, a tada bacio na moj stol.

"Gdje je pištolj?"

"U pretincu za rukavice automobila."

"Želim ga vidjeti."

"Zašto?"

"Nije važno zašto. Donesi ga."

Gledali smo se.

"Imate li nalog za pretres, narednice?" upitao sam ga. "Ne, ali ga mogu nabaviti."

"Možda biste mi mogli reći čemu sve ovo. Tada bih sigurno bio susretljiviji, ali ovako ne želim slušati vaša zastrašivanja, narednice."

Gledao me svojim ledeno plavim očima, a onda je iz džepa svoje jakne izvadio mali predmet kojeg je stavio na moj stol. Bila je to čahura.

Bezizražajno sam upitao, "Dakle?" "Jesi li ikada čuo za Jesseja Gordvja?"

"Da, upravitelj je Dućana dobrodošlice koji se nalazi gore uz cestu."

Brenner je klimnuo glavom.

"Da. Netko ga je ustrijelio, a ovo je prazna čahura koju sam pronašao u sobi u kojoj je nađen mrtav."

Uzeo sam čahuru i kotrljao je među prstima. Očekivao sam da će mi je zgrabiti iz ruke, ali nije se ni pomaknuo. Promatrao sam ga.

Njegov izraz lica nije odavao nikakve emocije. "Zar se ovo ne naziva dokazom, narednice?" upitao sam. "Da."

Izvadio sam maramicu i oprezno obrisao čahuru i tada je, još uvijek je držeći maramicom, odložio na stol.

"Treat ćete ga."

"Zadrži ga. To je poklon." Zastao je i tada nastavio, "Gor-dyje puno bolji na ovaj način." Njegova nezgrapna usta pretvoriše se u smiješak. "Ako to još uvijek nisi napravio, riješi se pištolja i prijavi da je ukraden. Upucavši to prokleta stvorenje, skinuo si mnoge dečke s udice."

"Zašto mislite da sam ga ja ubio, narednice?" "Čahura. Novo izdanje. Ti si dobio prvu kutiju. Moram paziti na te sitnice, znaš."

"To još uvijek ne znači da sam ga ja upucao."

"Reci to sucu." Krenuo je prema vratima, zastao i rekao, "Pazi. Poručnik Goldstein vodi slučaj. Već je na mjestu zločina. Mogao bi se nacrtati i kod tebe. Ja sam se prvi odazvao na poziv u pomoć. Međutim, poručnik me voli kao što i ti voliš rak."

"Nisam ga ubio."

"Ako to uspiješ dokazati Goldsteinu, nisi ga ubio." Kad se ponovno uputio prema vratima, rekao sam, "Narednice..."

Zastao je i pogledao me.

"Rekli ste, citiram vas: Upucavši to prokleta stvorenje, skinuo si mnoge dečke s udice. Uključuje li to i vas?"

"Ne pravi se pametan, Mansone. Još bi uvijek mogao upasti u nevolju," rekao je i otišao.

Sjedio sam gledajući u čahuru dok nisam čuo da se odvezao autom. Tada sam stavio čahuru u džep.

Sjećam se da mi je Webber rekao da je Brenner bio lud za svojom ženom. Je li i ona krala u Dućanu dobrodošlice? Je li Gordy ucjenjivao i Brennera?

Pomislio sam na poručnika Abea Goldsteina. Bio je ambiciozan i pametan policajac. Ako je pronašao film, tada ću biti u pravoj gabuli, ali isto se odnosilo i na Creedena, Latimera i možda čak i Brennera. Zato što sam htio čuti njezin glas, nazvao sam Jean. Nitko se nije javljao. Otišao sam do kotlovnice, bacio čahuru u peć i vratio se u dnevnu sobu. Opet sam okrenuo njezin broj. I dalje se nitko nije javljao. Zapalio sam cigaretu. Bio sam vrlo zabrinut. Pola sata

kasnije opet sam je nazvao.

"Da?"

Zvuk njezinog glasa bio mi je poput pucnja u ruku. "Pokušavao sam te dobiti, Jean. Ja..."

"Ne sada, Steve. Sutra u uredu." Glas joj je bio pospan. "Sve je u redu... znaš na što mislim. Baš sam bila vani. Sve je u redu," i tada mi je poklopila slušalicu.

Uzdahnuo sam duboko i dugo. Riješila se pištolja! Buljio sam u prazan prostor i razmišljao.

Još jedna duga, usamljena noć bila je preda mnom. Baš sam dovršavao ispijanje kave kada sam kroz prozor vidio raznosača novina kako baca California Times pred moja vrata. Pokupio sam novine i stao tražiti izvještaj o sinočnjem događaju. S popriličnom sam mukom pronašao članak o Gordvjevu ubojstvu.

Tek kratka obavijest da je upravitelj Dućana dobrodošlice mrtav, odnosno upucan, i da gaje pronašla bliska prijateljica, gospođica Freda Hawes. Poručnik Abe Goldstein bio je glavni istražitelj u slučaju. Izjavio je da se ubojstvo dogodilo između osam i trideset i devet sati i, kako se čini, nije postojao nikakav motiv.

Očito je uredništvo California Timesa bilo nezainteresirano za ubojstvo Jessea Gordvja.

Freda Hawes? Bliska prijateljica?

Koliko bliska i je li znala daje Gordy bio ucjenjivač? Pogledao sam na sat. Bilo je osam i petnaest. Vrijeme da krenem na policiju i prijavim nestanak pištolja. Stao sam kako bih još jednom temeljito sve prošao u mislima, priču koju ću ispričati policiji, a onda sam zaključao kuću, i odvezao se u grad. Na putu sam kupio cigarete. Uvijek sam ih kupovao na kiosku u hotelu Impenaljer nije bilo problema s parkiranjem. Stao bih ispred ulaza, ušao u hotel, kupio cigarete i ne bih morao brinuti o kazni za pogrešno parkiranje.

Debela, dobrodušna žena koja je radila na kiosku odmah mi je, čim me je spazila, dodala tri pakiranja Winstona. "Jutro, gospodine Manson," rekla je, "vidim da ni Eastla-ke ne može bez uzbuđenja."

"Tako je." Platilo sam cigarete. "Ovaj je svijet pun nasilja." "Možete to ponoviti." Vrtjela je glavom. "Hoćete li pisati o tom ubojstvu u svom magazinu?"

"Mislim da neću. Čini se da nema baš previše informacija o svemu."

"Navodno će poslijepodnevna izdanja donijeti nešto više. Volim zanimljive slučajeve ubojstva."

U slučaju da policija krene istraživati moja kretanja, namjerno sam stajao ondje i razgovarao s njom, a onda sam je naglo prekinuo.

"Hej! Danas imam mnogo posla. Čavrljamo već deset minuta!" "Baš tako," nasmijala se. "Vidimo se, gospodine Man-son." Odvezao sam se do svog ureda.

Noćni čuvar, Joey Small, baš je kretao kući. Vidjevši me, došaojedomene.

"Jutro, gospodine Manson. Vidim da ste imali nevolja na Eastlakeu."

"Da." Nagnuo sam se kako bih dohvatio aktovku. "Danas svi upadaju u svakakve nevolje." "Tako je." Uzdahnuo je. "Hoćete li i večeras raditi do kasno, gospodine Manson?" "Možda."

"Onda ćemo se vidjeti," rekao je i udaljio se od mene. Gledao sam ga kako mi se gubi iz vida, a onda sam ponovno upalio auto i odvezao se do policije.

Narednik u uredu, Jack Franklin, nešto je ispisivao po žutim obrascima i vidno se dosađivao. Bio je mršav, sredovječan muškarac koji je, prije nego stoje unaprijeđen, radio kao prometni policajac i jednom me je umalo kaznio zbog neoprezne vožnje. Optužba je odbačena, stoje značilo da mi u policiji nije bio prijatelj.

Kad me vidio, lice mu se nekako stvrdnulo.

"Jutro, narednice," rekao sam prilazeći njegovom stolu. "Želiš nešto?"

"Prijavljujem da mijе nestao pištolj." Izvadio sam dozvolu za oružje i dao mu je. Gurajući vrh olovke u svoje lijevo uho, pregledavao je dozvolu i pogledao me.

"Onda?"

"Kada sam sinoć došao kući, stavio sam pištolj u pretinac za rukavice svog automobila. Jutros, na putu prema poslu, otvorio sam pretinac... a tamo nije bilo pištolja."

Izvadio je olovku iz uha, pregledao je, obrisao ono malo masnoće s nje i privukao jedan od obrazaca.

"Ime i adresa?"

Kad sam rekao da živim na Eastlakeu, uzdahnuo je. "Živiš na Eastlakeu?" "To vam govorim."

"Prijavljuješ nestanak automatske trideset osmice?" "Tako je." Prstom je pokazao na klupu uza zid. "Sjedni tamo." "Jako sam

zauzet," rekao sam. "Prijavljujem nestanak pištolja. To je sve što trebam napraviti, zar ne?"

"Misliš?" Zagrmio je na mene. "Sjedni tamo!"

Nisam se pomaknuo. Nakon gledanja u mene, stisnuo je prekidač svog interkoma.

"Poručnice? Ovdje imam čovjeka koji živi na Eastlakeu i prijavljuje krađu automatske trideset osmice."

Blagi glas s druge strane je rekao, "Pošaljite ga unutra, molim vas, narednice."

Franklin pokaže prema vratima. "Prvi kat, druga vrata." Uspeo sam se betonskim stubama prema vratima. Pokucao sam, okrenuo ručku i ušao unutra.

Poručnik Abe Goldstein sjedio je iza malog, istrošenog stola u omanjoj, skromnoj sobici.

S vremena na vrijeme Linda i ja bismo naletjeli na njega u našem klubu. Bio je jedan od boljih igrača bridža. Bio je neženja i šaputalo se da je bio homoseksualac, ali oni koji su ga poznavali malo bolje, govorili su da u njegovom životu postoji interes za samo dvije stvari: policijski posao i bridž. Imao je nešto više od četrdeset godina, čelično sive oči, veliki kukasti nos i crnu kratko podšišanu kosu. Pratila ga je reputacija britkog, pametnog policajca bez kojega bi šef policije Schultz već odavno bio umirovljen.

"Pozdrav, gospodine Manson," rekao je. "Je li istina da prijavljujete nestanak pištolja?"

"Pozdrav, poručnice." Prišao sam njegovom stolu dok je stajao. Rukom mi je pokazao na slobodnu stolicu. Obojica smo sjeli.

"Kako je gospođa Manson?"

"Dobro je. Slušajte, poručnice, nemam mnogo vremena pa bih volio da to obavimo stoje prije moguće. Prijavljujem nestanak svog pištolja." Dao sam mu dozvolu. Dok ju je gledao, nastavio sam, "Nakon napada na Mitforda, gospodin Chandler je mislio da trebam nositi pištolj. Jučer poslijepodne su mi ga dostavili. Kada sam otišao kući, ostavio sam ga u pretincu za rukavice svog auta. Više nisam ni pomišljao na njega. Kada sam jutros stigao do ureda, shvatio sam da ga nema."

"Možemo li biti izravni, gospodine Manson? Kada ste sinoć napustili ured?"

"Oko sedam i trideset." "Odvezli ste se ravno kući?" "Ne. Svratio sam do bara preko puta ceste na brzu večeru i poslije toga sam se odvezao kući."

"Zar ne večerate obično kod kuće?" Pogledao je prema meni vrteći olovku među prstima.

"Da, ali sinoć je moja supruga bila s prijateljicom." "Je li vam auto bio zaključan?"

"Nije. Bilo je to glupo od mene. Odložio sam pištolj u pretinac za rukavice i odšetao do bara. Htio sam stići kući što prije jer me je čekalo mnogo posla."

"Nakon večere ste se odvezli ravno doma?"

"Tako je. Pokupio sam poštu i odvezao se do bungalova gospođice Bower gdje mi je bila supruga. Ženi sam predao njezinu poštu i malo smo pričali. Ona i gospođica Bower odvezle su se za Dallas zato jer je majka moje supruge loše. Poslije sam se vratio kući."

"Ostavili ste automobil ispred kuće gospođice Bower?" "Da."

"Nezaključan?"

"Da."

"Kada ste točno stigli kući?"

"Nešto malo prije devet, mislim. Ostavio sam auto u garažu i započeo s poslom. Jutros sam se odvezao do hotela Imperial kako bih kupio cigarete. Ostavio sam automobil..." "Nezaključan?" ubacio se Goldstein.

"Da. Stigao sam do ureda i shvatio da nema pištolja... pa, zato sam i ovdje."

Goldstein je proučavao svoje bilješke.

"Znači, od trenutka kad ste stavili pištolj u pretinac za rukavice, ostavili ste automobil nezaključan?"

"Da. Znam da je glupo od mene, poručnice, ali imam toliko stvari na umu, a zaključavanje automobila očito nije jedna od njih."

Klimnuo je glavom.

"Mogu to razumjeti. Vaš magazin je prava stvar. Dakle, rezimirajmo sve. Dok ste večerali u baru, pištolj vam je mogao biti ukraden. Mogao je biti ukraden i dok ste razgovarali sa suprugom kod gospođice Bower. Čak i dok ste jutros kupovali cigarete u hotelu Imperial, mogao je biti ukraden." Pogledao me. "Jesam li u pravu?"

"Jeste."

Naslonio se u stolici.

"Ukradeni pištolji zadaju nam puno problema, gospodine Manson." Palcem šake pritiskao je patent na olovci, i rekao, "Istražujem ubojstvo, Jesse Gordy, vaš susjed. Sinoć je ubijen automatskom trideset osmicom." Njegove čelične oči odjednom su me prodorno gledale, ali znao sam da to slijedi i samo sam napola pokazivao interes za temu.

"Vidio sam u današnjim novinama. Znam na što mislite kad govorite o nevoljama s nestalim pištoljima," rekao sam. "Krivo mi je što sam bio tako neoprezan."

"Koliko ste dobro poznavali Gordvja?" Sad je bio red na meni da gledam njega.

"Je li to svrha toga, poručnice? Mislite li daje iz ukradenog pištolja ubijen taj čovjek?"

Nasmijao se.

"Najprije, moram biti siguran da je pištolj stvarno ukraden, a tek onda mogu govoriti je li iz njega ubijen Gordy. Niste odgovorili na moje pitanje. Koliko ste dobro poznavali Gordvja?"

"Pa i nisam baš. Nikada nisam išao u taj dućan. No, čudno je jer je prije dva dana bio kod mene. Tada sam ga prvi put vidio."

Goldstein je malo naherio glavu i otvorio usne. "Došao je do vas u ured?"

"Da, došao je u ured. Zanimale su ga cijene oglašavanja u našem magazinu i pitao je mogu li poslati nekog od novinara da napiše nešto o dućanu. Objasnio sam mu da se ne bavimo takvom vrstom oglašavanja i da nismo zainteresirani za pisanje o njegovom dućanu."

"Tražio je upravo vas?" "Da."

"Zar nije mogao telefonirati? Dalek je put od njegova dućana do vašeg ureda."

"Prelazim tu udaljenost svaki dan i ne mislim da je to neki problem."

"Da." Uslijedila je duga stanka i tada je rekao, "Istražujem ubojstvo. Budući da ste ovdje i da posjedujete - ili ste posjedovali, bolje rečeno - automatsku trideset osmicu, možete li mi reći gdje ste bili sinoć između osam i devet sati." Sada sam bio svjestan da su mi ruke postajale sve vlažnije, ali i dalje sam zadržao hladnokrvni izraz lica.

"Mislim da sam bio jasan. Razgovarao sam sa suprugom kod

gospođice Bower oko osam i petnaest. Vratio sam se kući oko devet i radio sve do pola dvanaest. Tada sam otišao u krevet." "Osim što ste vidjeli svoju suprugu, jeste li se susreli s nekim od vaših susjeda?"

"Nešto poslije osam sati naletio sam na Harrvja Mitc-hella kojega i sami znate. Razgovarali smo nekoliko minuta. Nakon što sam posjetio suprugu, sreo sam Franka Latimera, kojega također poznajete, i s njime sam također popričao par minuta. To je bilo negdje oko devet sati."

"Nikoga drugog?"

Evo prekretnice. Ako je Creeden rekao Goldsteinu ili će mu reći da me vidio na Istočnoj aveniji, bit ću u velikoj nevolji. "Nikoga drugog." Goldstein odloži svoju olovku.

"Hvala vam, gospodine Manson." Dok sam ustajao, pružio mi je svoju ruku. "Mogu li vam oduzeti još trenutak vremena? Imam visoko mišljenje o vašem magazinu, što znači da jako cijenim vaš um. Ovo je vrlo čudno ubojstvo. Gordy nije bio ništa posebno. Pitam se samo zašto bi netko ušao u njegovu kuću i ubio ga. Na prvi pogled, nema nikakvog motiva." Gledao je u mene. "Vidite li moj problem? Zašto bi netko htio ubiti takvog čovjeka?"

"Stvarno nemam pojma." Ustao sam.

"Razgovarali ste s Gordvjem. Što biste rekli kakav je to tip čovjeka?" Nisam se smio navući na tanak led. "Kao što ste i sami rekli, ništa posebno." Pozorno me promatrao. "Možete li mi to malo pojasniti?"

"Čini mi se da nije posjedovao baš neku osobnost. Možda je bio kompetentan za svoj posao. Bio sam zauzet i njegova me ponuda nije interesirala, tako da me nije niti on interesirao." "Razumijem." Zastao je, a onda nastavio, "Čini se da mu je hobi bila fotografija. Imao je dobro opremljenu mračnu komoru i vrlo sofisticirano povećalo. Ono što me iznenađuje, gospodine Manson, je sljedeće: premda je imao tako dobru opremu u svojoj kući, nije pronađen niti jedan dokaz njegovog rada. Pratite me?" Protrljao je svoj kukastinos. "Imamo čovjeka s očitim hobiem i normalno je za očekivali da se pronađu i neke fotografije, zar ne?"

"Da, stvarno je čudno." Slegnuo sam ramenima. "No, možda je tek bio započeo s tim svojim hobiem i još nije napravio nijednu fotografiju." Negirao je to glavom.

"Ne. Spremnici za razvijanje i ostali predmeti bili su korišteni. Možda je ubojica uzeo sve fotografije. Ako je to učinio, to bi mi dalo motiv: da je Gordv bio ucjenjivač."

"Da. Pa, poručnice, moram se vratiti u ured."

"Naravno." Ponovno me gledao. "Možda ću vas trebati opet, gospodine Manson."

"Naravno," rekao sam i otišao.

Nekoliko sam trenutaka samo sjedio u automobilu i razmišljao o našem razgovoru. Bilo je očito da je osoba koja je ubila Gordvja pokupila sve inkriminirajuće fotografije i filmove. Smetalo me jedino to što je Godstein tako brzo stigao do zaključka da bi motiv mogao biti ucjena. Moja velika laž bila je da nisam sreo Creedena na Istočnoj aveniji, a budući da je i on bio upleten u sve, bio sam siguran da neće progovoriti. Onda sam se sjetio nečeg drugog. Rekao sam Goldsteinu da je Gordv došao u moj ured razgovarati o oglašavanju. Palo mi je na pamet da je vrpca s njegovom ucjenjivačkom prijetnjom još uvijek u mom kazetofonu kod kuće. Kad bi Goldstein slučajno banuo k meni s nalogom za pretres, ta bi me vrpca istog trenutka potopila. Morao sam je odmah izbrisati. Odvezao sam se kući. Zaustavio sam se ispred kuće, spretno se popeo uz stazu, otključao vrata, ušao u dnevnu sobu i došao do mjesta gdje držim kazetofon. Bio sam na polovici puta kada sam shvatio da unutra nema vrpce. Spazio sam da se nešto bljeska na suncu na podu pored francuskog prozora: mala hrpica slomljenog stakla. Pregledao sam prozor. Pored brave netko je razbio malo stakla.

Ponovno sam se vratio kazetofonu. Osoba koja je uzela vrpcu, samo je pritisnula gumb i oslobodila je. Mali komadić vrpce počivao je još unutra. Brzinski, šlampav posao, ali tko god da je uzeo vrpcu, sada ima dokaz da me je Gordy ucjenjivao. Policija? Bio sam siguran da nije. Policija sigurno ne bi tako provalila. Ali... tko onda?

Stajao sam tamo i pokušao kontrolirati nadolazeću paniku, znajući da je vrpca bila inkriminirajuća jednako koliko i pištolj i film. Tada sam se sjetio fotografije Linde kako je stavljala bočicu parfema u svoju torbu. Fotografiju sam spremio u ladicu radnog stola. Otišao sam iza stola i otvorio ladicu. Više nije bila ondje.

Zvuk telefona dobro me je uplašio. Bila je to Jean. "Steve?" Glas joj

je bio uznemiren. "Što se događa? Dolaziš li? Stol ti je već sada pretrpan, a i Max je tu, čeka te." Nekako sam uspio zadržati staložen glas. "Upravo krećem," i spustio sam slušalicu.

Izvadio sam maramicu i obrisao lice i ruke. Pomisao na posao koji trebam obaviti u uredu me trenutno najmanje brinuo, ali i to se moralo napraviti.

Tada se oglasilo zvono na ulaznim vratima.

Gledajući kroz prozor, vidio sam Creedenov Rolls parkiran ispred vrata. Došao sam pred vrata i otvorio ih.

"Nadao sam se da ću te uhvatiti," reče Creeden. "Samo trenutak, može?"

Koraknuo sam nazad i pustio ga unutra.

Ušao je u dnevnu sobu, zastao, pogledao prema slomljenom staklu, a onda i prema meni.

"Imao si provalu?"

"Hajdemo preskočiti to," rekao sam. "Tvoja, i moja supruga su kradljivice. Jedni način da ih spasimo krivnje i da sebe očistimo svake sumnje za ubojstvo je da držimo jezik za zubima. Policija me već ispitala. Uskoro će sigurno doći i red na tebe. Rekao sam da te nisam vidio na Istočnoj aveniji, ti reci istu stvar."

"Već si razgovarao s policijom?" "Da. Molim te, drži jezik za zubima."

"Naravno." Kretao se po sobi. "Samo Bog zna zašto žene moraju krasti. Ne bi se to dogodilo da sam joj uskratio malo luksuza."

"Je li Gordy i tebe ucjenjivao?"

Kako nije ništa rekao, nastavio sam, "Od mene je htio dvadeset tisuća dolara. A od tebe?"

Podigao je svoja teška ramena.

"Osamdeset tisuća."

"Kako ti je pristupio?"

"Zaustavio me na ulici."

"Nije došao do tvog ureda ili kući?"

"Ne. Baš sam bio ulazio u auto kada je stigao i bacio mi udicu."

"Jesi li mu sinoć išao platiti?" "Večeras. Trebam prodati neke dionice." Pogledali smo se.

"Shvaćaš, zar ne, da bismo ti i ja mogli biti osumnjičeni za njegovo ubojstvo?"

"Da."

"Pa, takva je situacija" rekao sam. "Ja ću štiti tebe, a ti štiti mene... u redu?"

Gledao me.

"Ja nikada nisam posjedovao pištolj." Krenuo je prema vratima, zastao i upitao me, "A ti?"

Sreo sam se s njegovim pogledom i nisam ništa odgovorio. "Mislim da si ti ipak u gadnijoj poziciji od mene," rekao je i tada se teško pokrenuo i napustio kuću. Otišao je do prilaza i odvezao se svojim Rollsom.

Zlatne ribice nemaju skrovišta 93

Jean nije pretjerala kada je rekla da mi je stol bio prepun. Zatekao sam Maxa Berryja kako se vrti po mom uredu kao zatočeni tigar. Cijelo smo jutro potrošili radeći na članku o Hammond. Nisam imao prilike razgovarati s Jean dok je Max bio sa mnom.

Napokon sam ga se riješio, ali onda je stigao Jeremy Rafferty sa svojim člankom o nasilju na ulicama. Bio je tako dobar da sam ga odlučio uvrstiti u sljedeći broj. Nazvao sam umjetnika koji nam je radio ilustracije i rekao mu kako da opremi ovaj članak. Unatoč tome što sam bio zauzet radom na magazinu, svako malo mi je u sjećanje dolazila ukradena vrpca iz kazetofona. Kada je Rafferty napokon otišao, uputio sam se do Janeina ureda, ali ona je bila zauzeta s jednim od naših većih marketinških poslovnih partnera. Činilo se da neće biti tako skoro gotovi. Prošla je već polovica dana. Rekao sam Judy da nazove zalogajnicu preko puta i da mi pošalju sendvič. Dok sam jeo, nazvao sam bolnicu da se raspitam za Wallyja. Bio sam te sreće i uhvatio Stansteda.

"Kakve su vijesti, Henry? Kako je Wally?"

"Nije baš dobro," odgovori mi Stanstead. "Ne reagira kako bi trebao. Zamolio sam Carsona da ga dođe danas popodne pregledati. Oni udarci u glavu učinili su, izgleda, više štete nego sam to mislio."

Šokirano sam uzdahnuo.

"Za ime Božje, Henry! Rekao si da nije u opasnosti... Zar jest?"

"Recimo da ne reagira. Carson je vidio rendgenske snimke. On će odlučiti hoćemo li operirati ili ne."

"Jesi li već rekao Shirley?"

"Naravno."

"Je li svjestan?"

"Ne. Vidiš, Steve, Wallyjevo je stanje dosta loše. Previše je debeo i trom. Ne možeš primiti tolike batine i ne naći se u ovakvoj nevolji."

"Tko je taj Carson?"

"On je naš najbolji neurokirurg." Stasstead je zvučao malo nestrpljivo što to nisam znao. "Gospodin Chandler je rekao da Wally mora imati najbolji tretman i dobit će ga." "Kada ćeš znati nešto više?" "Oko pet sati. Nazvat ću te." "Hvala," i poklopio sam.

Zavalio sam se u stolicu. Bio sam siguran da mi je Wally mogao dati informaciju o Gordyju. Htio sam znati kako je došao do ona tri imena - Lucilla Bower, Creeden i Latimer, i je li bilo i drugih imena.

Vrata se otvore i Jean uđe u ured.

"Koje jutro!" uzvikne. "Imam samo minutu, ali htjela sam da znaš da sam se riješila pištolja sinoć. Odvezla sam se van grada i bacila ga na neko smetlište. Bilo je to najbolje što sam mogla učiniti, ali nadam se da ga neće pronaći."

"Sjajna si, Jean. Ne mogu ti dovoljno zahvaliti. Wally..." "Znam. Zvala sam Shirlev. Rekla mi je sve."

"Kako je ona?"

"Uspijeva se nekako nositi s time. Otišla je do bolnice." "Stanstead će me zvati negdje oko pet." Pogledali smo se. "Hoćeš li večerati sa mnom, Jean? Toliko ti toga moram ispričati."

Zazvonio je telefon. Javila se i tada mi predala slušalicu. "Borg je. Vratit ću se u svoj ured."

"Večeras?"

"Dobro, u redu," i otišla je.

"Steve? Čujem da si izgubio pištolj/11 Borgov je glas bio ljutit.

"Ukraden mi je iz auta."

"Do vraga! Ne mogu ti nabaviti drugi, a bilo bi dobro kad to ne bi spomenuo gazdi. Što je tebi? Zar ti ne zaključavaš auto, za Boga miloga?"

"Sinoć mi je toliko toga bilo na pameti."

"Pošalji mi dozvolu i pokušat ću nešto smisliti. Policajci me ionako proklinju," rekao je i spustio mi slušalicu.

Sjećam se da smo Max i ja toliko bili zauzeti člankom o Hammond u da sam mu zaboravio dati njegov pištolj i dozvolu. Otišao sam do ormara provjeriti je li pištolj još uvijek tamo: bio je.

Tada je stigao Harry Lancing. On se brinuo za naše financijske

kolumne koje su bile jako čitane. Zajedno smo proveli ostatak poslijepodneva, povremeno ometeni telefonskim pozivima, ali smo ipak uspjeli završiti članak za sljedeći broj. Kad je otišao, bilo je već blizu šest sati. Zazvonio mi je interkom.

"Gospodin Chandlerje na liniji," obavijesti me Jean. Podigao sam slušalicu.

"Bog, Steve! Baš sam se vratio," tutnjio je Chandlerov glas. "Vraški dobar put. Moram ti štošta reći. Dođi kod nas na večeru i povedi Lindu sa sobom. Može praviti društvo Lois dok nas dvojica razgovaramo, što kažeš na to?"

Mislio sam na sastanak s Jean, ali ovo je bio poziv kojeg nisam mogao odbiti.

"Linda je u Dallasu sa svojom majkom, gospodine Chandler."

"Onda povedi Jean sa sobom. Moram malo zabaviti Lois." "Nasmijaose." "Jeli spreman članak o Hammond?" "Prijelom je već u tiskari. Kad budem dolazio k vama, donijet ću prve otiske."

"Sjajno. Negdje oko sedam? Želio bih večeras ranije leći." "U redu, gospodine Chandler."

Otišao sam do Janeina ureda i rekao joj da ju je Chandler pozvao na večeru.

Protestno je dignuta ruke u zrak, a lice joj je registriralo očaj. "On, ne!" "Tako je."

"Moram sada sve ostaviti i otići doma, Steve. Moram se presvući. Njegova je supruga toliko formalna. Naći ćemo se tamo u sedam."

Kada sam se vratio za stol, nazvao sam tiskaru i pitao ih može li za sat vremena biti gotov prvi otisak članka o Hammond. Budući da je Chandler posjedovao tiskaru, rekli su da može.

Pogledao sam na sat. Imao sam tri četvrtine sata prije nego što napustim ured. U svoj toj zbrci zaboravio sam da Stanstead nije telefonirao.

Nazvao sam bolnicu. Stanstead se ispričao jer me nije nazvao.

"Na operaciji je. Zvao bih te i ranije, ali mi je gospodin Borg oduzeo dosta vremena." "Borg?"

"Tako je. Predstavlja gospodina Chandlera, zar ne? Wally će biti u redu. Pritisak s mozga se mora ukloniti i za nekoliko dana moći će primiti prve posjetitelje. Borg ga želi premjestiti na neku kliniku u Miami. Gospodin Chandler stvarno pazi na svoje osoblje."

"Za nekoliko dana ću moći pričati s njime?"

"Mislim da hoćeš. Policija ima prioritet. Poručnik Gold-stein već vrši pritisak."

"Nazvat ću te u petak." "Može."

Sjedio sam još trenutak duže i razmišljao. Hoće li Wally dati policiji priču o Gordvju? Siguran sam da će Shirlev biti prva koja će ga vidjeti i mora ga upozoriti da ne kaže ništa o tome. Zvao sam Wallyjevu kuću, ali nije bilo odgovora. Shirley je vjerojatno još bila u bolnici. Pa, imao sam dva dana. Bilo je vrijeme da krenem. Zaključao sam ured i otišao do auta. Svratio sam do tiskare i pokupio prvi otisak članka o Hammondu. Zastao sam malo da ga pogledam. Dobro je izgledalo. Onda sam se odvezao u gornji dio grada do Chandlerove impresivne kuće. Stigao sam tamo oko sedam i petnaest. Vidio sam parkirani Jeanin Porsc/ie. Batler, dopremljen iz Engleske, uveo me je u dnevni boravak: svaki komad namještaja imao je povijest i cijenu, naravno. Slike su bile u skupocjenim okvirima, osvjetljene posebnim lampama i bile su prava muzejska blaga.

"Uđi, Steve," reče Chandler.

Jean je izgledala ljupko u jednostavnoj bijeloj haljini i ispijala je suhi martini. Lois Chandler sjedila je pored nje i smijala mi se dok sam ulazio u prostoriju.

Lois Chandler imala je dvadesetak godina manje od svog supruga, što bi značilo da je imala trideset i šest ili trideset i sedam godina. Bila je visoka, elegantna i sofisticirana. Izgleda da nije imala ništa drugo za raditi osim da zabavlja muževljeve goste, kupuje odjeću i posjećuje salone za uljepšavanje i izgleda glamurozno. Bila je toliko ušminkana i dotjerana daje ostavljala dojam remek-djela kojega ne smiješ dotaknuti jer se nije sasvim osušilo. Imala je velike zelene oči, mali i pomalo oštar nos, a senzualna usta i odlučna brada odmah su davale do znanja zašto se Chandler oženio njome. "Postao si stranac, Steve," rekla je smijući mi se. "Ne može te se uopće vidjeti."

Svi smo zajedno nakratko pročavrljali dok se posluživalo piće, a tada smo otišli u blagavaonicu koja je bila formalno postavljena i pretrpana jelima. Dok smo jeli, Chandler je pričao o svom putu u Washington. Obavijestio nas je kako izgleda Predsjednik, da je mislio da je problem inflacije na rubu rješenja, te da su se sada po

prvi put oslovljavali imenima. Kad nam je bio poslužen desert, Lois odjednom prekide njegov razgovor gledajući u svog supruga, "Dragi, zar ne misliš da monopoliziraš razgovor? Želim čuti od Stevea o onom čudnom ubojstvu na Eastlakeu."

"U pravu si, draga," Chandler pogleda u nju. "Ubojstvo? Što se dogodilo?"

Lois me pogledala.

"Možeš nam reći. Tko je bio taj čovjek i zastoje ubijen?" "Nemam pojma zastoje ubijen," rekao sam svjestan da ona studiozno promatra samo mene. "Upravljao je Dućanom dobrodošlice na imanju."

"To znam i ja! Bilo je u novinama, ali zašto?"

"Čak i policija ne zna. Netko je ušetao u njegovu kuću i upucao ga. To je sve što znam." Vidio sam kako se Chandler dosađivao.

"Vjerojatno je neki ovisnik tražio novac," reče on nestrpljivo. "Događa se svaki dan."

"Ali sigurna sam da na Eastlakeu ima mnogo bogatijih kuća u kojima bi možda nešto i našao, zar ne?" upita Lois još uvijek me gledajući.

"Ne vjerujem baš da je taj čovjek imao puno novaca."

"Ne bih znao."

"Baš sam razočarana," reče i nasmije se. "Bila sam sto posto sigurna da ćeš ti imati neke povjerljive informacije. Obožavam slučajeve ubojstava."

Chandler se nagne naprijed i potapša je po ruci.

"Slušaj, draga, moram razgovarati sa Steveom. Što kažeš na to da se vas dvije djevojke malo družite, ha?"

Lois podigne svoja elegantna ramena i okrene se prema Jean. "Idemo," reče. "Očito više nismo dobrodošle."

Kada su se vrata za njima zatvorila, Chandler odgurne leđima svoju stolicu i stane na noge.

"Idi ćemo u moju radnu sobu. Želim vidjeti otisak članka o Hammondu."

Tek sam nešto iza ponoći uspio pobjeći iz njegove radne sobe. Međutim, Jean je već bila otišla kući, a Lois je legla u krevet. Chandler je bio oduševljen člankom o Hammondu. Također je pričao još i o Predsjednikovim antiinflacijskim planovima i obojica smo napravili okvir članka koji bi trebao objasniti što je to Predsjednik

imao na umu. To će trebati sročiti Lancing. Chandier nije zaobišao ni članak o Schultz. Htio je da se obvezno pojavi u sljedećem broju.

"Natjerat ćemo ih u bijeg, Steve," rekao je smiješeći se kao školarac.

"Udariti ih i nastaviti udarati. To je dobra vijest

-Wallv će biti dobro. Do vraga, stvarno je sjajan istražitelj. Kad bude mogao stati na noge, poslat ću njega i suprugu u Palm Beach da se malo osunčaju. Što kažeš na zamjenu dok on ne počne opet raditi?"

"Berry može izaći sa svime na kraj. Imam puno dobrih stvari koje još nismo upotrijebili."

Dok me ispraćao prema izlazu, rekao je, "Radiš stvarno dobru stvar. Žao mi je što Linda nije mogla doći. Volim tu djevojku."

Oklijevao sam da li da mu kažem daje naš brak propao, ali odlučio sam da mu neću ništa spominjati. Sada nije bilo vrijeme za to.

Sjeo sam u auto i odvezao se do hotela Imperial. Ušao sam u jednu od njihovih govornica kako bih nazvao Jean. Morao sam malo čekati, ali se ipak javila.

"Mogu li doći?" pitao sam. "Imam ti toliko toga za reći." "Žao mi je, ali ja sam već u krevetu. Stvarno su me iscrpila dva sata s tom ženom. Sve će morati pričekati do jutra." "U uredu nemamo ni trenutak slobode. Hoćeš li sutra večerati sa mnom?"

"Ne mogu sutra. Imam sastanak."

"Ali ovo je važno, Jean. Ne možeš li to odgoditi?"

"Ne mogu."

Nervoza u njezinom glasu govorila mi je da je to bio konačni odgovor. Tada sam se već počeo brinuti.

"Jean... ja ne znam ništa o tebi. Mogu li te pitati - viđaš li se s nekim?"

Nastala je duga stanka i tada je rekla, "Postoji netko... da." Kada je to rekla, stvarno sam shvatio da je volim. Osjetio sam veliki šok i gorko razočarenje.

"Stvarno postoji netko?" Glas mi je bio drhtav.

"Moram spavati." Još jednom je ta nervozna nota u njezinom glasu rekla da je to bilo konačno. "Laku noć," i spustila mi je slušalicu.

Polako koračajući, došao sam do automobila. Nikada se nisam osjećao tako usamljeno.

Poznavao sam je osamnaest mjeseci i bio sam slijep na sve njezino

osim na učinkovitost. Onda sam je odjednom počeo promatrati kao kompletnu ženu. Bilo je to kao da ste maknuli zastor sa prozora i pustili unutra sunce.. Morao sam znati da djevojka poput nje mora u svom životu imati nekog muškarca. Pa, znao sam sada i to mi nije nimalo pomoglo da se saberem.

Odvezao sam se kući i ostavio auto u garažu. Dok sam otključavao vrata, do mene je dopro glas, "Mansone..." Okrenuo sam se.

Narednik Brenner stajao je u sjeni.

"Ugasi svjetla. Ne želim da me netko vidi."

Sjeli smo licem jedan prema drugome u mom dnevnom boravku. Dok sam gledao u Brennera, sve me šokiralo. Ovo nije bio opaki policajac kojega sam znao. Ovo je bio jedan posve drugi čovjek. Lice mu je bilo blijedo i suho. Sve one čvrste linije njegova lica kao da su bile ispeglane, a on je postao sav mlitav.

"Slušaj me, Mansone, želim da mi nešto iskreno kažeš," reče, a svoje velike ruke pretvori u pesnice."Jesi li ti uzeo onaj film i one fotografije? Nemoj mi lagati."

"Nisam ih uzeo." Uvalio se u stolicu.

"Goldstein zna da je Gordy bio ucjenjivač. Zna da netko ima film."

"Ako mi želiš reći da se i ti nalaziš u nevolji poput mene, bilo bi dobro da položimo karte na stol, što kažeš?"

Pogledao me.

"Može... samo izvoli. Nemoj me promatrati kao policajca. Podijeli sa mnom sve što imaš."

"Možda bismo si mogli pomoći," rekao sam. "Moja je žena ukrala bočicu skupog parfema u dućanu. Uхватила ju je kamera i Gordy je htio dvadeset tisuća dolara za taj isječak filma. Rekao mi je da su i neki drugi muževi također upleteni u istu mrežu. Odlučio sam platiti, a!i nisam mogao skupiti novac. Otišao sam do Gordyjeve kuće s tri tisuće dolara. Pronašao sam ga mrtvog. Htio sam pretražiti kuću kada je stigla neka žena. Ja sam se uspio izvući dok je ona zvala policiju. Nisam ga ubio, ali sam siguran da je pištolj iz kojega je ubijen onaj isti kojega sam dobio zajedno s dozvolom. Ostavio sam pištolj baš tamo na onom divanu. Mislim da ga je netko uzeo, ubio Gordyja i onda ga vratio na mjesto. Morao sam se riješiti pištolja." Gledao sam u njega. "To je moja priča, Brenneru. Kako bi bilo da ti sada meni ispričaš svoju?" "Ista je kao i tvoja." Podigao je svoje

pesnice u očaju. "Zašto, do vraga, žene to čine? Sa svojom plaćom ja joj baš i ne mogu pružiti puno, ali mislio sam daje sretna. Kamera ju je uhvatila. Bila je jedna od prvih. Gad je tražio tri tisuće dolara. Nisam mu nemjeravao platiti. Onda se dosjetio i prodavao mi je po jednu scenu iz filma svaki tjedan, i to za trideset dolara."

lako ga baš nisam volio, bilo mi ga je nekako žao.

"Ako pronađu film," nastavio je, "sa mnom će biti gotovo. Goldstein me baš i ne treba." Trijao je dlanovima svoje grubo lice. "Kada sam stigao tamo, pronašao sam čahuru. Prepoznao sam je i bio sam siguran da si ga ti ubio i da si sa sobom uzeo film i fotografije. Baš zato sam ti i dao onu čahuru. Znao sam da će ih, ako je Goldstein pronađe, trag odmah dovesti

k tebi. Onda sam shvatio da ne želim da se ikoga okrivi za Gordvjevo ubojstvo. Bilo je to glupo razmišljanje. Goldstein sada zna sve o kamerama. Bio je u trgovini i tražio film. Nije ga bilo. Pretražio je Gordvjevu kuću: ni tamo nije bilo filma. No... Goldstein je veoma pametan policajac. Zna da Gordvjevo ubojstvo ima nekakve veze s ucjenom i sada pokreće istragu u tom smjeru. Provjerit će svaku osobu koja je ikada kupovala u tom dućanu."

"To ne znači da može dokazati nešto ukoliko nema filma," rekao sam.

"Tako je, ali on je kao rotvajler, kada u nešto zarije svoje zube, ne pušta tako lako."

"Brenneru, razmislimo o svemu." Bio sam sretan jer sam imao priliku s nekim razmijeniti svoje ideje. "Film i fotografije možda se nalaze u nekom sefu ili ih čuva netko u koga je Gordy imao povjerenja. A možda ih je uzeo i ubojica. Ako su u sefu, prije ili kasnije Goldstein će ih pronaći. Ako ih je uzeo ubojica, vjerojatno će ih uništiti." Zastao sam i tada nastavio, "Ali ako ih je Gordy nekome povjerio, mi bismo opet mogli postati metom ucjene."

"I ja sam pomislio na sve to. Baš sam se zato i ponadao da ih ti imaš. Ne postoji nikakav sef. Goldstein je već sve provjerio. Znači, pronašao ih je ubojica ili netko..."

"Tko je ta žena, Freda Hawes?"

"Gordvjeva ljubavnica. Naprasna pijanica. Kada sam stigao na mjesto zločina, klečala je nad Gordvjem. Plačući i vrišteći, mazala se njegovom krvlju. Dok je bila u tom zanosu, spazio sam čahuru."

Samo Bog zna što bi se dogodilo da ju je ona vidjela. Iskoristio sam priliku."

"Znaš li išta o njoj?"

"Viđao sam je uokolo. Bila je pijanica i skitnica. To je sve što znam."

"Možda bi bilo dobro da malo istražiš o njoj." Nastavio sam mu pričati o Hermanu Webberu i njegovoj priči da je Gordvjev dosje nestao i kako sam znao da mi laže. "Webber?" Brenner se podrugljivo podsmjehne. "Da ga tvoj gazda nije unajmio kao privatnog detektiva i financirao ga, vjerojatno bi danas na ulici prodavao šibice. Trebao je biti izbačen iz policije zbog korupcije, ali gaje tvoj gazda spasio. Ta bi pizda rođenoj majci prerezala grkljan za jedan dolar." "Znači, pokvaren je, ali zanima me zašto je rekao da je Gordvjev dosje ukraden."

Brenner klimne glavom.

"Da... ima nešto u tome. Misliš li da je uništio dosje?" Slegnuo sam ramenima.

"Ne znam. Slušaj, Brenneru, nisam ja jedini sumnjivac ovdje." Nastavio sam mu pričati o tome kako sam pronašao Franka Latimera ispred svoje kuće te kako sam naletio na Creedena koji je baš išao od Gordyja. "Bilo koji od njih mogao je ući u moju kuću, uzeti pištolj i ubiti Gordvja. Imaju isti motiv kao i ja. Njihove su žene također krale."

"Malo ću pronjuškati okolo. Želim biti siguran da je film uništen."

"Možeš li mi dobiti neke informacije o Fredi Hawes?" "Naravno, ali kladim se da je Goldstein već krenuo na nju." Nagnuo se naprijed i uperio prst u mene. "Ja ću raditi iznutra, a ti ćeš raditi izvana. Zajedno možemo pronaći film prije Goldsteina. Ali, slušaj, ovo je samo između tebe i mene. Ako budeš pričao s nekim, ponavljam, ako budeš pričao s nekime, uključujući i svoje ljude, mogli bismo se naći u nevolji. Stoga, ne govori ništa. Radit ćemo zajedno, ali nitko drugi... razumiješ?"

Mislio sam na Jean. Reći ću joj za Brennera. Volio sam je i želio sam njezino mišljenje i savjet, ali, sada, promatrajući Brennera u ovako nervoznom izdanju, shvatio sam da nema smisla govoriti joj išta. Imala je nekoga drugog. Nisam bio dio njezinog života. Ne smijem je uplitati.

"Razumijem." Ustao je.

"Ne smiju nas vidjeti zajedno, Mansone. Ako slučajno otkrijemo nešto, služiti ćemo se telefonom. Ako ćemo se morati vidjeti, doći ću k tebi kasno, ali svakako je sigurnije da se uopće ne sastajemo."

Otišao je, ostavljajući me malo manje usamljenim, ali ne i previše.

Kada je sljedećeg jutra stigla Cissy, rekao sam joj da sam zaboravio ključ i da sam trebao provaliti, te da zamoli svoga muža da popravi prozor. Začudila se mom postupku i rekla da će sve biti sređeno kad vratim s posla.

Rekao sam joj i da je gospođa Manson otišla posjetiti majku i da joj treba spakirati nekoliko torbi i poslati za Dallas. Dao sam joj tri dolara zbog dodatne gnjavaže.

Kada sam sredio kućne probleme, odvezao sam se do ureda. Osjećao sam se malo posramljeno zato što ću morati vidjeti Jean, ali nisam trebao. Bila je kao i obično, tiha i efektivna i oboje smo ubrzo upali u redovitu dnevnu proceduru kreiranja magazina. Bilo je negdje oko podne kada je ušla u moj ured i rekla, "Žao mi je zbog večeras, Steve. Želiš li mi reći nešto? Imamo nekoliko trenutaka slobodno."

"Razmišljao sam o svemu, Jean." Gledao sam je. "Napravila si stvarno dosta. Možda ću se naći u neprilici, ali ne želim te više uplitati. Činjenica da si se riješila pištolja više je nego dovoljna." Uz prisilu sam se uspio nasmiješiti. "Sve će se riješiti."

"Ne bojim se upletanja. Ako mogu pomoći, pomoći ću." "Sve je u redu i hvala na ponudi." Zastao sam i tada nastavio, "O kome god da se radi, Jean, nadam se da ćeš biti sretna." Malo se zacrvenila i rekla, "Hvala, idem na ručak. Neću se dugo zadržati."

Sjedio sam nekoliko trenutaka žaleći samoga sebe. Pitao sam se tko bi mogao biti taj muškarac. No, telefonski me poziv opet vratio na posao. Kasnije sam se sjetio da nisam upozorio Shirlev da kaže Wallyju da drži jezik za zubima o Dućanu dobrodošlice.

Nazvao sam je.

Kad se javila, rekao sam, "Sjajne vijesti o Wallyju! Sigurno si odahnula."

"Kako da ne!" Shirlev je zvučala veoma uzbuđeno. "Vidjet ću ga sutra poslijepodne. A možda bih ga mogla vidjeti i ranije, sve ovisi o tome što će reći doktor Stanstead."

"Shirlev... mrzim što te gnjavim s time, ali policija će htjeti razgovarati s Wallyjem. Od iznimne je važnosti da ne govori ništa o Dućanu

dobrodošlice. Hoćeš li mu to reći?" "Dućan dobrodošlice? Ne razumijem..." "Wally je istraživao Dućan. Ne smije to reći policiji." "Ali nije!" Nastala je pauza, a zatim je nastavila, "Odnosno, barem meni nije rekao ništa o tome."

"Mislim da jest. Nismo još spremni odati u javnost podatke o dućanu. Vrlo je važno."

"Reći ću mu, naravno. Zar se ne odvija neka istraga o ubojstvu oko tog Dućana? Bila sam tako sretna zbog Wallyja da sam tek djelomično pogledala novine."

"Tako je. Upravo je stoga bitno da Wally ne kaže ništa prije nego što ja razgovaram s njim. Stvarno je važno, Shirley. To je i želja gospodina Chandlera."

"U redu, Steve. Reći ću mu... ne smije reći ništa o Dućanu dobrodošlice... u redu?"

"Tako je. Je li ti Chandler rekao da šalje tebe i Wallyja u Palm Beach čim Wally stane na noge?"

"Rekao mi je. Stvarno je dobar gazda, Steve."

"Jest. Nadam se da ću vidjeti Wallyja sutra poslijepodne," rekao sam i spustio slušalicu.

Istog sam časa uzeo u ruke telefonski imenik i potražio broj Frede Hawes. Bila je u imeniku: 1189 Istočna ulica. Ne baš lijepa četvrt: baš na rubu gradskog malog Harlema. Upravo sam razmišljao o njoj kad je u ured stupio Max Berry. Zadržao se ondje do podneva.

Ručao sam u klubu, a za stolom mi se pridružio Harry Mitchell.

Razgovarali smo o koječemu kada je Mitchell rekao, "Steve, znaš, tamo na Eastlakeu mi živimo kao u staklenoj kugli za zlatne ribice. Prekini me ako griješim, ali priča se da se Linda i ti razvodite. Sada... ako skrećem s teme, slobodno reci i zaboravit ćemo na razgovor, ali ako je to istina, reci mi jer to mi je jako važno."

Gledao sam u njega. "Ne pratim te."

"Možeš li mi potvrditi da se ti i Linda rastajete?" Nabio je na vilicu komad rajčice, ali ju je ipak vratio na tanjur. "Mogu to potvrditi."

"Žao mi je, ali znam kako ti je." Pogledao je opet u mene. "Slušaj, Steve, planiraš li ostati u onoj svojoj velikoj kući? Ako ne, imam kupca za tebe."

Naslonio sam se na stolicu i zaboravio na ručak. Ideja da se moram rastati od kuće bila je mora o kojoj nisam ni razmišljao.

"Mogao bi se naći na tržištu," rekao sam oprezno. Nagnuo se naprijed i zgrabio me za zapešće.

"Čovječe! Imam dobre vijesti za tebe! Mama i tata bi žarko htjeli živjeti na Eastlakeu. Svi se dobro slažemo. No, nije bilo slobodne kuće za njih. Platilo si je sedamdeset i pet tisuća dolara, zar ne?"

"Da."

"Moj je stari pun novca. Pretpostavimo da ti ponudi osamdeset i pet? Jesi li zainteresiran?"

"Morat ću razmisliti o tome, Harry. Cijena zemljišta je naglo skočila. Daj mi tjedan dana, može?"

Gurao je svoju salatu amo-tamo i tada rekao, "Već sam razgovarao s tatom. Stvarno je lud za tvojom kućom. Gledaj, on već ima dvije kuće i ne želi se gnjaviti s opremanjem još jedne. Znam kako izgleda tvoja kuća. Ima stila. Bi li je htio prodati s namještajem? Hoćeš li?"

Duboko sam uzdahnuo.

"Možda bih i mogao, ali ovo je vrlo iznenadno."

Zastao je da kako bi prožvakao komad šunke.

"U redu. Što kažeš na sto tisuća ako je ostaviš namještenu?" "Sto trideset tisuća, Harry, i posao je sklopljen." Zabezeknuo se i udario me blago po ramenu. "Ti stari konju! Može! Čovječe! Kako volim trošiti tuđi novac! Kada se mogu useliti?" "Kad dobijem novac, selim se."

"Tako se priča." Izvadio je svoju čekovnu knjižicu, ispisao ček i predao mi ga.

"U redu. Selim se potkraj tjedna."

"Ovo se treba zaliti. Što ćeš ti?"

Zavrtio sam glavom, odgurnuo stolicu i ustao.

"Moram dovršiti magazin, Harry. Reci svojim roditeljima da se mogu useliti, ako žele, već u ponedjeljak." Potapšao sam ga po ramenu i otišao, ostavivši ručak uglavnom nepojeden.

Kad sam se vratio u ured, ispričao sam Jean za dogovor. "Pa to je fantastično! Sto trideset tisuća! Ne moram se brinuti kako da se riješim namještaja. Bit ću daleko od Ea-stlakea!" "Baš mi je drago," rekla je, "ali bit ćeš bez doma. Imaš samo pet dana da se iseliš."

U svom tom uzbuđenju potpuno sam zaboravio na to. "Idi ću u hotel."

"Želiš li živjeti u gradu?"

"Pretpostavljam."

"Naći ću ti neki stan. Nema problema. Ako možeš staviti u stan sve što želiš zadržati, naći ću nekoga da ti to spakira i dostavi."

Promatrao sam je. Kad bi samo ona mogla biti moja žena! "To je sjajno, Jean. Hoćeš li stvarno učiniti to?"

"Naravno. Za to sam plaćena." Nasmijala se na svoj račun. "Napraviti ću to," i otišla je.

Odmah poslije šest izašao sam iz ureda. Dok sam hodao prema automobilu, Frank Latimer stvorio se preda mnom. "Bok, Steve! Stoto čujem... napuštaš Eastlake?" Znao sam da će doći do ovoga pa sam sve skratio. "Tako je. Linda i ja se rastajemo. Ne želim zadržati tako veliku kuću."

"Žao mi je." Zavrtio je glavom. "Kad mi je Harry rekao, nisam mogao vjerovati. Svejedno, napravio si dobar posao s njim. Mora da mu je stari stvarno prepun love kad je dao takve pare. Nedostajat ćeš nam. Dođi kod nas na večeru." "Moram spakirati stvari... svejedno hvala."

"Samo zato jer napuštaš Eastlake, ne znači da te nećemo vidati. Sally će biti uznemirena."

"No, tako mora biti," rekao sam i ušao u svoj automobil.

Kako ću biti sretan kad se napokon riješim Eastlakea! Za svaki pokret ili šapat saznalo bi se u roku od nekoliko sekundi. Barem ću konačno izaći iz te staklene kugle za zlatne ribice.

Proveo sam depresivnu večer pakirajući svoje i Lindine stvari u radnu sobu. Bio sam iznenađen koliko je toga malo bilo. Cissy je spakirala većinu Lindine odjeće, a ja sam trebao spakirati svoju. Bilo je tu knjiga, gramofonskih ploča, kazeta i nekoliko sitnica, ali ništa više.

Konačno, negdje oko ponoći, otišao sam u krevet, ali nisam mogao zaspati.

Mislio sam na onu ukradenu vrpču. Također sam mislio i na Jean. Doista je bila sjajna. U redu, rekla je da je plaćena da napravi takvo što, ali, svejedno, to je nije nimalo umanjilo u mojim očima. Ono što me stvarno održalo budnim do sitnih sati bilo je to kako je Harry Mitchell cvrkutao svima okolo kako je platio sto trideset tisuća dolara za moju kuću. Ako je i postojao drugi ucjenjivač, kao što sam slutio, kad vijest dopre do njega ili nje, bit će to poput slatke glazbe za

njegovo/njezino uho. Pitao sam se je li Brenner iskopao išta o Fredi Hawes. Je li ona mogla biti taj drugi ucjenjivač?

Razmišljao sam o sutrašnjem danu. Ako budem imao sreće, razgovarat ću s Wallyjem. Shvatio sam koliko se zapravo oslanjam na njega da se izvučem iz ove nevolje. Morao je dobiti svoje informacije o krađama od nekoga i možda bi taj netko mogao prokazati Gordvjevog pravog ubojicu i konačno me osloboditi pritiska.

Kad sam sutradan stigao u ured, rekao sam Jean da sam sve osobne stvari ostavio u radnoj sobi. Rekla je da će se pobrinuti za to. Dao sam joj rezervni ključ.

"Raspitivala sam se malo, Steve," nastavila je, "ima dobar namješten stan na Istočnoj aveniji i mislim da će ti se svidjeti. Hoćeš li ga pogledati za vrijeme pauze?"

"Tako brzo?"

Nasmijala se.

"Nadam se da će ti se svidjeti." Stavila je komad papira na moj stol. "Tu je adresa, stanarina i ime agenata. Iznos je malo veći, ali mislim da ćeš se složiti da vrijedi."

"Jesi li ga ti vidjela?"

"Pogledala sam ga sinoć."

Pogledao sam je.

"Ali, rekla si da imaš sastanak sinoć?"

"Mogu raditi dvije stvari odjednom. Malo sam kasnila, no željela sam da sve bude sređeno." Zatim je uzela poštu i prije nego sam joj uspio zahvaliti, otišla je u svoj ured.

Na brzinu sam ručao i odvezao se do Istočne avenije. Bila je to dobra četvrt s pogledom na park. Kućepazitelj, veliki nasmijani crnac, koji mi je rekao da se zove Sam Washington ("Nikakve rodbinske veze s velikim gospodinom Georgeom, gospodine Manson."), pokazao mi je stan. Nije mogao biti bolji. Sastojao se od velike spavaće sobe, velike dnevne sobe i ostalog i bio je udobno namješten.

Rekao sam da ću ga uzeti.

"Da, gospodine Manson, mogli ste proći puno gore." Vratio sam se u ured, zahvalio Jean koja je rekla da će sve srediti s agentima.

Oko pet popodne zvao sam u bolnicu i opet bio te sreće da uhvatim

Stansteada.

"Mogu li vidjeti Wallyja?" pitao sam.

"Možda bi bilo bolje da to ostavimo za sutra ujutro. Već su ga posjetili njegova supruga i poručnik Goldstein. Mislim da je to dosta za danas."

"Ovo je stvarno važno, Henry. Obećajem da neću ostati dulje od deset minuta."

"Pa, dobro onda, ako je baš tako važno. Ni trenutka dulje." Rekao sam Jean da idem u bolnicu posjetiti Wallyja. "Nabavit ću ti neko cvijeće i, molim te, prenesi mu moje pozdrave."

Stigao sam u bolnicu odmah iza šest sati noseći buket cvijeća. Naletio sam na Stansteada koji je baš bio na odlasku. "Kako je?" pitao sam.

"Bolje nego što sam mislio, ali još uvijek mu je potrebna intenzivna njega. S okom će biti sve u redu. Postoje također naznake amnezije. Čini se da policija nije bila najsretnija zbog toga."

Nasmijao sam se u sebi. Shirley je shvatila poruku. Popeo sam se dizalom do trećeg kata, pronašao Wallyje-vu sobu, pokucao i ušao.

Wally je, s povezom na glavi i oku, ležao u krevetu. Pozdravio sam ga, "Wally! Stvarno mi je drago što te vidim!" "Zdravo, Steve." Glas mu je bio depresivno tih. "Lijepo od tebe što si došao."

Spustio sam buket.

"Od Jean... pozdravlja te."

"Sjajna djevojka." Rukama je prošao po plahti.

"Kako se osjećaš?"

"Ne baš dobro."

Gledajući ga, shvatio sam ono što mi je Stanstead govorio o Wallyjevoj debljini i tromosti.

"Bit ćeš dobro, Wally. Čim staneš na noge, ti i Shiriev putujete u Palm Beach."

"Da." Nije bio pretjerano sretan time.

"Wally... ne smijem ostati dugo. Stanstead mi je dao deset minuta, ali ovo je stvarno važno. Jean mi je rekla da istražuješ Dućan dobrodošlice i da si došao do tri imena... Lucille Bower, Mabel Creeden i Sally Latimer. Tko ti je to rekao?" Njegovo debelo lice bilo je bezizražajno kao rupa u zidu. "Ne razumijem."

"Jesi li istraživao dućan dobrodošlice?"

"Ne."

Osjetio sam blagu hladnoću.

"Misli, Wally. Kako je Jean došla do tih imena, ako ih nije dobila od tebe?"

"Ne znam o čemu pričaš."

"Wally, molim te, koncentriraj se. Od presudne je važnosti da saznam tko ti je bio izvor informacija. Znam da ne želiš otkrivati kako dolaziš do svojih činjenica, ali ovog puta, i zato što smo dobri prijatelji, pitam te, tko ti je rekao da te tri žene kradu iz dućana?"

Ležao je tamo; debeo, razbijene glave i samo je zurio u mene. "Ne znam o čemu pričaš."

"Što si imao u aktovci koja ti je ukradena?"

Zatvorio je jedno oko i malo se naprezao.

"Slučaj Hammond."

"Ništa o Dućanu dobrodošlice?"

"Ne znam ni slova o tome. Čak ne znam o čemu pričaš." Nagnuo sam se naprijed i naredio mu, "Wally! Saberi se! Misii! Radio si na tim krađama! Pronašao si nekoga tko je propjevao! Imaš imena! Wally! Tko je to bio?"

U redu, vjerojatno sam pretjerao kad sam malo povisio glas jer je sestra ušla na vrata.

"Vaše vrijeme je isteklo, gospodine Manson," rekla je ravnim ali odlučnim glasom.

"Wally!"

"Ne znam ništa!" odvratio je i stavio ruke na povezanu glavu. Počeo je jecati.

Sestra me praktički izbacila van. Dizalom sam se spustio u prizemlje. Stajao sam pored automobila. Wally je bio moja velika nada. Imao sam osjećaj da mi se vrata polako zatvaraju pred nosom dok sam ih ja pokušavao zadržati, međutim sila koja ih je zatvarala gurala me nazad i porazila.

Je li Wally stvarno patio od amnezije ili gaje netko toliko zaplašio da je čak i meni lagao... kao što je učinio i Webber? Ostavio sam auto, prešao preko ceste do ljekarne i nazvao Jean. Malo je potrajalo, ali se javila.

"Jean... Ovdje Steve. Baš dolazim od Wallyja. Kaže da nije istraživao slučaj Dućana dobrodošlice. Jesi li zadržala kopiju izvješća koje si

tipkala?"

Usljedila je pauza, a onda je rekla, "Ne."

"Ali sigurna si daje spomenuo Lucillu Bower, Mabel Cre-eden i Sally Latimer?"

"Prilično sam sigurna. Upozorila sam te, Steve, da Wally neće tek tak odati svoje izvore."

"Rekla si daje bilo i drugih imena. Pokušaj se sjetiti, Jean. Jako je važno."

"Već sam razmislila. Žao mi je, Steve. Ne mogu se sjetiti nijednog drugog imena. Izvještaj je bio veoma kratak. Pisalo je da ima dokaze da je određeni broj žena koje su živjele na Eastlakeu krao iz dućana. Tada je nabrojao imena. To je bilo načrčkano u njegovom notesu. Pretipkala sam to i dala mu u dvije kopije."

"Njegov notes?"

"Tako je."

"Možda ga Shirlev ima."

"Daje pitam?"

"Ne. Ja ću. Pa, hvala, Jean... vidimo se sutra."

Sjeo sam u auto i odvezao se do Wallyjeve kuće.

Sjirlev me pozdravila. Nakon kratkog razgovora o Wally-ju i njezinim oduševljenjem Palm Beachom, rekao sam, "Shirlev, Wally je imao nekoliko notesa. Trebam ih. Znaš li možda gdje su?"

"Naravno. Gospodin Webber uzeo ih je sa sobom kad je bio ovdje. Rekao je da ih treba gospodin Chandler. Pitaj ga... dat će ti ih."

"Herman Webber?" Buljio sam u nju.

"Bio je ovdje baš kad sam se vratila. Rekao je da gospodin Chandler želi Wallyjeve notese."

"Tako znači. Razgovarat ću s njime." "Učini to." Protrljala je svoj lijepi nosić. "Ne mogu reći da mi se gospodin Webber pretjerano sviđa."

"Ni ja," zaključio sam razgovor i otišao. 116 James Hadley Chase Slerman Webber bio je krupno građen muškarac koji je svakim svojim centimetrom odavao dojam pravog policajca. Lice kao da mu je bilo isklesano iz granita. Njegove plave male oči sijevale su. Tanke usne bile su u skladu s cijelim licem i izgleda da se nikada nisu smiješile.

"Zdravo, Steve," rekao je ne ustajući. "Sjedni. Što se sprema?" Čim sam pregledao jutarnju poštu i izdiktirao nešto Jean, ostavio sam sve

i odvezao se do Webberova ureda. "Wallyjevi notesi," rekao sam sjedajući. "Shirlev mi je rekla da ih ti imaš."

"Da, imam ih."

Promatrao sam ga.

"I stoje bilo?"

"Igram na sigurnu kartu." Webber izvadi cigaretu, stavi je među zube i puhne u mom smjeru jedan oblak dima. "Zato sam ovdje... da igramo na sigurnu kartu."

"Pa?"

"Ona propalica Goldstein ispitivao je Wallyja. Želio je saznati tko mu je odao informacije o Hammondovim financijskim izvještajima. Wally uvijek štiti svoje doušnike. Znam da Zlatne ribice nemaju skrovišta
117

ih drži sve zapisane u svojim notesima, pa prije nego ih se Goldstein domogao preko Shirlev, ja sam ih pokupio."

Zvučalo je dobro, ali previše glatko za mene.

"Pretpostavimo da Shirlev kaže Goldsteinu - kako stoje rekla i meni - da su notesi kod tebe. Goldstein će doći ovamo. Što ćeš onda učiniti?"

Webber opet puhne dim u mene.

"Shirlev je dobra djevojka. Neće reći Goldsteinu. Kao što sam rekao: igram na sigurnu kartu."

"Dobro." I dalje sam ga promatrao. "Wally radi za mene. Želim te notese."

Klimnuo je glavom.

"Ako ih želiš, možeš ih dobiti." Pritisnuo je gumb na interkomu.

"Mavis? Donesi mi Mitfordove notese. Stavi ih u torbu. Gospodin Manson ih treba." Pogledao me. "U redu? Pa, pretpostavljam da imaš puno posla... ja imam."

"Gordvjev dosje," rekao sam. "Želim i njega\ Oči su mu postale malo pospane.

"Rekao sam ti... neka ih je budala ukrala zajedno s ostalim dosjeima."

"Hajde, molim te! Nemoj mi srati! Mislim da uopće nisi imao provalu. Želim taj dosje!"

"Da?" Još je uvijek bio policajac i nisu ga mogli izdati osjećaji. "O čemu to pričaš?"

"Želim taj dosje. Vjerujem da ga imaš i želim ga."

"Rekao sam ti, prijatelju, ukraden je. Nemam ga." "Gordv je ubijen. Želiš li da kažem Goldsteinu da si imao provalu i daje Gordvjev dosje nestao. Bolje je da mi ga daš ili ću stvarno otići do njega i reći mu."

"Samo naprijed." "Webber otrese pepeo s cigarete. Izgledao je vrlo samouvjereno." "Zašto bi me bilo briga?"

"Reći ću ti zašto. Goldstein će htjeti znati zašto nisi prijavio provalu, a budući da je Gordy ubijen, zanimat će ga zašto nisi prijavio da je iopov ukrao njegov dosje."

"Misliš?" Nagnuo se naprijed, a njegove male plave oči počele su sijevati još i jače. "A ti bi onda mogao sebe uvaliti u još veću nevolju ako budeš išta rekao Goldsteinu!" Njegov policijski nastup bio je kao udarac u lice.

"Drži svoj nos podalje od ovog. Upozoravam te!" Mahnuo je prema vratima. "Gubi sei Imam posla."

Ustao sam.

"Razgovarat ću s gospodinom Chandlerom. Vrijeme je da sazna što se stvarno događa."

"Da?" Zavalio se u stolicu, a njegove se tanke usne iskrive. "Razmisli opet. Zar ne vidiš da te štitim? Uvuci gazdu u ovo i stvarno ćeš nadrapati. A sad se gubi i pusti me da nastavim sa svojim poslom."

Tada sam shvatio da svojim asom pobija moju kraljicu. Štitim fe. To znači daje znao za Lindu i njezinu krađu. Dok sam izlazio iz ureda, Mavis Sherman, tanka, tamna žena zabrinutog pogleda, dodala mi je plastičnu vrećicu punu Wallyjevih notesa.

Kad sam se vratio u ured, posložio sam notese na stol. Bilo ih je četrnaest. Svaki od njih bio je numeriran... Shvatio sam da nedostaje broj trinaest. Nisam se trudio pregledavati ostale notese jer sam bio gotovo siguran da je taj pokrивao krađe u Dućanu dobrodošlice. Nestao je baš poput Gordvje-va dosjea. Sjeo sam i razmislio malo o situaciji.

Webberovo me upozorenje sprječavalo da odem Chandleru. Ako se zaratim s Webberom, mogao bi postati još žešći sa mnom. Bio sam siguran daje netko (Webber?) dobro preplašio Wallyja. Možda sam razmišljao u pogrešnom smjeru. Batine koje je dobio mogle su ga zastrašiti, ali nisam baš vjerovao u to. Bio sam gotovo siguran da je Wally bio upozoren, baš kao što sam sada bio i

ja. Drži jezik za zubima, inače...

Odlučio sam posjetiti Wallyja. Ako mu se povjerim i kažem mu sve o situaciji koju mi je Linda priredila, možda ga nagovorim da progovori. Ubrzo je zazvonio telefon i od tada pa sve do ručka bio sam zauzet poslom oko magazina.

Poslije ručka Jean mijе došla reći kako su moje osobne stvari spakirane i već prenesene u stan na Istočnoj aveniji. "Možeš se useliti kad želiš," rekla je. "Sve je spremno. Naručila sam i namirnice: kavu, mlijeko i nešto konzervirane hrane."

"Stvarno si sjajna, Jean," rekao sam gledajući je s grčem u srcu. "Želio bih te počastiti veoma skupom večerom... smijem li?"

"Hvala, ali ne."

"Ova pozivnica uključuje i tvog dečka, naravno. Želio bih ga upoznati."

Pogledala me, a oči su joj bile ozbiljne.

"Gledaj, Steve, molim te, ostavi se mog privatnog života. Moj je posao da pazim na tebe u uredu i kod kuće, ako to mogu. Možemo li ostati samo na tome, molim te?"

Uputila mi je jedan nesiguran smiješak i vratila se u svoj ured.

Pa, pomislio sam, bilo je to stvarno konačno.

U šest sati završio sam s poslom. Ostavio sam Jean da zaključa i odvezao se do bolnice. Uputio sam se do prijamnog pulta i pitao mogu li vidjeti gospodina Wallyja Mitforda. "Baš ste se mimoišli," odvrati mi djevojka.

Blenuo sam u nju.

"Mimoišao ga? Kako to mislite?"

"Otišao je sa suprugom prije nekih pola sata"

Opet sam osjetio onu navalu hladnoće.

"Kamo je otišao?"

"Stvarno ne znam." . "Je li doktor Stanstead još uvijek tu?"

"Da, u svom je uredu."

Uhvatio sam Stansteada kako se sprema kući.

"Što se to događa s Wallyjem? Rečeno mi je da je otišao." Slegnuo je ramenima. Izgledao je uznemireno.

"Ne odobravam to, ali tako mora biti. Odveli su ga bolničkim kolima do zračne luke. Putuje u Miami. Želio je ići i bio je sposoban za putovanje... pa je i otišao."

"Je li to bilo u aranžmanu gospodina Chandlera?" "Pretpostavljam. Gospodin Borg se pobrinuo za to." "Shirley je otišla s njime?"

"Da. Navodno ide u neku kliniku u Miami ili u Palm Beach." "Ali ne znaš u koju?"

"Ne. Slušaj, Steve, imam puno posla i ne znam kako ću sve stići," rekao je nestrpljivo. "Siguran sam da će Wally biti u dobrim rukama i da će mu sunce dobro doći."

"Da, sigurno.

Pa, vidimo se onda, Henry." Napustio sam bolnicu, sjeo u auto i razmislio na trenutak.

Zar se ovdje odvijala nekakva urota? Prvo nestaje Gor-dyjev dosje, onda film i fotografije, zatim je vrpca s Gordvje-vom prijetnjom ukradena iz mog kazetofona, onda nestaje jedan od Wallyjevih notesa i sada je Wally bio posve izvan dohvata. Imao sam nelagodan osjećaj da mi netko diše za vratom. Što sam mogao učiniti u ovom trenutku?

Sva su vrata bila zatvorena. Pokušavajući kontrolirati nadolazeću paniku, uvjerio sam se daje sada možda najbolje pustiti sve i nadati se da se ništa neće dogoditi. Možda i neće, ali bio sam siguran, negdje u krajičku svog uma, da se zavaravam.

Krenuo sam kući, što je bila posve refleksna radnja. Na pola sam se puta sjetio da nemam nikakve hrane pa sam se zaustavio ispred hotela Imperial. Tamo sam pojeo odrezak. Dok sam plaćao račun, prišao mi je vratar.

"Gospodin Manson?"

"Tako je."

"Telefonski poziv za vas... govornica broj pet."

Na drugoj je strani bio narednik Brenner.

"Vidio sam tvoj auto," rekao je. "Želim razgovarti s tobom. Znaš li gdje je bar HalfMoon?"

"Ne znam."

"Na 15. ulici, odmah pored ljekarne. Ne možeš ga promašiti. Uzmi taksi, ne možeš se parkirati ondje. Traži Jakea. Vidimo se za pola sata," rekao je i spustio slušalicu.

Bar Half Moon bio je odvratan i poluprazan. Tri kurve plesale su na šanku. Dva crnca ispijala su pivo za jednim od stolova. Neki neugledni mladić sjedio je za drugim stolom i uporno je besramno

kopao nos.

Dok sam prilazio šanku, krupan čovjek u majici kratkih rukava bacio je vlažnu prijavu krpu na šank i počeo ga polirati ispred mene.

"Jesi li ti, Jake?" upitao sam.

Pogledao me sa strane, klimnuo i onda palac uperio prema vratima. Promatran od strane sve tri kurve gurnuo sam vrata i krenuo kratkim uskim stubama, a tada sam otvorio i druga, gornja vrata.

Brenner je ispijao pivo. Soba je bila mala i imala je krevet, stol i dvije stolice. Prozor je bio zatamnjen. Zatvorio sam vrata za sobom.

"Ovo izgleda baš kao scenografija za neki B film," rekao sam pridružujući mu se za stolom.

"Da, ali je sigurno. Jake mi puno duguje. Mogao sam ga smjestiti u zatvor na pet godina. Sjedni."

Izvukao sam stolicu i sjeo.

"Freda Hawes," počne Brenner, "provjerio sam je, baš kao i Goldstein. Ne želi govoriti. Kaže da je povremeno spavala s Gordvjem, ali o njemu ne zna ništa. Uplašena je i laže. Ne otvara usta zakonu, ali možda bi mogla tebi. Sigurno griješim, ali vrijedi pokušati."

"Možda je ona ucjenjivač. Možda ona ima film i fotografije. Ne bih se želio petljati s njome."

"To bi me iznenadilo. Ona nije takav tip, a ja poznajem ucjenjivače. Hajde, nemaš što izgubiti. Naći ćeš je u BlueRoomu na 22. ulici. Pijanica je. Ako misliš da možeš, razgovaraj s njom. Kad muškarac spava sa ženom, prije ili kasnije on joj se ispovijedi. Siguran sam da joj je Gordy povjerio taj film. Možda joj je samo rekao za nj. To nam je jedina prilika, Mansone. Moramo se domoći filma prije Goldsteina." Ovo mi se nije nimalo sviđalo, ali barem sam mogao pogledati tu ženu.

"Kako ću je prepoznati?"

"Mala je, tamnoputa i ima oko dvadeset i pet godina. Dobro je građena," reče Brenner. "Ne možeš je promašiti."

"U redu, potražiti ću je." Onda sam mu rekao da sam se preselio u stan na Istočnoj aveniji. Zapisao je moj novi broj telefona.

"Goldstein je razgovarao s Creedenom, Latimerom i ostalima," nastavio je Brenner. "Onako u rukavicama. Veoma glatko, nježno, samo probno. Doći će i do tebe, stoga pazi. Propitkuje znate li da su

se odvijale krađe u Dućanu dobrodošlice? Naravno da su svi bili zaprepašteni i rekli ne, ali

Goldstein je pametan policajac. Uvijek postavi brzo pitanje i samo čeka na onaj treptaj oka koji odaje laganje. Do sada nije postigao ništa, ali kad se stvarno uhvati posla, teško da će se krivci izvući."

"Pripaziti ću," odvratio sam. Pitao sam se da li da mu kažem za vrpcu koja mi je ukradena i o Wallyjevom notesu. Odlučio sam da je bolje da šutim i sredim stvari na svoj način. "Krenut ću odmah do Blue Rooma. Hoćeš li me nazvati sutra ujutro u ured? Možemo se opet sastati ovdje ako otkrijem nešto."

"Može, ali ne želim te zvati. Najbolje da se nađemo sutra u isto vrijeme."

"Uredu."

Otišao sam iz sobe, spustio se stubištem, glavom nijemo zahvalio Jakeu koji mi je uzvratio i tada izašao na prometnu ulicu u potrazi za taksijem.

Blue Room bio je podrumski lokal na uglu 22. i Istočne ulice, i bio je blizu doma Frede Hawes.

Taksist me doveo ondje promatrajući me znatiželjno dok sam mu plaćao.

"Nije moja stvar, prijatelju," rekao je kad je vidio koliku mu napojnicu dajem, "ali ta rupa baš i nije za tebe. Ako želiš da te opljačkaju i pretuku, ideš u pravom smjeru."

"Hvala."

Koraknuo sam nazad. Još me jednom pogledao, podigao svoja teška ramena i odvezao se.

Gledajući niz ulicu, shvatio sam na što je mislio. Oklijevao sam. Bio sam odjeven u skupo poslovno odijelo, a kada sam vidio kakva se moda ondje štuje, osjećao sam se kao biskup u bordelu.

Dok sam bio u vojsci, pohađao sam tečaj samoobrane, stoga i nisam bio baš kao Wally Mitford. Bio sam siguran da se mogu brinuti za sebe. Možda bi bilo bolje da sam otišao kući i obukao manje upadljivu odjeću, ali sad sam bio ovdje. Spazio sam mali neonski natpis na kojemu je pisalo: BLUE ROOM

Drugo O je nedostajalo.

Spustio sam se dugim stubištem i dok sam se približavao, vonj nečistih tijela postajao je sve jači.

Krupni je crnac sjedio na stolu i buljio u prazno. Pokazivao je samo svoje bjeloočnice. Drugi njegov pogled dao mi je do znanja da ni on ne zna gdje se nalazi, možda na ovom planetu, a možda i na Mjesecu.

Crveni zastor zaklanjao je pogled na ulaz, a ja sam ga podignuo i pogledao unutra.

Velika prostorija bila je ispunjena plesačima i dovoljno mračna da se vidi samo njihanje njihovih silueta. Buka četveročlanog benda bubnjala mi je u ušima. Miris neopranih nogu, prljavštine i ustajalosti bio je šokantan.

Ući u taj pakao, ovako odjeven, bio bi otvoreni poziv na ubojstvo. Spustio sam zastor i odlučio da ću pričekati Fredu Hawes da se pojavi ondje. Dok sam se uspinjao gore, dva su mladića žurila dolje. Zaustavio sam se. Oni su učinili isto.

Pod slabim svjetlom mogao sam samo razaznati da su imali negdje oko dvadeset godina. Prljava kosa dodirivala im je ramena. Njihove bijele, prljave face bile su pune prišteva, a u očima im se razaznavala narkomanska ovisnost.

"Gle tko je ovdje," reče onaj viši. "Otmjena gubica. A što radimo otmjenim gubicama, Randy?"

"Izudaramo ih," odvrati Randy. Malo se ljuljao: ili od pića ili od droge. "Hajdemo ga izvući na ulicu, Heinie. Nećemo buditi starog Sama." Heinie mi mahne rukom da krenem. "Hajde, nakazo, pokreni se ako ne želiš biti uboden." Mali preklopni nožić pojavio mu se u ruci.

Krenuo sam polagano stubištem prema gore. Imao sam još tri stepenice prije nego im se pridružim na otvorenom. Preskočio sam te tri stepenice, udario Randyja u vrat, zamahnuo prema Heinieju, zgrabio ga za zapešće i osnovnim judo-potezom prebacio ga preko svojih leđa. Pao je na pločnik.

Hodao sam brzo do ugla prema Istočnoj ulici i nastavio dalje, govoreći si pritom da sam lud što sam uopće dolazio u ovaj dio grada ovako odjeven. Susret s ovom dvojicom ovisnika bio mi je crveno svjetlo. Trebao sam što prije otići odavde. Pogledao sam okolo tražeći taksi.

Tada su se odnekud pojavila trojica dugokosih mladića koji su vjerojatno vidjeli ono što sam učinio njihovim vršnjacima, potrčali su i

ugrabili me. Odvukli su me u neku sporednu ulicu gdje sam izgubio ravnotežu i bio totalno nespreman. Zateturao sam. Moja težina iznenadila je dvojicu koja su me pridržavala pa su se zajedno sa mnom stropoštali na smrdljivi beton. Zbacio sam ih sa sebe, udario trećeg od kojeg sam samo vidio siluetu. Udario sam ga u prepone i on se srušio na pod cvileći od boli. Jedan od one dvojice koju sam zbacio sa sebe bacio se na mene i obojica smo se srušili na pod. Uhvatio sam ga za vrat i udario jako. Onesvijestio se. Treći je izgubio volju i hrabrost i pobjegao je glavom bez obzira.

Naslonio sam se na zid pokušavajući povratiti dah. Tada sam krenuo na ulicu prekoračivši onog kojeg sam onesposobio u preponama i koji je cvilio kao ranjena mačka. Rukav mi je bio poderan, a osjećao sam i smrad prljavštine i nečeg ljepljivog na leđima sakoa.

Držeći se sjena, hodao sam Istočnom ulicom. Sjetio sam se broja Frede Hawes. Kad sam stigao do njezinog bloka, popeo sam se pet stepenica i ušao u polumračno predvorje. Na poštanskom sandučiću pisalo je da živi na četvrtom katu. Naravno, nije bilo dizala. Popeo sam se i došao na kraj hodnika pred vrata na kojima je visjela cedulja:

Gospođica Freda Hawes. Radi prema dogovoru. Telefon: Istok 4456. Pritisnuo sam zvono i pričekao.

Negdje na drugom katu neka je žena vrištala: "Ne! Kažem ti, ne! Bježi od mene!" Tada je nastupila tišina.

Čuo sam teške korake kako se uspinju stubama, ali su se zaustavili na trećem katu. Gledajući preko ograde, vidio sam mršavog čovjeka kako ulazi u jedan od stanova.

Ponovno sam pozvonio.

Dok sam čekao, skinuo sam sako i otresao umak od rajčice, listove uvenule salate i ostale stravične stvari koje su se našle na njemu.

Bilo je očito da Freda Hawes nije kod kuće. To je predstavljalo problem. Ako je bila u Blue Roomu, mogla je ostati ondje do tri ili četiri ujutro. Nisam imao namjeru ostajati vani na otvorenom hodniku gotovo šest sati. A opet, riskirat ću glavu ako se opet pojavim na ulici. Morao sam doći do telefona i pozvati taksi. Gdje je bio najbliži telefon? Promatrao sam vrata i bravu. Imala je telefon. Možda je brava bila labava. Okrenuo sam kvaku i bio zaprepašten kada su se vrata širom otvorila.

Zastao sam. U kostima sam opet osjećao onu hladnu jezu. Hoću li opet doživjeti de ja vul Hoću li pronaći Fredu Hawes mrtvu?

Dok sam stajao ondje, začuo sam neki zvuk sličan jau-kanju stoje natjeralo moje dlake na vratu da se nakostriješe. Onda sam čuo da se netko uspinje stubištem. Žurno sam zakoračio u mračnu sobu i zatvorio vrata.

Osjetio sam svjež i miris cigaretnog dima.

Neonski natpis preko puta palio se i gasio, a na njemu je pisalo:

DJEVOJKE! DJEVOJKE! DJEVOJKE!

Njegovo je crveno svjetlo osvijetljivalo ovu malu sobu. Preko puta su bila odškrinuta druga vrata.

Čuo sam teške korake kako prolaze gore i dolje stubištem. Kapljica znoja projurila mi je licem. Usta su mi bila strašno suha. Srce mi je nenormalno lupalo.

Činilo se da zvuk jaukanja dolazi iz te unutarnje prostorije. Hrabreći samoga sebe, krenuo sam prema vratima i provirio u tamu. Vidio sam samo obrise kreveta, ali ništa više. Ruka mi je klizila zidom u nastojanju da pronađem prekidač za svjetlo. Kada sam ga našao, oklijevao sam, ali sam ga ipak upalio.

Scena koju sam vidio natjerala me je da uhvatim zraka. Žena, napola gola, ležala je na krevetu. Ručni i nožni zglobovi bili su joj vezani za stranice kreveta. Usta su joj bila začepljena krpom. Na njezinom desnom bedru spazio sam svjež i okruglu opeklinu koju je mogla napraviti samo upaljena cigareta. Znao sam da je to bila Freda Hawes. Bila je mala, lijepo građena i imala je oko dvadeset i pet godina. Prije nekoliko godina možda je bila lijepa, ali sada se na njoj vidjelo daje otvrdnjela: usta i oči postale su joj obješene. Sve sam to mogao zaključiti iz samo jednog brzinskog pogleda, a onda sam došao do nje, izvadio joj krpom iz usta i odvezao ručne zglobove. Pomogao sam joj da oslobodi gležnjeve.

"Piće... u kuhinji je," promrmljala je.

Pronašao sam prekidač za svjetlo u dnevnoj sobi, spazio kuhinju i otvorio hladnjak. Bio je natrpan bocama džina i vode. Našao sam prljavu čašu koju sam isprao pod slavinom, natočio joj dobar gutljaj džina i ostatak čaše napunio vodom. Požurio sam natrag. Ruke su joj se tresle. Podignuo sam joj glavu i pomogao joj da otpije gutljaj.

Pohlepno je pila, zatvorila je oči, a prsti su joj stiskali moje zapešće.

"Još!"

"To će ti za sada biti dovoljno," rekao sam joj nježno. "Ti..." "Još! Čuješ li me, ti kučkin sine! Još!" Bio je to glas očajnika stoga sam otišao natrag i napravio joj još jednu mješavinu džina i vode.

Kada sam se vratio, sjedila je na rubu kreveta, a plahtom je prekrila krilo. Zgrabila je čašu iz mojih ruku, popila tekućinu i onda bacila čašu preko sobe. Razbila se o zid.

"Cigarete!"

Izvadio sam svoju kutiju, upalio joj cigaretu i stavio joj među drhtave usne.

Sjedila je mirno, njezine teške grudi visjele su naprijed. Uvukla je dim i pustila ga da lagano izađe kroz nosnice. Promatrao sam je.

Nakon nekoliko minuta džin je počeo djelovati. Pogledala je prema meni.

"Tko si ti?"

"Samo prolazim ovuda. Čuo sam da stvarate buku pa sam pogledao unutra," odvratio sam. Bio sam siguran da još nije bila spremna za otkrivanje pravog razloga mog dolaska. Klimnula je glavom.

"Uvijek sam bila sretna. Mislila sam da ću ostati ovdje do sljedećeg mjeseca. Samo sjedi. Sviđaš mi se. Moram mokriti." Odteturala je do kupaone i zatvorila se unutra. Na podu pored kreveta ležao je opušak cigare. Podigao sam ga i pogledao. Ništa mi nije značilo, ali miris mi je bio nekako poznat. Opet moj nos, pomislio sam, i spustio cigaru na noćni ormarić.

Izašla je iz kupaonice, otvorila ormar, zamotala se nečime i otišla do kuhinje. Čuo sam grgljanje iz boce. Vratila se nazad s još jednom punom čašom u ruci.

"Hvala ti, izviđaču. Drži ovo blizu svojih prsa. Sad sam dobro. Hajde, idi uhvatiti malo zraka, hoćeš li?"

"Trebalo bi obavijestiti poručnika Goldsteina o ovome," rekao sam nježno.

Otpila je gutljaj pića, pogledala me, a oči su joj bile širom otvorene.

"Nisi i ti valjda jedan od onih gadova, jesi li?" "Je li ih bilo više od jednog?"

Sjela je na krevet i nekoliko se trenutaka uopće nije micala. Tada je ispila pola sadržaja čaše. Cigaretu joj je pala na pod. Podigao sam cigaretu i ugasio je u pepeljari, a zatim joj pripalio novu.

"Tko si ti?" zahtijevala je odgovor.

"Gordy me ucjenjivao."

Zatvorila je oči i stiskala čašu u ruci.

"Oh, ne... ne opet," mrmljala je. "Pa, što ćeš onda napraviti? Spaliti me?" Dopustila je da joj čaša sklizne iz ruke. Čaša je pala na neki istrošeni vuneni tepih, a mješavina džina i vode napravila je malu lokvu. Zarila je glavu među ruke i počela jecati.

Odmaknuo sam se od nje, sjeo u stolicu i čekao u tišini. "Do vraga! Počinjem živjeti kao svinja," rekla je kao da govori sama sebi. Ustala je, pokupila čašu i otišla u kuhinju. Vratila se s pićem koje bi napilo i vola.

"Još si ovdje? Rekla sam ti da prošetaš!"

"Trebam tvoju pomoć."

Buljila je u mene. Popila je gutljaj pića iz čaše.

"Pomoć?"

"Tako je. Moja je supruga ukrala bocu parfema iz Dućana dobrodošlice," rekao sam polako i razgovjetno. "Kamera ju je uhvatila kako to radi. Gordvje od mene tražio dvadeset tisuća dolara za dio tog filma. On je sada mrtav, ali film je još uvijek negdje. Nadao sam se da ćeš mi ti reći gdje se nalazi." Drhtavom je rukom odložila čašu na noćni ormarić. "Jesse je bio kučkin sin, ali je uspio doprijeti do mene." Džin je sada stvarno proradio. "Ne znam samo koliko sam mu puta rekla da prekine s tim ucjenjivačkim sranjem, ali me nije htio slušati. Govorila sam mu da će ga to uvući u nevolje. Nije htio slušati." Gledala je pokraj mene. izdajica sam! Pijana sam! Gubi se dalje od mene! Ostavi me na miru." Dohvatila je čašu, srušila je na pod i opet napravila lokvu na tepihu. Sjedio sam mirno i promatrao je.

Govorila je uobičajene prostačke riječi, a tada je opet rukama pokrila lice.

I dalje sam ostao miran.

Nakon nekoliko minuta pogledala me.

"Pogledaj ovo!" Podigla je ogrtač i pokazala mi opeklinu na bedru.

"Taj je gad došao k meni i opekao me! On je također želio film. Onda, hajde, opeci me i vidi gdje će te to odvesti." "Tko je to bio?" upitao sam nježno kao da razgovaram s nekime tko je upravo došao s teške operacije.

"Kako da ja to znam? Policajac. Mogu namirisati policajca milju udaljenog.

Veliki gad, plavih ledenih očiju. Da sam ja bila njegova majka, udavila bih ga čim bi izašao iz mene."

Gledao sam u ugašenu cigaru i sinulo mi je. Herman Webber! Nijedan policajac na dužnosti ne bi je sigurno tako opekao. "Jesi li mu dala film?"

Odjednom se stropoštala natraške na krevet i pokrila je oči rukama.

"Želim piće!"

Pokupio sam čašu i otišao u kuhinju. Napravio sam joj piće i vratio se. Tada sam odložio čašu na noćni ormarić, podigao je s kreveta i položio je da leži s glavom na jastuku.

"Sad ćeš me početi paliti?" upitala je, ali se po prvi put i nasmijala.

"Zar mi ne želiš pomoći?" rekao sam gledajući je. "Jesi li mu dala film?"

"Rekla sam mu gdje će ga naći." Onda se onako pijano nasmijala.

"Rekla sam da sam ga poslala poštom svojoj sestri u NewYork."

"Pa, jesi li?" "Ne."

"On je policajac, draga. Zvat će tvoju sestru i znat će da ga ona nema, a onda će se opet vratiti ovamo."

"Reći će mu da je kod nje, a kada stigne tamo, pljunut će mu u oko. Sestra i ja radimo zajedno."

"Ali svejedno će se vratiti."

"A ja ću onda biti daleko od svega ovoga."

"Želim film. Hoće li tisuću i petsto dolara biti dovoljno za njegov otkup?"

Promatrala me je. Možda je ovo bila greška jer joj se u očima nazirao onaj gladni pogled kakvog samo kurve imaju. "Molim?" podigla je glavu. "Koliko?"

"Tisuću i petsto dolara. Taj te novac može odvesti daleko odavde. Znaš li gdje je film?"

Uhvatila me za zapešće.

"Namjeravaš mi dati tisuću i petsto dolara za taj film?" "Tako je."

Obrazi su joj se razvukli u velik osmijeh i bio sam siguran da je džin udara toliko u glavu da bi se uskoro mogla onesvijestiti.

"Znam gdje je. Daj mi novac i dobit ćeš film." Posegnula je za pićem, ali sam joj ga istrгнуo iz ruke. "Preskoči ovu rundu, draga! Već

lebdiš." Klimnula je glavom. "Da... daj mi cigaretu."

Izvukao sam joj jednu i promatrao je kako se pokušava sabrati.

"Gdje je?" pitao sam je.

"Znatiželjan si?" Nasmijala se. "Znam. Ali najprije želim vidjeti novac, frajeru. To mi je Jesse uvijek govorio - najprije novac."

"Novac je u banci. Nećeš ga moći dobiti prije sutra ujutro. A nećeš ga dobiti ni prije nego ja dobijem film. Želim ga sada!" "Kad sutra odemo u banku po novac, ti ćeš dobiti svoj film. Što kažeš na to, frajeru?"

"Ako se tako želiš igrati, u redu. Ali do sutra bi mogla biti mrtva. Taj bivši policajac nije jedini koji traži film. Ubojica također traga za tobom. U redu je, ako želiš zaraditi metak kao i Gordy, čekat ćemo do sutra." Ustao sam. "Mogu li se poslužiti tvojim telefonom? Nazvao bih taksi."

Sjela je na krevet, a u očima joj se nazirao strah. "Hej! Čekaj malo! Što to pričaš o ubojici?"

"Tvoj prijatelj Gordy imao je film koji bi mnoge bogatašice strpao iza rešetaka," rekao sam. "Netko - vjerojatno nečiji suprug - pokušao se domoći filma i ubio je pritom Gordvja. Mogao bi i na tebe uskoro doći red. Smatraj se sretnicom jer te posjetio taj bivši policajac i spalio ti bedro. Tvoj sljedeći posjetitelj bi te mogao ubiti."

Otišao sam do telefona i pozvao taksi službu. Rekli su da će stići za desetak minuta.

Čuo sam nekakvo šuškanje i vidio preko ramena kako Freda navlači na sebe neku haljinu. Izgledala je kao da se žuri da stigne na vlak.

"Nemaš razloga za paniku, draga. Zaboravila si obući gaćice." "Idem s tobom! Ne ostajem više ovdje sama!"

"Ne ideš sa mnom. Zaključat ćeš vrata kad ja odem. Možda ih ubojica neće razvaliti. Vidimo se..." i otišao sam u dnevnu sobu.

Pojurila je za mnom.

"Dat ću ti ga! Stvarno! Mogu li s tobom?"

Sada je izgledala kao preplašeno dijete koje se malo napilo. "U redu... idemo. Zaboravila si cipele."

"Nećeš pobjeći od mene?"

"Obuci cipele i gaćice. Čekat ću te."

Gledala je prazno u mene.

"Što će mi gaćice?"

Taksi nas je ostavio kod hotela Imperial. Prebacili srno se u moj automobil.

Prislonila se uz mene dok sam palio motor.

"Vjerujem ti," rekla je. "Dat ću ti film, ali ti ćeš mi dati novac, zar ne?"

"Časna riječ."

Nasmijala se. Još je uvijek bila jako pijana.

"Ovo je prvi put, u čitavom svom životu, da vjerujem jednom muškarcu."

"Jednom moraš početi, draga."

Pogledao sam na sat kontrolne ploče. Bilo je jedanaest i petnaest. Premda je bilo tako kasno, nisam htio riskirati i voziti je do Gordvjeve kuće. Možda je Goledstein postavio policajca pred kućom.

Vrata garaže bila su otvorena. Uvezao sam automobil unutra, zatvorio vrata i upalio svjetla. Fredaje izašla mašući mi. "Gdje smo?" upitala je držeći se za moju nadlakticu. "U mojoj kući. Hajdemo. Napraviti ću ti piće."

"To se traži!"

Otključao sam vrata i zajedno smo ušli u dnevnu sobu. "Hej!" mahala je i gledala okolo. "Ovo je lijepo."

"Sjedni."

Poveo sam je do stolice i tamo je smjestio. Naslonila se i promatrala uokolo.

Navukao sam zastore i tada joj spravio srednje jaki džin i tonik.

"Hajdemo sada malo razgovarat, draga," rekao sam sjedajući blizu nje. "Samo se opusti i reci mi sve o Grodvju." "Što o njemu? Mrtav je."

"Tako je. Kako i kada si ga upoznala?"

"Prošlog ljeta. Zašto te to zanima?" Ispila je piće i odložila čašu na stolić pored nje. "Dobio je taj posao u Dućanu. Žena gaje napustila. Imao je malo novca, a muškarac treba s vremena na vrijeme žensko društvo. Povezali smo se. Postojalo je nešto u njemu što me privuklo. Uvijek mi je govorio da zna kako će jednog dana doći do velikog novca." Napravila je grimasu. "Ali većina muškaraca priča to isto. A onda mi je, jedne noći dok smo bili u krevetu, rekao nešto o kamerama. Rekao je da na njima može zaraditi i milijun dolara. Oboje smo bili poprilično pijani, ali doimao se jako siguran u to što govori."

"Milijun dolara?"

"Tako je rekao. Rekla sam mu da je lud, ali on je samo o tome razmišljao. Tada sam se uplašila da bi mogao upasti u nevolje. Znao je to. Rekao je da ima puno malih glupana na filmu, ali da su kamere uhvatile i one velike, i da će otkupnina biti milijun dolara. Još mi je i obećao da će me, ako mu pomognem, odvesti nekamo gdje ćemo se zajedno skrasiti." Gledala je u mene. "Ali sada sam otpisana, zar ne?" "Sve će biti u redu," odvratio sam. Brzo sam razmišljao. Jedini čovjek na imanju koji je mogao platiti milijun dolara bio je Creeden. Milijun. Puno malih glupana, ali i velikih. Pa, pretpostavimo da je Gordy uspio navući deset malih glupana, uključujući mene i Brennera. To bi mu moglo donijeti negdje oko dvjesto tisuća. Creeden je mogao namaknuti preostalih osamsto. Ako to nije dovoljan motiv da ubije Gordvja, stoje onda? "Kako si mu pomogla?"

"Htio je podijeliti rizik. Zadržao je film, a meni je dao fotografije."

"Imaš ih?"

"Vraga imam! Kako sam mogla znati da će netko banuti i kod mene? U redu, pila sam. Neozbiljna sam kučka. Ali nisam svu tu priču o milijunu uzela baš za ozbiljno. Jesse mi je dao kuvertu i rekao da je sakrijem. Stavila sam je u ladicu i zaboravila na nju. Onda, u noći kad je poginuo, sjetila sam se i pošla je tražiti, ali je već nestala. Poludjela sam i krenula ga nazvati, ali nitko se nije javljao. Odvezla sam se do njegove kuće i pronašla ga mrtvog." Napravila je grimasu i uhvatila čašu.

Sve se poklapalo u njezinoj priči. Sjetio sam se da je, kad sam stajao nad Gordvjevim tijelom, zvonio telefon. "Je li ti rekao tko je velika budala?"

Ispila je piće, odložila čašu i zavrtila glavom.

"Ne."

Ustao sam.

"Idem se presvući. Sjedni tu i budi mirna. Kasnije ću poći do Gordvjeve kuće." Zastao sam i upitao što je moguće ravnodušniji, "Gdje da pronađem film?"

Promatrala me dok su joj se oči pokušavale fokusirati na mene.

"Ali dat ćeš mi novac, zar ne?"

"Časna riječ."

"Tisuću i petsto dolara?"

"Časna riječ."

"Kuneš li se majčinim grobom da ćeš mi dati novac?" "Časna riječ je bolja, vjeruj mi."

"Promislila je malo o tome i tada klimnula glavom. "U redu... uvijek sam i bila gubitnik. U donjoj ladici njegova stola."

Gledao sam u nju s nevjericom.

"Nemoj mi, molim te, srati! Policija bi sigurno tamo najprije pogledala!"

Vrtjela je glavom.

"Jesse je bio pametan. Postoji lažno dno. Neki mu je stolar to napravio. Postoji skrivena kvaka ispod stola. Tamo se nalazi."

Ostavio sam je, oprao se i presvukao u tamnu, svakodnevnu odjeću. Vrijedilo je pokušati.

Bilo je tek nešto iza ponoći.

Naoružao sam se malom ali moćnom svjetiljkom i velikim odvijačem. Vratio sam se u dnevnu sobu. Spavala je. Ispustila je čašu iz ruke i opet se stvorila mala lokva mješavine pića na podu.

Ostavio sam je i krenuo prema Gordvjevoj kući.

r risao sam Gordvjevoj kući neopaženo zastajući svakih dvadesetak metara kako bih osluhnuo i provjerio prati li me netko. Nitko nije šetao psa. Prošao sam pored dvije kuće iz kojih je još uvijek dopirao zvuk televizijskog programa. Bio sam napet i pitao se hoću li slučajno naletjeti na policajca. Kad sam već došao blizu kuće, sišao sam s kolnika i sakrio se iza drveta. Gledao sam i čekao.

Nije bilo znakova života. Nisam žurio. Imao sam vremena napretek. Nakon nekih petnaest minuta uvjerio sam se da nije bilo niti policajca ni ikoga drugoga pa sam se primaknuo i oprezno došao do kuće. Je li možda policajac sjedio u dnevnoj sobi u mraku? Tiho sam se kretao i zakoračio na mali travnjak. Krenuo sam iza kuće. Ondje sam zastao i malo promatrao scenu: nije bilo potrebe za brigom. Krenuo sam prema stražnjim vratima. Bila su zaključana, naravno. Policija sigurno ne bi ostavila otvorenu kuću i baš sam zato ponio odvijač.

Brzi pogled na bravu pod svjetlom lampe rekao mi je da je bila prilično labava. Ubacio sam odvijač i pomicao ga polako. Nakon još nekoliko jačih pritisaka brava je kliknula i vrata su se otvorila. Napravio sam stvarno malu buku. Nisam odmah ušao u tamu, već sam stajao i osluškivao. Čuo sam samo udarce svog srca. Upalio

sam bateriju i shvatio da sam u maloj kuhinji. Ušao sam i zatvorio vrata za sobom. Polako sam otvorio kuhinjska vrata, zastao i osluhnuo ponovno. Uperio sam onda svjetlo duž kratkog hodnika koji je završavao ulaznim vratima. Sjećao sam se da je dnevna soba bila s moje lijeve strane.

Tiho sam krenuo hodnikom dok nisam stigao do dnevne sobe čija su vrata bila zatvorena. Oklijevao sam. Ako je policajac sjedio tamo i čekao, mogao bih se naći u pravoj nevolji. Dok sam stajao tamo i znojio se, rekao sam si da ću se naći u još većoj nevolji ako ne dođem do filma.

Okrenuo sam ručku i otvorio vrata. U sobu je kroz veliki prozor dopirao tračak mjesečine. Pogledao sam okolo. Nitko me nije čekao u zasjedi. Ušao sam u sobu, zatvorio vrata za sobom i krenuo prema prozoru. Navukao sam zastore. Nisam mogao riskirati i upaliti svjetlo.

Locirao sam stol. Stajao je u uglu. Prišao sam mu, kleknuo i provjerio ga služeći se svjetlom lampe. Trebalo mi je nekoliko sekundi da nađem malu drvenu ručku. Da mi Freda nije rekla, sigurno bih je promašio.

Otvorio sam donju ladicu koja je bila prepuna računa i starih čekova. Sve sam izvadio i stavio na pod i tada se zavukao pod stol. Okrenuo sam ručku. Dno ladice se pomaknulo i u dnu je stajala kartonska ambalaža sa šesnaest milimetarskim filmom.

Kleknuo sam i promatrao ga jedva vjerujući svojim očima. Zgrabio sam ga i stavio na stol. Opet sam okrenuo ručku, zatvorio pregradu i pažljivo vratio sve one stvari natrag u ladicu.

Pokupio sam film i krenuo brzo prema vratima i hodniku. Možda je bio cijelo vrijeme u kući ili se možda skrivao u vrtu i slijedio me unutra. To je nešto što nisam otkrio.

Kad sam došao do stražnjih vrata čvrsto držeći film, čuo sam neki šum iza sebe. Dok sam se okretao, prekasno, svjetlo i udarac su eksplodirali u mojoj glavi i našao sam se na podu na rukama i koljenima. Tada sam čuo zvuk stopala u hodu.

Ostao sam miran i glava mi se raspadala, no onda sam s naporom došao do zida i naslonio se na njega. Oči su mi bile zatvorene, a glava me strašno boljela. Nakon nekoliko trenutaka bol je nestala i opet sam bio pribran. Imao sam malu čvorugu koja nije bila ozbiljna,

ali me malo boljela. Tapkao sam po podu, pronašao svjetiljku i upalio je. Sada sam bio potpuno siguran daje film nestao. U očaju sam se dovukao do toplog noćnog zraka.

Trebalo mi je skoro dvadeset minuta da dođem do kraja Istočne avenije. Povremeno sam gubio ravnotežu kao pijanac i dvaput sam morao sjesti na travnjak. Onda mije noćni zrak, ili nešto drugo, rastrijeznio glavu i mogao sam hodati ravno. Sudario sam se s Markom Creedenom i njegovim psom. "Za Boga miloga!" eksplodirao je. "Zar rješavaš još jedan problem?"

"Tako je." Glas mije bio drhtav. "Uvijek problemi." Nasmijao se.

"U pravu si. Imam problema s ovim psom. Pogledaj koliko je sati! U mojim godinama... šetam psa iza ponoći."

Pokušao sam mu vidjeti lice, ali je bilo premračno. Je li to bio čovjek koji je ubio Gordvja? Je li ovo bio čovjek koji me udario i uzeo film?

"Čujem da napuštaš Eastlake, Mansone. Žao mi je. Žao mije iza prekid."

"Hvala ti." Sad mi je gadno bubnjalo u glavi. Nisam bio raspoložen za čavrljanje. "Pa, idem ja sada."

Krenuo sam naprijed, a onda je i on krenuo za mnom. "I ja bih se mogao vratiti."

Hodali smo u tišini nekoliko desetaka metara, a tada je rekao, "Misliš li da će nas opet netko ucjenjivati, Mansone?" "Ne znam."

"Netko mora imati vražji film." Ako ga ti nemaš, pomislio sam. "Da."

Opet je nastala pauza dok smo zajedno hodali. "Ne možeš li ga ti, uz sve te tvoje veze, pronaći?" "Zar nisi ti?"

"Znam da moram biti oprezan, ali ti imaš magazin i mogao bi se malo raspitati."

Je li imao film u svom džepu? Je li mi blefirao? "Pokušavam." "To utječe na obojicu, Mansone, mene i tebe. Pokušaj učiniti nešto više od toga. Ako Goldstein pronađe film, obojica smo u velikoj nevolji. Već sam mu lagao. Sutra će doći i na tebe red."

Stigli smo do moje kuće.

"Čuo sam da su Mitchellovi roditelji kupili kuću od tebe," reče Creeden kad sam otvarao vrata.

"Tako je."

"Moramo biti u kontaktu. Gdje ćeš sada živjeti?" "Tražim nešto u okolini. Kad pronađem, nazvat ću te." Gla-va me sada užasno boljela.

Htio sam ga se što prije riješiti.

"U redu. Pokušaj pronaći film i pripazi na Goldsteina." "Naravno."

Popeo sam se uz stazu i ostavio ga da stoji pored ograde zajedno sa svojim psom.

Dok sam otključavao vrata, sjetio sam se da je Freda Hawes u mojoj dnevnoj sobi.

Ušao sam tiho, zatvorio vrata i

zaključao ih. Tada sam provirio u dnevnu sobu. Još je uvijek bila tamo i spavala je.

Otišao sam do kuhinje, uzeo malo leda, stavio ga u krpu i stavio na čvorugu na svojoj glavi. Malo poslije nestala je nesnosna glavobolja. Bilo je jedan i deset. Sada sam mogao razmišljati. Čudno za bogataša poput Creedena da u te sitne sate izvodi psa u šetnju. Je li to bio Creeden? Nadao sam se da jest jer sam onda bio siguran da će on uništiti film. Ali, je li bio Creeden?

Čuo sam zvukove iz dnevne sobe. "Tko je tamo?" začuo se Fredin glas. "Ja sam."

Ustao sam i bacio ostatak leda u slivnik te otišao do dnevne sobe.

Sjedila je u stolici, oči su joj bile prepune straha, ali kada me vidjela, opustila se.

"Do vraga! Srce mi je skliznulo u pete!" rekla je.

"Sjećaš se? Ne nosiš gaćice." Otišao sam do bara i natočio si čašu viskija. "Hoćeš li piće?"

"Ne."

To me je stvarno zaprepastilo. Gledao sam je. Otrijeznila se i imala je onaj tvrdi izraz lica koji me trebao upozoriti na to. "Imaš ga? Baš onako kako sam rekla?" Nagnula se naprijed i gledala me. "I sad ćeš mi dati novac, zar ne?"

Otpio sam pola viskija i odložio čašu. Još sam uvijek osjećao drhtavicu, ali sam znao da imam još jedan problem koji moram riješiti.

Sjeo sam kraj nje.

"Otišao sam tamo i uzeo film," rekao sam.

Klimnula je glavom.

"Onda i ja dobivam novac, zar ne?"

"Jesi li dovoljno trijezna da staneš na noge?"

Promatrala me je. Onaj pijani pogled je nestao.

"O čemu to pričaš?"

"Ustani i dođi do mene."

Ustala je i došla do mene.

"Daj mi ruku."

"Što to znači, frajeru?"

"Daj mi ruku."

Ispružila je ruku. Tada sam njezinom rukom dodirnuo mjesto na kojem je bila čvoruga.

"Prođi po njoj, ali oprezno."

Prsti su joj prelazili preko rastućeg jajeta na mojoj glavi. Boljelo me, ali sam je pustio da pogleda. Uzdahnula je i odmaknula se od mene.

"Što je to?"

"Uzeo sam film, ali je netko već bio tamo i udario me prilično dobro. Sada taj netko ima film."

Razbjesnila se i to me prilično šokiralo. Stojeći nada mnom, počela je vrištati iz sve snage.

"Časna riječ!" konačno je progovorila. "Znala sam! Lazove jedan! Daj mi novac! Čuješ me? Tisuću i petsto dolara! Dobit ću ih, samo da znaš!"

Njezino vrištanje vjerojatno je čulo pola ulice. Nisam mogao vjerovati da ijedna žena može stvoriti takvu buku. Odjednom sam shvatio daje u ovoj mirnoj noći netko vjerojatno čuo to njezino vrištanje i da je pozvao policiju.

Nagnuvši se naprijed, zario sam joj palac u trbuh, i to jako. Vrištanje je stalo. Kao da je netko ugasio radijski program. Zateturala je natrag otvorenih usta, izgubila je ravnotežu i sjela na pod držeći se za trbuh.

"Želiš da policija dođe ovamo, ti glupa kučko?" upitao sam je. Držala se za trbuh i gledala u mene.

"Ako dođu ovamo, u velikoj si nevolji. Sjedni i začepi!" Pokušavala je doći do zraka. Konačno, kad je vidjela da joj neću pomoći, digla se na noge i opipala si stražnjicu. "Ti gade! Povrijedio si me!" Glas joj je sada bio tih. Dovu-kla se do stolice i potonula u nju, mrmljajući sama za sebe. Zapalio sam cigaretu i čekao. Trebalo joj je nekoliko minuta da razmisli.

"Ne bi me zezao?" konačno je upitala. "Netko je uzeo film?" "Zar misliš da bih sam sebe udario u glavu?" Promislila je o ovome i tada

klimnula glavom.

"Pa, budala ima one male glupane na filmu, ali nema velikog."

"Kako to misliš?"

"Postoje dva filma. Onaj kojeg si upravo izgubio ne vrijedi puno. Ovaj drugi mogao bi vrijediti milijun dolara." Gledala je u mene zamišljeno. "Recimo da ti i ja radimo zajedno, frajeru? Ti bi dobio četvrtinu. Ja ću se poslužiti ostatkom. Što misliš o tome?"

U tom se trenutku oglasilo zvono na ulaznim vratima. Čvrsto sam zgrabio Fredinu ruku, podigao je na noge i potjerao u spavaću sobu.

"Budi mirna!" rekao sam zatvarajući vrata. Otišao sam do ulaznih vrata i otvorio ih kada se zvono oglasilo drugi put. Na Eastlakeu dobiješ i policijsku zaštitu. Netko je vjerojatno telefonirao i za nekoliko minuta stigli su policajci. U dovratku je stajao krupan i opak policajac, a pored vrata ograde njegov mlađi i manje opaki kolega.

"Što se događa?" Veliki me policajac pozdravio, a ruka mu je počivala na futroli pištolja. Prepoznao sam ga.

"Pozdrav, Flynne. Kako to misliš?"

Blijedo me gledao.

"Zvali su nas, gospodine Manson. Čuo se ženski vrisak." "Uđite," rekao sam. "Oprostite. Moj prokleti radio je pokvaren. Slušao sam kasnonoćnu dramu."

Pomaknuo se i ušao u dnevnu sobu.

"Bio sam u spavaćoj sobi, a onda je radio prolupao. Taj mi je zvuk gotovo probio uši." Namjestio sam jadan osmijeh. "Oprostite ako sam nekome prouzročio probleme." Pogledao me, a njegove su oči odavale sumnjičavost. "Rečeno mi je da je žena u nevolji."

"Nema ovdje nikakve žene."

"Vaš radio, ha?"

"Tako je. Sutra ću ga odnijeti na popravak."

Gledao je u moju glazbenu liniju i vjerojatno ju je želio upaliti, ali također je znao da sam ja urednik Glasa naroda. "U redu," reče.

"Svakako ste nas uznemirili, gospodine Manson."

"i sebe sam, vjerujte mi."

"Radijska drama, kažete?"

Mogao je to provjeriti, ali nije baš imao izbora.

"Prilično je kasno za slušanje radija, gospodine Manson." "Postoji li zakon koji to brani?" Gledao sam ga; moje očne jabučice u ovom su

slučaju bile pobjednik teške kategorije u odnosu na njegove iz lake kategorije.

"Pa, prilično je kasno."

Pogledao je okolo po boravku i spazio lokvu džina i tonika. Vidio je i moje dopola ispijeno piće, Fredinu praznu čašu. Ovaj policajac nije bio ničija budala.

"Spavam jako loše," rekao sam.

Klimnuo je glavom i tada se uputio prema izlaznim vratima. "I hvala, narednice, što ste došli tako brzo," rekao sam. Uputio mi je hladan, policijski pogled i odvratio, "To je moj posao."

Gledao sam kako odlazi stazom i pridružuje se drugom policajcu. Onda su zastali i nešto pričali. Zajedno su ušli u automobil.

Freda je izašla iz spavaće sobe.

"Odigrao si to glatko, frajeru," rekla je. "Počinjem te poštivati."

"Kao da bi ti mogla poštivati ikoga. Ne poznaješ značenje te riječi. Vрати se tamo." Podigla je obrve.

"Imaš taj osjećaj, frajeru? Naravno, spavaća soba je moj teritorij."

Otišla je natrag u spavaću sobu. Ugasio sam svjetla i navukao teški zastor. Primijetio sam da je policijski auto još uvijek tamo. Nakon nekoliko minuta odvezao se.

Glava me je i dalje boljela, ali ne toliko da me spriječi u razmišljanju. Dva filma! Film koji mi je bio ukraden vjerojatno razotkriva one male glupe žene - poput Linde - kako krađu, ali drugi film sigurno je pokazivao nekog velikog, poput MabeiCreeden. Tu je odmah i razlog za ubojstvo: zastoje Gordy ubijen. Dok sam stajao u mraku pored prozora i razmišljao o tome, shvatio sam da bi mi taj drugi film - vrijedan milijun dolara ucjenjivačkog novca - mogao biti puno važniji nego film kojega sam izgubio. To bi trebalo navući ubojicu. Otišao sam u spavaću sobu.

Bilo je neobično vidjeti ženu kako leži na krevetu kojega sam neko vrijeme dijelio s Lindom. Plahtu je prebacila preko sebe. Noćna lampa stvorila je sjene u sobi.

"Hajdemo zaboraviti današnji dan, frajeru," rekla je. "Dođi na malo akcije."

Sat na noćnom ormariću pokazivao je jedan i trideset i pet. Glava me je i dalje boljela. Bio sam umoran, ali ne toliko. Sjeo sam na krevet i pogledao je. "Što je to s drugim filmom?" "E, čovječe! Ti mi dolaziš

kao nekakva kazna, je li?" zbacila je plahtu sa sebe tako da sam mogao vidjeti njezino golo tijelo. "Skinu se i opusti."

Prekrio sam je plahtom. "Što je to s drugim filmom?" "Oh, idi do vraga! Želim spavati. Idi ako mi ne želiš praviti društvo!"

"Što je to s milijun dolara?" Oči joj se zasjajiše.

"Jesi li zainteresiran? Četvrtina za tebe, ostatak za mene?" "Zašto ne?"

Gledala me i tada zavrtjela glavom.

"Ne. Nisi ti taj tip. Ne bi ti mogao ucjenjivati nikoga, zar ne?" "Zar ne?"

"Za takav komad kruha," propela se uz uzglavlje. "Milijun dolara! Zamisli samo što bi mogao s tim novcem!" Kad bih je samo mogao navesti da mi kaže gdje je drugi film. "Pa, moram priznati da je to pravi novac. Što ćemo napraviti?"

"Ja imam film. Jesse ga se pomalo bojao. Dao mi gaje da ga sakrijem. Rekao je da sam može srediti one male, ali da će mu trebati pomoć da sredi ovog velikog."

"Znači, ti ga imaš? Gdje je?"

Podigla je ruke iznad glave i nasmijala mi se.

"To je pitanje za šezdeset i četiri tisuće dolara, frajeru. Ja ga imam, stoga vrijedim milijun dolara."

"Da, ukoliko ne završiš kao Gordy, mrtva i hladna, a tada nećeš vrijediti ništa."

Napravila je grimasu.

"Tko god da je ubio Jessea, nije se domogao filma. Tko god da ubije mene, također neće doći do filma. Sakrila sam ga daleko i na sigurno."

"Tko je velika budala na filmu?"

"Nije mi rekao, ali ona je na vrpici. Jesse mi je tako rekao. Trebam samo pregledati film i znat ću tko je." "Zašto misliš da bije ti morala poznavati?" Promislila je malo o tome i onda rekla. "Ok. Da... ali ima toliko bogatih kučki okolo." "Ali ja bih je prepoznao. Dio je mog posla da znam sve u ovome gradu koji imaju puno novca. Recimo da ti i ja radimo zajedno? Gdje je film?"

"Razmisliću o tome. Mogao bi imati pravo, frajeru. Želiš li mi se pridružiti u krevetu?"

Ustao sam. Bilo je već jedan i četrdeset. Glava me još uvijek boljela.

"Ne noćas."

Izглеđa da joj je laknulo.

"Onda se gubi. Źelim spavati."

Ostavio sam je u sobi i otišao u drugu spavaću sobu. Pokušavao sam zaspati, ali misli su mi stalno jurile po glavi i nisu mi dale mira. Konačno sam ustao, otišao u kupaonicu i uzeo pilulu.... velika greška.

Probudio me zvuk telefona. Pogledao sam na sat. Bilo je, prema mojoj procjeni, negdje oko pola deset. Glava me još uvijek malo boljela, ali ne onako jako kao sinoć.

Zgrabio sam slušalicu.

"Steve?" Bila je to Jean. "Jesi li dobro?"

Pokušao sam se sabrati.

"U redu sam... Zaspao sam."

"Gospodin Chandler te je već tražio."

"Reci mu da odmah dolazim."

"Imaš sastanak s Larrvjem Herscheom u deset."

Hersche je bio naš crtač i nije bio baš važan.

"Odgodi ga." Ustao sam iz kreveta. "Kakva je pošta?" "Ima je dosta."

"U redu, Jean, uskoro se vidimo," rekao sam i spustio slušalicu.

Tada sam se sjetio da se Freda još uvijek nalazi u kući. Nije mogla ostati ovdje. Danas je bio Cissvin dan za čišćenje. Otišao sam u glavnu spavaću sobu i očekivao da ću pronaći Fredu kako još uvijek spava, ali krevet je bio prazan. Pogledao sam okolo i otišao do kuhinje. Upotrijebljena šalica kave stajala je u slivniku.

"Freda?"

Nitko nije odgovarao. Prošao sam ostatak kuće, ali ona je očito već bila otišla. Umio sam se hladnom vodom, obrijao i požurio natrag u sobu gdje sam spavao. Napravio sam krevet. Glavnu sam spavaću sobu mogao ostaviti Cissy. Ne bi bilo dobro da zatekne obje spavaće sobe u neredu.

Dok sam navlačio odjeću, pitao sam se kamo je Freda mogla otići. Vjerojatno nije hodala do taksija koji je od kuće udaljen nekih pola milje.

Shvatio sam kad sam ušao u garažu. Uzela je Lindin automobil. Vratio sam se u kuću, potražio njezin broj i nazvao je. Neko se vrijeme nitko nije javio, a tada je napokon digla slušalicu.

"Ja sam," rekao sam. "Bez imena. Što se događa?" "Pakiram se i odlazim." Zvučala je kao bez daha. "Imaš moj auto." "Ah, da. Parkiranje u 22. ulici. Ključ je pod otiračem. Slušaj, frajeru. Treba mi nešto za put. Nađemo se kod Annexo u 12. ulici večeras u devet i ponesi sa sobom tisuću i petsto dolara. Malo ćemo poslovati," rekla je i spustila slušalicu. Odložio sam slušalicu, otišao do ulaznih vrata kad se ispred kuće zaustavio policijski automobil. Zastao sam kad sam vidio poručnika Godsteina kako izlazi iz njega. Zatvorio sam vrata i zaključavao ih dok se on uspinjao prilazom. "Možete li mi posvetiti minutu svog vremena, gospodine Manson?"

"Sada trenutno i ne mogu, poručnice. Zaspao sam i jurim gospodinu Chandleru koji me već zvao."

Pogledao me veoma kruto. "Možemo pričati dok vozim." "U redu."

Otvorio sam garažna vrata, izveo Mercedes i on je ušao unutra. Vozio sam Avenijom, a u retrovizoru sam vidio da nas slijedi policijski auto.

"Što vam je na pameti, poručnice?" upitao sam ga dok sam se uključivao u promet.

"Gordyjevo ubojstvo. Imam razloga vjerovati daje određeni broj ljudi koji živi ovdje na Eastlakeu uhvaćen u krađi. U dućanu su bile kamere. Glavna kamera imala je šesnaest milimetarsku vrpcu. Gordyjev je hobi, izgleda, bila fotografija. Nema filma u dućanu, a niti ga nema u njegovoj kući. Sve ukazuje na ucjenu."

"Shvaćam." Glasom sam pokazivao nezanimanje za temu. "Da. Razgovaram sa svima koji su kupovali u dućanu. Jeste li vi?"

"Ne."

"Vaša supruga?"

"Da."

Usljedila je stanka, a onda je pitao, "Redovito?"

"Mislim da jest."

Oči su mi bile na cesti jer je promet bio jako gust. Nisam ga imao vremena pogledati.

"Želio bih razgovarati s njom. Mogla bi mi dati neke podatke."

"Sumnjam."

"Kada je mogu vidjeti?"

"Trenutno je u Dallasu."

"Pa, nije Dallas na Mjesecu. Bit ću zahvalan kad biste mi dali njezinu

adresu u Dallasu."

"Ne vidim razloga da je gnjavite. Siguran sam da vam neće moći pomoći."

"Ovo je istraga o ubojstvu, gospodine Manson." Znao sam kad me netko zajebava.

"Ali ja sam stvarno užasan sa adresama. Zapisao sam je negdje. Nazvat ću vas."

"Ako biste to mogli napraviti, gospodine Manson." Sada smo se već vozili autocestom prema gradu.

"Gospodine Manson, želim biti stalno informiran," reče Goldstein. "Vi ste okorjeli novinar. Što vi mislite? Ne mislim da je žena mogla ući u Gordvjevu kuću i upucati ga, ali mogu zamisliti supruga žene koja je krala i koji je bio ucjenjivan da čini upravo to. Što vi mislite?"

"Zvuči razumno."

Duga tišina dok smo ulazili u grad. Tada je rekao. "Sinoć je stigla pritužba da se iz vaše kuće čuo ženski vrisak." "Sredio sam to s patrolnim policajcem, narednikom Flvnnom," rekao sam. "Radio mije pokvaren."

Još jedna duga šutnja. Zaustavio sam auto na parkiralištu ispred Chandlerove zgrade kad je Goldstein rekao, "Moram oslušivati govorkanja, gospodine Manson. Je li istina da se vi i supruga rastajete?"

Pogledao sam ga.

"Istina je, ali ne vidim zašto bi se to vas ticalo."

"Naravno." Klimnuo je glavom. "Ali dat ćete mi njezinu adresu u Dallasu, zar ne?"

"Naravno."

Promatrao me svojim sivim očima.

"Možda vrišteća žena sinoć nije bila s radija, gospodine Manson?"

Sad mi gaje stvarno bilo dosta.

"Nemojte se kladiti u to, poručnice. Dokle god je gospodin Chandler moj gazda, nemojte se kladiti ni na što što me obezvrjeđuje."

Bilo je to najbolje što sam mogao reći u ovom trenutku, ali očito gaje to zateklo. Ostavio sam ga da trlja svoj kukasti nos i bleji u prazan prostor.

Dok sam ulazio u Chandierov ured, vidio sam da je loše volje. Bila je tu ona velika bora između njegovih jakih obrva koja je bila signal za

opasnost.

"Sjedni. Što to čujem da se ti i Linda razvodite?" Nisam bio raspoložen za takvu vrstu prepirke.

"Linda i ja smo se odlučili za rastavu," rekao sam sjedajući. "Događa se svaki sat svakoga dana."

Pogledao me.

"Upozorio sam te. U svojoj poziciji nisi u stanju voditi ovakav magazin i nositi se sa skandalom."

Glava me opet počela boljeti i odjednom mi je sve bilo svejedno. Imao sam sto i trideset tisuća dolara u banci. Mogao bih se vratiti u Los Angeles i opet biti kolumnist. "Upozorili ste me, gospodine Chandier," rekao sam. "Stoga, dajem ostavku. Je li to u redu?"

Nagnuo se naprijed. "Jesi li ozbiljan, Steve?"

"Da, ozbiljan sam," odvratio sam. "Ako ne mogu dobiti razvod bez ovakvih prodika, onda dajem otkaz."

Njegov je bijes najednom nestao.

"To je zadnja stvar koju ćeš učiniti." Uzeo je cigaru iz kutije na svom stolu, odrezao joj vrh, zapalio je i nastavio. "Ako daš otkaz, Steve, magazin će propasti i ti to znaš. Dobro radiš posao. Postoji li druga žena?"

Bilo je vrijeme da mu kažem sve otvoreno.

"Da. Postoji druga žena. Linda se zakačila za sredovječnu, ružnu lezbijku. Ja nemam nikakvu ženu."

Zaprepastio se i napravio grimasu. "Šokirao si me, Steve." "Možete li zamisliti kako je tek meni bilo?" "Okreni kamen i naći ćeš crva, ha?"

Uvukao je još dima iz cigare i slegnuo ramenima.

"Hammond je rekao da će nas tužiti."

"To je ono što smo željeli, zar ne?"

Chandler klimne glavom.

"Ali neće. Karte su sada otkrivene."

"Je li to sve, gospodine Chandler? Imam puno posla." Pogledao me i odmahnuo rukom.

"Radiš dobar posao, Steve. Žao mi je zbog ovoga. Želim da znaš da stojim iza tebe."

"Hvala." Ustao sam. "Onda..."

"Moramo učiniti nešto za Wallyja Mitforda. Kad bude spreman, želim da ode na sunce."

Već sam bio na pola puta prema izlazu. Zastao sam. "Ali, Wallyje već u Miamiju." Izgledao je iznenađeno.

"Maje li?" Zavrtio je glavom. "Taj Borg! Uvijek je tri koraka ispred mene. Dobro." Mahnuo je cigarom prema meni. "Samo tako nastavi, Steve. Pokušaj zaboraviti na osobne probleme. Ja sam ih već zaboravio."

Otišao sam iz ureda.

Kad sam se vratio u svoj ured, odmah sam se uhvatio u koštac s poštom i raspravljao s Jean o izgledu Raffertyje-va članka. Poslije toga sam se vratio svakodnevnom poslu. Rekao sam Jean da ću ručati u uredu i ona je sredila da Judy za mene naruči sendviče. Poručila mi je da ima sastanak za vrijeme pauze za ručak, ali da će se vratiti do dva sata. Pitao sam se ide li na ručak sa svojim dečkom. Opet je napustila moj ured i osjećao sam se malo tjeskobno. Imao sam ured samo za sebe pa sam krenuo nazvati Dallas. Gospođa Lucas - Lindina majka - javila se na telefon. Čim sam se predstavio, pitala je je li istina da se Linda i ja rastajemo i je li uopće pametno da razgovaram s njom? Rekao sam da jest i, nakon nekoliko trenutaka, Linda se pojavila s druge linije.

"Poručnik Goldstein te želi ispitati," rekao sam. "Malo je napasan pa predlažem da zajedno s Ludilom kreneš na malo proputovanje po Meksiku. Ostani tamo neko vrijeme i budi mu van dohvata barem dva mjeseca." Prije nego je počela pričati, spustio sam joj slušalicu. Bio sam siguran da će Ludila, koja nije bila ničija budala, shvatiti o čemu pričam i da će njih dvije već večeras biti na putu. Lindina majka bila je dovoljno bogata da financira to putovanje.

Jeo sam svoj drugi sendvič kad je uletio Max Berry. "Slušaj, Steve, imam jednu ideju," rekao je bacajući se u stolicu pored stola. "Što misliš o tome da krenem za senatorom Linskyjem? Ta stara bitanga već godinama skuplja lovu pod sobom. Imam jedan trag o njemu koji bi ga mogao lansirati odavde do Mjeseca."

"U redu, Max. Vidi što možeš iskopati."

Trljao je rukom lice, oklijevao i onda rekao, "Znaš kako je, Steve... svašta se priča. O Lindi...?"

Smrznuo sam se i pomislio na to kako se okolo priča da je lopov.

"Štos njom?"

"Pa, ti i ona..."Nije mu bilo jednostavno. "Ne tiče me se, naravno."

"Ma, u redu je." Opustio sam se. "Da, rastajemo se. Što me je podsjetilo na nešto. Moram ti dati svoju novu adresu." Napisao sam adresu i broj telefona na jednu cedulju i dodao mu je. "Selim se sutra."

"Sjajno." Pogledao je adresu, a onda u mene. "Je li ti Borg ovo sredio?"

"Borg! Ne, Jean je."

"Ovo je jedan od Borgovih startova."

Buljio sam u njega.

"Borg posjeduje stanove?"

"Naravno. Pametan je. Većinu je svoje zarade uložio u cigle i cement."

"Nisam znao. Pa, u redu onda. Vidi što možeš iskopati o Linskyom."

Rekao je da hoće i otišao iz ureda.

Nekoliko sam trenutaka sjedio i gledao u svoj prenatrpani stol. Borg? Opet sam se osjećao kao da mi netko diše za vratom.

Telefonsko me zvono vratilo u zbilju i sljedeći sam se sat okupirao poslom.

Jean se vratila i pitao sam je je ručak bio dobar. Klimnula je glavom. To je bila jedina informaciju koju sam dobio od nje. Sjetio sam se Frede Hawes. Tražila je tisuću i petsto dolara. Možda će mi dati film. Napisao sam ček, pogledao u Jean i rekao joj da idem preko u banku. Kad sam uzimao novčanice od sto dolara, Ernie je izašao iz svog ureda i iskočio pred mene.

"Što ćeš napraviti sa svim tim novcem, Steve?" pitao me dok smo se rukovali. "Što kažeš na ulaganje? Dow Jones trenutno stagnira i sada je pravo vrijeme."

"Da. Posjetit ću te. Možda bi mi mogao zapisati neke ideje, Ernie."

"Žao mi je zbog Linde."

"Da. Pa, vidimo se onda," rekao sam i vratio se u ured. Bio sam zauzet sve do šest navečer kad se sve najednom utišalo. Sjetio sam se da moram nazvati policiju. Tražio sam poručnika Goldsteina. Tko god daje preuzeo poziv, rekao mi je da je on vani. Predstavio sam se i rekao da moju suprugu mogu dobiti na adresi 1113 Westside u Dallasu. Rečeno mi je da će poručnik biti obaviješten o tome. Dok Goldstein bude bio zauzet, Linda i Ludila će već biti na putu u Meksiko. Bar sam jedan problem uspio riješiti.

Odlučio sam da mi je za danas bilo dosta. Čuo sam Jea-nino tipkanje. Očistio sam stol i otišao do nje u ured. Zastala je s poslom i pogledala me.

"Kada se seliš, Steve?"

"Možda večeras. Nisam dobro vidio, tko je vlasnik tog stana?"

"Westem nekretnine."

"Tko su oni?"

"Ljudi koji se bave nekretninama."

"Max mi je rekao da je stan Joea Borga."

"Tako je. Radi kao agent za nekretnine sa strane." Naslonila se nazad. "Gospodin Chandlerto ne bi odobrio, stoga je to jako povjerljiva informacija. Pomažem gospodinu Borgu da iznajmi neke od svojih stanova. Znala sam daje ovaj slobodan. Zbog toga sam ti ga i našla tako brzo."

Pogledali smo se. Njezine mirne oči nisu mi ništa govorele. "Radiš večeras do kasno?" upitao sam je.

"Još možda pola sata."

"Pa, ja idem kući. Moram još raščistiti neke stvari." "Laku noć, Steve."

"Laku noć."

Odvezao sam se kući, otuširao se i presvukao u nešto udobnije. Hodao sam okolo po kući. Sada za nju nisam imao nikakvih osjećaja. Više nije bila moja. Za dva dana nastanit će je roditelji Harrvja Mitchellsa.

Sljedećih sat vremena proveo sam čisteći. Cissy je odgovorno radila svoj posao i očistila je hladnjak. Stavio sam ostatak svoje odjeće u kovčeg i bacio ga u prtljažnik svog Merce-desa. Sjetio sam se daje Freda rekla daje parkirala Lindin automobil na 22. ulici. Pozvao sam taksi. Taksi me odvezao do 22. gdje sam našao auto. Odvezao sam ga do trgovca automobilima koji je radio cijelu noć i nakon kratkog natezanja dao mi je za njega četvrtinu od onoga koliko je vrijedio. Sada je već bilo osam i deset. Proveo sam pola sata u baru preko puta ureda i žvakao hamburger te ispijao dupli viski s ledom. Onda sam se sjetio - činilo se da se uvijek prisjetim nečega - da imam dogovor s narednikom Brennerom u baru HalfMoon u devet sati. Potražio sam broj bara i nazvao ga. Kada se javio glas, pitao sam, "Jake?"

"Da."

"Reci Brenneru da neću moći doći prije deset sati." "U redu," i linija se prekinula.

Završio sam s pićem, a kako sam imao još vremena, odlučio sam prošetati do 12. ulice. Stigao sam do Annexa deset minuta prije devet.

Annex je bio jedan od onih sjajnih barova s puno zrcala, visokim barskim stolicama, polumračnim separeima, nježnom glazbom i barmenom kojemu bi na repu pozavidio i konj.

Mjesto je bilo gotovo prazno. Pogledao sam okolo: Freda još nije stigla.

Barmen mi je pokazao svoje zube i naručio sam viski s ledom. Kada sam ga dobio, odnio sam ga do jednog od separea i sjeo. Imao sam dobar pogled na ulaz.

Sada je već bilo devet i petnaest, i baš kada sam se počeo brinuti, ušla je Freda.

Imala je na sebi svijetli kišni ogrtač i narančasto-crve-nu pamučnu haljinu. Nosila je putnu torbu obješenu preko jednog ramena. Vidjela me i pomalo nestabilno došla do separea u kojem sam sjedio. Gledala me. Izgledala mi je malo pijano.

"Meni dupli džin, čisti," rekla je.

Barmen je došao, uzeo narudžbu i vratio se s pićem kojeg je stavio ravno pred nju.

Čekali smo dok nije otišao, a tada je Freda rekla, "Ja idem, frajeru." Razmaknula je svoje obraze i opila me mirisom džina iz svojih usta. "Kakav dan! Cijeli sam dan lovila svoj rep. Kada djevojka s mojim vezama ide van, mora obaviti puno toga, no nema veze." Nagnula se naprijed i gledala me. "No, unatoč žurbi, imala sam malo vremena za razmišljanje. Ucjenjivanje nije za mene. Nisam učinila Jesseu nikakvo dobro. Kome treba milijun dolara ako završi u zatvoru ili popuši metak kako ga je i on dobio? Daj mi novac i film je tvoj. Imam ga ovdje sa sobom."

"Da, ali možda mi prodaješ bilo koji film, zar ne?" Otpila je pola džina, klimnula glavom i nesigurno uprla prst u mom smjeru.

"Časna riječ."

"U redu, dogovoreno."

"Hajdemo na posao, frajeru."

Pogledao sam okolo. Nitko nije obraćao pozornost na nas. Izvadio sam novac iz novčanika i pokazao joj ga preko stola. Zgrabila gaje i tutnula u svoju torbicu. Tada je otvorila svoju putnu torbu i dala mi karton sa šesnaest milimetarskim filmom.

"To je to," rekla je. "Ja se gubim. Pazi se, frajeru. Taj je film nabijen nevoljama i prokleta mi je drago što sam ga se riješila."

"Kamo ideš?"

"Mjesec i nije tako daleko." Progutala je svoje piće, namignula mi i otklizala iz separea. "Ako taj film može srediti gada koji je ubio Jessea, uljepšat će mi dan." Uz kratak naklon udaljila se od mene.

To je bio posljednji put da sam je vidio.

8

Mio je nešto malo iza deset sati kada sam stigao u bar HalfMoon. Kad me Frena napustila, uzeo sam taksi koje me odvezao do banke. Sefovi su radili cijelu noć. Film je već prouzrokovao Gordvjevu smrt i nisam htio riskirati s njime. Nisam bio siguran sve dok ga nisam položio u sef. Sutra ću negdje unajmiti šesnaest milimetarski projektor i pogledati ga.

Našao sam Brennera kako ispija pivo u gornjoj sobi. Pogledao me ljuto dok sam zatvarao vrata.

"Radim jutarnju smjenu," rekao je. "Moram malo odspavati. Što je bilo?"

Sjeo sam za stol i promatrao ga. Trebao sam se povjeriti nekome, a tko je bio bolji od zainteresiranog policajca? Ispričao sam mu sve o Fredi, o pronalasku filma i Gordvje-voj ladici, kako su me napali, kako su mi ukrali film i kako mi je rekla gdje je drugi film koji je sad u mojoj banci.

Ispio je svoje pivo, gledao dolje u stol i slušao me. Kada sam završio, male kapljice znoja zasjajile su mu lice.

"Misliš li da ga Creeden ima?"

"Nadam se. Ako ga on ima, uništit će ga."

Mislio je na to i tada obrisao rukom lice. "Sve dok film postoji, obojica smo u nevolji."

"Znam to."

Gledali smo se.

"Što je s tim drugim filmom? Kada ćeš ga pogledati?" "Unajmit ću projektor sutra."

"I ja ga želim vidjeti."

"Tko ne bi?" Pogledao sam na prljavi bijeli zid ispred sebe. "Mogao bih donijeti film i projektor ovamo za vrijeme stanke za ručak."

Vrtio je glavom.

"Nisam slobodan do četiri."

"Hoćeš li doći onda u moj novi stan?"

Opet je zavrtio glavom.

"Reći ću ti nešto, Mansone. Goldstein te ima na oku. Pazi se. Možda te dao pratiti. Ako nas je vidio zajedno, to će me potopiti."

"Pa, što ćemo onda napraviti?"

Razmišljao je nakratko i tada rekao, "Provjerit ću je li te dao pratiti. Daj mi broj telefona. Ako te ne prate, nazvat ću te oko ponoći, reći Roger i spustiti slušalicu. Ako te prate, neću te nazvati. Naći ćemo se ovdje sutra navečer. Ponesi film i projektor... u redu?"

"U redu."

Zapalio je još jednu cigaretu i promislio na trenutak, a onda rekao, "Hajdemo opet sve razmotriti. Prođimo još jednom sumnjivce. Tu si ti, ja, Creeden i Latimer. Tvoj je pištolj ubio nakazu, stoga teto stavlja ispred nas trojice. Pokušavam razmišljati poput Goldsteina. Ali ako ova stvar koju imaš kod sebe stvarno pokaže da je prava, to stavlja Creedena ispred svih nas jer jedino on ima taj veliki novac... zar ne?" Mislio sam na Creedena. Bio je bogat, opak i nemilosrdan, nikako tip čovjeka koji bi pristao na ucjenu. Ako mu je supruga stvarno krala i ako ga je Gordy pritiskao za milijun dolara, Creeden bi vrlo lako mogao postati ubojicom. Imao je priliku ukrasti moj pištolj, ubiti ga i potom opet vratiti na njegovo mjesto.

Ali kako je znao da imam pištolj? Pitao sam Brennera. "U ovom se gradu dozvole moraju dobiti od gradskih službenika," Brenner mi reče. "To je Creedenova pozicija." "Ali njegov potpis nije bio na dozvoli."

"On ih ne potpisuje. To je samo stvar forme. On odobrava, a šef policije potpisuje."

"Znači, tako je znao da sam imao pištolj." "Da."

"Naletio sam na njega u blizini Gordyjeve kuće u noći ubojstva. Naletio sam na njega kad su me udarili u glavu i kad sam izgubio film. Do vraga! Sve ukazuje na Creedena!" Brenner pokaže svoje zube u ciničnom osmijehu.

"Pokušaj to dokazati."

Zapisao sam mu svoj novi broj telefona i dao mu ga. "Idem natrag u stan. Nazovi me."

"Ako me ne čuješ do ponoći, znaj da te prate."

Odlazeći iz bara, hodao sam do kraja ulice prije nego što sam pronašao taksi. Rekao sam vozaču da me vozi u novi stan te promatrao kroz prozor da vidim prati li me netko. U ove sate promet je bio prilično gust, ali sve što sam vidio bila je masa automobila iza taksija. Opet sam imao osjećaj da mi netko diše za vratom i osjećao sam se veoma usamljeno. Kad se taksi zaustavio ispred moje zgrade, platio sam vozaču i uspeo se dizalom do novog doma. Upalio sam svjetla i pogledao okolo. Neobična okolina - i iznova taj osjećaj usamljenosti.

Koga god je Jean unajmila da sredi namještaj i ostale stvari u stanu, učinio je dobar posao. Na stolu je čak bila i vaza puna ruža, ali ni one mi nisu pomogle otjerati usamljenost. Otišao sam u spavaću sobu, skinuo jaknu, bacio je na krevet i uputio se u kupaonicu. Hoće li ovo biti moj budući život? Pitao sam se to brišući ruke o ručnik. Sam? Mislio sam na Jean. Da je samo ona bila ovdje. Tada bi sve izgledalo drukčije. Kako bi to bilo sjajno.

Vratio sam se u dnevnu sobu i sjeo. Razmišljao sam o filmu kojeg sam položio u sef u svojoj banci. Ako će, kad ga pokrenem, pokazivati krađu Mabel Creeden, što ću onda učiniti? Predati ga Goldsteinu? Misleći na to, odlučio sam da neću. Creeden će, u svojoj obrani, zasigurno uzvratiti udarac i uvaliti i mene i Lindu, a Chandler će mi, u tom slučaju, sigurno pokazati vrata.

Držat ću film kao osiguranje. Netko ima vrpču s Gordy-jevom ucjenom usmjerenom na mene. Isti taj sigurno ima i film s Lindom u krađi. Ako je taj netko bio Creeden, onda će i on to držati kod sebe u slučaju da ga Goldstein krene goniti. Pametni branitelj mogao bi ubojstvo jednostavno prebaciti meni na leđa.

Pogledao sam na sat. Sada je već bilo jedanaest i dvadeset. Sjedit ću do ponoći i nadati se da će me Brenner nazvati. Zapalio sam cigaretu i pokušao se opustiti, ali misli su mi stalno jurcale glavom.

Onda se oglasilo zvono na ulaznim vratima.

Otpuhnuo sam zrak, oklijevao i nakon dugog promišljanja ustao i otišao do predvorja otvoriti vrata.

Poručnik Goldstein stajao je u hodniku. Iza njega bio je visok i opak čovjek kojemu je preko čitavog čela bila ispisana riječ policajac.

"Vidio sam svjetlo, gospodine Manson," reče Goldstein. "Možemo li ući? Ovo je narednik Hammer." Stao sam sa strane.

"Baš sam se spremao u krevet, poručnice, ali, hajde, uđite. Mogu li vas ponuditi pićem?"

"Ne, hvala." Ušao je u dnevnu sobu i pogledao okolo. Klimao je glavom kao da je odobrava. "Lijep stan."

"Tek sam se uselio. Kako ste znali gdje ćete me pronaći?" Pomaknuo se do stolice i sjeo. Hammer je otišao do stola i ostao stajati ondje.

"Imamo svoje načine i putove," reče Goldstein i tanko se nasmiješi.

"Pokušavao sam dobiti vašu suprugu, gospodine Manson. Očito je negdje na putovanju po Meksiku." "Je li? Ja se bavim razvodom, poručnice. Iskreno, uopće me nije briga gdje se moja supruga trenutno nalazi."

Sjeo sam na naslon za ruke jedne od stolica.

"Jeste li me zbog toga došli posjetiti?" upitao sam nakon duge pauze.

"Ne... ne..." Pogledao me svojim malim ciničnim očima. "Vaš me pištolj još uvijek brine, gospodine Manson. S njime ste dobili i kutiju metaka... njih pedeset, točnije. Je li tako?" Osjetio sam blagu napetost.

"Tako je."

"Još uvijek imate kutiju metaka?"

"Da."

"Trebali su biti vraćeni."

"U svoj toj zbruci zaboravio sam na njih. Ako mi kažete kome da ih vratim, napravit ću to sutra."

"Nećemo vas gnjaviti s time. Dajte nam ih sada." "Niste valjda došli ovdje u pola dvanaest u noći kako biste pokupili kutiju s mecima, poručnice?"

"Trebam te metke!" Sada je progovorio oporim policijskim tonom.

Slegnuo sam ramenima i otišao do ormara. Nakon kratke potrage pronašao sam kutiju i predao ju je. On ju je odmah proslijedio Hammeru koji je pregledao punjenja.

"Nedostaje šest komada," rekao je ravnim, dubokim glasom.

"Napunio sam pištolj," objasnio sam. "Ako se sjećate, pištolj je ukraden. Meci su bili u pištolju."

"Da." Goldstein je gledao u svoje ruke. "Gospodine Man-son, poznajete li Fredu Hawes?" Pogledao je oštro prema meni, a njegove su me oči probijale. Bio je to nizak udarac i na trenutak me ostavio bez daha. To mu je i bila namjera. "Da, poznajem."

Sad sam se vratio u ring, ali šteta je već bila učinjena. Creeden me je upozorio na Goldsteina. Znao je gdje treba udariti i samo je čekao moju reakciju.

"Kad ste je zadnji put vidjeli, gospodine Manson?" Pomislio sam kako je vrijeme da uzvratim. "Zašto bih odgovorio na to pitanje, poručnice?" Nagnuo se naprijed i intenzivno gledao u mene.

"Ubijena je večeras. Čahura koja se slaže s ovima pronađena je kraj njezina tijela. Imam razloga vjerovati daje pištolj koji je ubio nju onaj isti koji je ubio i Gordvja, pištolj za kojeg tvrdite da su vam ukrali iz automobila. Stoga vas pitam ponovno, kad ste je zadnji put vidjeli?"

Duga šutnja ispunila je prostoriju dok sam gledao u Goldsteina. Osjetio sam kako me preplavljuje hladnoća i da mi krv napušta lice.

On i Hammer gledali su me na način kako mačka promatra miša.

"Mrtva je?" konačno sam uspio prozboriti. "Tako je. Mrtva je." Nisam živio u svijetu novinarstva nizašto. Nekako sam se uspio sabrati i staviti mozak u pogon.

"Za boga miloga!" rekao sam. "Ali, vidio sam je prije nekoliko sati!"

"Vidjeli ste je... prije dva sata?"

"Tako je." Sada sam još brže razmišljao. "Objasnit ću. Još od Gordvjevog ubojstva pitao sam se zašto bi ga netko uopće ubio, baš kao što ste se i vi pitali. Uređujem vrlo uspješan magazin, a Gordvjevo ubojstvo bila je top vijest pa sam ga odlučio istražiti iz onog ucjenjivačkog kuta kojeg ste i sami spomenuli. Jedinu trag koji je izgledao iole obećavajuće bila je ta žena: Freda Hawes. Pitao sam bi li mi ona mogla reći više od vas, pa sam je nazvao. Bila je uplašena i planirala je otići, ali htjela je nešto novaca za put. Rekla mi je da ima informaciju vrijednu tisuću i petsto dolara. To me je zainteresiralo pa sam uzeo novac i sastao se s njom u Annex baru. Razgovarali smo. Bila je pijana i uplašena. Rekla je da bi je netko mogao ubiti baš kao i Gordvja. Onda mi je ispričala da je Gordy imao film koji pokazuje mnoge žene s Eastlakea kako krađu i da ih je time

ucjenjivao. Htjela je znati hoću li joj dati novac ako ona meni kaže gdje je film. Imam dosta iskustva u intervjuiranju ljudi i bio sam zadovoljan time stoje mislila na posao. Dao sam joj novac i rekla mi je da je film skriven u tajnom odjeljku donje ladice Gordvjeva stola. Rekla je da ispod stola postoji mala ručka koja je otkrivala tajni pretinac u ladici stola. Našli smo se oko devet i petnaest i ona je otišla dvadesetak minuta kasnije, naravno, s novcem. Htio sam vas nazvati sutra i reći vam da provjerite stol. Prilično sam siguran da ćete unutra pronaći film."

Vidio sam da je Hammer bio zauzet pisanjem bilježaka. Namršteni Goldstein vrškom kažiprsta dodirivao je svoj kukasti nos.

"Što ste učinili, gospodine Manson, nakon stoje ona otišla u devet i četrdeset?"

Pazi se, rekao sam si. Morao sam paziti da ne uvalim Brennera.

"Otišao sam u bar Half Moon" rekao sam. "Stigao sam tamo nešto poslije deset."

"Zašto ste išli onamo?"

"Tražiti informacije. Freda Hawes je spomenula da je ponekad koristila taj bar, a ja sam tražio materijal da upotpunim priču. Razgovarao sam s barmenom, ali ona je ili lagala ili mi barmen nije htio dati nikakvu informaciju. Nisam uspio ništa izvući iz njega. Stoga sam se vratio kući."

Promatrao me je i onda klimnuo glavom.

"Niste mi to namjeravali reći kad sam stigao, gospodine Manson."

"Niste mi baš dali priliku za to, zar ne?"

Ponovno me promatrao i tada rekao, "Dali ste joj tisuću i petsto dolara za tu informaciju... U gotovini?"

"Da. Stavila je novac u svoju ručnu torbicu... ne u putnu." "Kad smo je pronašli, nije imala ručnu torbicu niti putnu torbu."

"Kad biste pronašli film, poručnice, to bi riješilo sve vaše probleme."

"Tako je." Opet je protrljao svoj kukasti nos i ustao. Počeo je hodati prema vratima. Narednik Hammer pokupio je kutiju s mecima i krenuo za njim. Goldstein je onda zastao i pogledao me. "Gospodine Manson, puno ćete pomoći ovoj istrazi kad biste bili iskreni sa mnom. Je li vas Gordy ucjenjivao?" "Pričekajmo dok ne dođete do filma, poručnice," odvratio sam. "Ako me je ucjenjivao, ja nisam sigurno bio jedini." "Vidjet ćete me opet, gospodine Manson," rekao

je i tada otišao.

Čekao sam dok nisam bio siguran da se dizalo spustilo, a tada sam sjeo u stolicu i počeo drhtati.

Goldstein je rekao daje pištolj koji je ubio Fredu isti onaj kojega mi je Borg nabavio. On je, baš kao i Brenner, odmah prepoznao čahuru. Jean mi je rekla da se riješila pištolja na nekom smetlištu. Oboje smo bili zadovoljni jer je pištolj bio izgubljen, ali, naravno, da ne može sve biti u redu. Već neko vrijeme imao sam taj osjećaj da mi netko intenzivno diše za vratom. Pretpostavimo da me taj netko slijedio do Jeanina stana, onda je pratio nju i vidio kako je odbacila pištolj. Čim je otišla, mogao gaje pokupiti. To je bilo jedino logično objašnjenje. Bio je to netko toliko očajan da se domogne drugog filma, i on ili ona promatrali su i Fredu. Vidjevši je s putnom torbom, on ili ona povjerovali su da je drugi film sigurno u njezinoj torbi, stoga su je ubili istom nemilosrdnošću kako su sredili i Gordvja - mojim pištoljem.

Osjetio sam hladan znoj na licu dok sam razmišljao o tome. Čini se da je to bila ista ona osoba koja je provalila kod mene u kuću i domogla se vrpce s prijjetnjom koja me je izravno povezivala s Gordjevim ubojstvom. Također je sve ukazivalo na to daje čovjek koji me udario po glavi uzeo prvi film. Misli su mi se okrenule prema Creedenu. Odgovarao je mojoj slici nemilosrdnog ubojice. Pogledao sam na sat. Bilo je pet minuta do ponoći. Znao sam da Creeden ne ide rano spavati stoga sam otišao do telefona i nazvao ga.

Javila se njegova supruga, Mabel. "Zdravo, Mabel, ovdje Steve Manson," rekao sam. "Oprostite što zovem ovako kasno. Je li Mark možda tamo?"

"Markje negdje u gradu," rekla mi je. "Trebao bi se vratiti svaki čas. Imao je neku poslovnu večeru i stvarno ne znam što ga je toliko zadržalo."

"Samo sam htio nešto porazgovarati s njime. Nazvat ću ga sutra."

"Steve... jako mi je žao zbog Linde."

I morao sam slušati njezine gluposti skoro deset minuta, ali onda je prekinula.

"Pa, posjeti nas koji put, Steve." Glasno se nasmijala svojim piskutavim glasićem. "Na kraju krajeva, slobodni muškarci uvijek su poželjno društvo."

Rekao sam da hoću i spustio slušalicu.

Nisam trebao puno razmišljati, ali bilo je očito da je Cre-eden bio u gradu u vrijeme Fredina ubojstva.

Malo sam porazmislio o tome, ali to me nije nikamo odvelo. Shvatio sam da je već ponoć i petnaest i sjetio se da mi je Brenner rekao da neće zvati poslije ponoći ako bude imao dokaz da me Goldstein dao pratiti. Dakle, ovo je značilo daje par istreniranih policajaca bio ispred moje zgrade. Gotovo sam siguran, rekao sam si, da drugi film drži ključ cijele ove situacije, ali ako će me odsada stalno pratiti, kako ću ga podići, unajmiti projektor i pogledati ga bez da mi ta dva policajca ne banu u stan?

Odlazak u banku neće biti sumnjiv. Uzet ću aktovku sa sobom. Sjetio sam se razgovora s Erniejem o ulaganju novca u neke investicije. Kada ga budem napuštao, otići ću dolje do sefova i uzeti film. Mislim da je zasad mojim pratiocima nepoznata činjenica da imam unajmljen sef.

Freddie Dunmore je imao fotografski studio i radio je mnogo za mene. To također neće biti toliko sumnjivo, a on sigurno ima šesnaest milimetarski projektor u svom studiju. Mogu ga nagovoriti da mi ustupi svoju projekcijsku sobu na desetak minuta.

Razmišljajući o svemu tome, shvatio sam da je to jedini način, ali sjetivši se ona dva ubojstva, Gordvjevog i Fredinog, započet ću novi dan s pištoljem pod jastukom kojega sam zaboravio dati Maxu Berrju.

Sada je već bilo blizu jedan ujutro. Otišao sam do spavaće sobe i napravio krevet. Na brzinu sam se oprao, obukao pidžamu i popeo se na nepoznat krevet. Dok sam tako ležao, shvatio sam da mi lampa kraj kreveta radi sjene i da mi stvarno nedostaje moja kuća. Bilo je to nešto novo na što sam se morao priviknuti.

Da je samo Jean bila tu kraj mene, pomislio sam protežući se u tom ogromnom krevetu. Kakva bi to razlika odmah bila! Mislio sam na čovjeka kojega je izabrala i pomalo me počeo obuzimati osjećaj ljubomore. Tko zna, pomislio sam, ako mu ona dosadi ili on njoj, ja ću još uvijek možda imati neke šanse kod nje. Kad sam ugasio svjetlo, shvatio sam da je ona jedina žena koja mi je značila sve. Ležao sam u mraku i mislio na nju. Tada sam se sjetio nečega što mi je otac rekao kad sam bio klinac. Moj otac i ja slagali smo se

dobro. Bio je nježan i razuman čovjek, ali nije bio posebno uspješan. Rekao je, "Gledaj, Steve, evo ti nešto za razmišljanje. Ako ikada stvarno poželiš nešto, nikada to nemoj propustiti. Samo budi uporan, i prije ili kasnije, ako budeš bio dovoljno dugo uporan, dobit ćeš to." Nasmijao mi se i pogladio po glavi. "Nevolja sa mnom je bila ta što nikada nisam ništa toliko žarko želio." Pa, ja sam želio Jean. Sjećajući se očevih riječi, odlučio sam čekati i biti uporan. S tom mišlju u glavi utonuo sam u san. Snovi su jako čudne stvari. Sanjao sam da nisam sam. Sanjao sam sjenovite figure koje me promatraju kako spavam. Figure su se vrtjele oko mene, tamne ali bez obrisa. Ne znam je li bila riječ o muškarcu ili ženi. Samo tiha figura, no znao sam čak i dok sanjam da mi ova figura želi nauditi. Probudio sam se u bunilu. Ali sve što sam mogao čuti bio je promet dolje na ulici. Znojio sam se. A tada sam začuo dizalo kako se spušta i pogledao sam na osvijetljeni sat pored kreveta. Bilo je tri i četrdeset. Okrenuo sam se i navukao na sebe pokrivač.

Ali više nisam mogao spavati te noći.

Na putu do ureda sljedećeg jutra stalno sam gledao u retrovizor, ali promet je bio tako gust da nisam uspio uočiti svoje pratioce.

Znajući da me netko promatra, u meni je budilo neki nelagodan osjećaj. Rekao sam si da ću, čim sredim poštu, ostaviti Jean da se pobrine za ured i otići u banku po film. Uz malo sreće, prije ručka znat ću tko se krije na filmu. Ipak, nisam bio te sreće. Kada sam ušao u ured, Judy je već radila punom parom i prebiralala prstima po svom pisaćem stroju.

"Jutro, gospodine Manson. Jean je zvala. Bolesna je." Stao sam kao ukopan. "Zar neće doći?"

"Ne, gospodine Manson, u krevetu je. Sigurno je pojela nešto pokvareno sinoć." "Je li loše?" Judy klimne glavom. "Mislim da jest. Ali rekla je da će sutra sigurno biti dobro." Shvatio sam da će sada biti nemoguće napustiti ured prije šest navečer. Ako bi Chandler zvao i saznao da nas oboje nema, moglo bi biti problema.

"Otvorila sam vam poštu, gospodine Manson, i gospođica Shellev iz tajničke službe već je ovdje i spremna za diktiranje," reče Judy.

"Dobro... hvala."

Nekako sam uspio prebroditi jutro. Ali nisam uspio uhvatiti vremena i skočiti do banke jer se Chandler pojavio ubrzo iza jedanaest sati.

Smatrao je kako je došlo vrijeme da istražimo senatora Linskog. Kada sam mu rekao da se Max Berry već posvetio zadatku, bio je iznimno zadovoljan.

Judy mi je naručila sendvič za ručak. Rekao sam joj da mi prepusti direktnu liniju i da može poći na ručak. Tada sam ostao sam u uredu. Nije je bilo desetak minuta, a telefon je već bio zazvonio. Čuo sam novčiće kako ulaze u aparat s druge strane linije. Bio je to Brenner.

"Slušaj, Mansone," rekao je. "Prate te. Nemoj podcjenjivati ovu dvojicu. Znaju dobro svoj posao stoga se dobro pazi." "Daj mi, molim te, njihov opis," rekao sam. "Pretpostavio sam, kad me sinoć nisi nazvao, da me prate, ali ih nisam uspio opaziti. Pomoglo bi mi kada bih znao koji je njihov auto i kako izgledaju."

"Tamnoplavi Mustang XP 55001," odvrati Brenner. "Tavlor je visok i mršav s crnom kratko podšišanom kosom i uvijek je obučen u sportsku odjeću. O'Harra je nizak, još mršaviji i ima crvenu kosu. Nosi tamnu odjeću i ima tamnoplavi šešir, ali kladim se da nijednog od njih nećeš uspjeti vidjeti: pravi su profesionalci." Uslijedila je pauza, a onda je pitao, "Jesi li već pogledao film?"

"Ne mogu sve do večeras."

"Morat ćeš mi sve ispričati. Ne smijem riskirati da nas vide zajedno. Znaš li da si u nevolji? Mislim da si mi rekao da je pištolj nestao?"

"I ja sam tako mislio. Odbacio sam ga negdje na smetlište. Netko me sigurno vidio pa gaje pokupio čim sam otišao." Brenner promrmlja nešto. 174 James Hadley Chase "Goldstein radi intenzivno na tome. Od sutra će početi snimati sve tvoje razgovore preko telefona."

Uzdahnuo sam.

"Je li ova linija čista?"

"Tu ne može ništa napraviti. Previše se boji Chandlera da bi snimao nešto što pripada njemu."

"Ali nije još pokrenuo slučaj protiv mene, zar ne?" upitao sam osjećajući da mi se ruke počinju znojiti.

"Nije još, ali budi siguran da će vrlo uskoro to učiniti. Hajde, pogledaj taj film i nazvat ću te sutra u isto vrijeme," rekao je i spustio slušalicu. Ustao sam i pogledao dolje prema prometnoj ulici. Trebalo mi je samo pet minuta da uočim Tavloru. Bez Brennero-va opisa za mene je to mogao biti tek anonimni muškarac, ali eto ga, tu je, naslonio se uz hidrant i čitao novine. Tada sam potražio njegovog kolegu, ali

O'Harru nisam mogao spaziti. Vjerojatno je pokrивao predvorje.

Onda se opet oglasio telefon.

Okolo dva i petnaest nazvao sam Jeanin stan.

Kada se javila, glas joj je bio nekako odsutan. Rekao sam joj, "Žao mi je zbog ovoga, Jean. Kako se osjećaš sada?" "Oporavljam se. Kunem se da više nikada neću jesti lignje. Kako se ti snalaziš?"

Rekao sam joj da je Judy uspjela sve organizirati. "Možeš li podnijeti posjet?" nastavio sam. "Mogao bih doći iza šest i donijeti ti nešto za jelo."

"Hvala ti. Vrlo ljubazno od tebe, ali moj se želudac trenutno ne može suočiti s nikakvim posjetiteljima."

Osjetio sam malo razočarenje.

"Mogu samo zamisliti." Zastao sam i onda rekao, "Jean, sjećaš se da si nešto bacila na smetlište?"

"Da/

"Netko te je očito slijedio i pronašao to."

Čuo sam je kako hvata dah.

"Ne sada! Ova linija ide preko centrale. Vidjet ćemo se sutra," i spustila mi je slušalicu.

Dugo sam još zurio u telefon, no onda sam ipak odložio slušalicu.

Kad sam to učinio, začulo se kucanje na vratima i ušao je Max Berry.

Do pet sati smo radili na materijalu kojega je pronašao o senatoru Linskvom. Bila je to sjajna stvar i rekao sam mu da je napravio izvrstan posao. Svidjelo mu se to stoje čuo i rekao da će se odmah baciti na pisanje članka.

Zbog vremena kojeg sam proveo s njime, shvatio sam da mi je na stolu ostalo dosta nedovršenog posla. Naporno sam radio kada je Judy provirila i pitala može li poći kući. Pogledao sam na sat i vidio daje bilo pola sedam.

"Naravno. Razgovarao sam s Jean. Misli da će se vratiti sutra. Hvala ti za sve što si napravila, Judy."

Izgledala je prilično sretno.

"Jeste li skoro gotovi, gospodine Manson?"

Još sam morao provjeriti neke stvari.

"Za sat vremena." Ustao sam i zaključao vrata ureda kada je otišla. Vratio sam se za stol i ponovno prionuo poslu. Prošlo je sedam sati kada sam završio. Nazvao sam Freddieja Dunmorea u fotografski

studio.

"Baš si me uhvatio, Steve," rekao je. "U velikoj sam žurbi. Supruga priređuje neku zabavu i zakleo sam joj se da ću se pojaviti na vrijeme. Što se sprema?"

"Htio sam malo posuditi tvoj šesnaest milimetarski projektor, Freddie."

"Nema problema. Poslat ću ti ga sutra ujutro. Što kažeš na to?"

"Htio bih ga večeras."

Uzdahnuo je.

"Pa, dobro onda. Ostavit ću ti..."

"Htio bih posuditi i tvoju projekcijsku sobu večeras," prekinuo sam ga. Suradnja magazina s Dunmoreom bila je stalna. Nije bio u poziciji odbiti me.

"O, Bože, pomози mi! U redu. Nazvat ću Betty... ubit će me." "Zar ne možeš ostaviti ključ negdje? Možda bih mogao doći tek kasnije. Pogledat ću film, zaključati i vratit ti ga. Što kažeš na to?"

"Znaš li rukovati projektorom?" "Pretpostavljam."

"Pa, dobro onda. Samo, molim te, nemoj zaboraviti zaključati. Ovdje ima puno skupe opreme koju ne bih htio izgubiti." "Gdje će biti ključ?"

"Na dovratku iznad vrata. To je rezervni. Bože! Već kasnim dvadeset minuta! Vidimo se, Steve," rekao je i spustio slušalicu.

Sad sam se samo morao riješiti ona dva policajca. Sje-tivši se Brennerova upozorenja, odlučio sam ne žuriti. Imao sam cijelu noć pred sobom.

Dok sam prilazio vratima, opet sam zastao. Dvoje ljudi ubijeno je zbog filma kojeg ću sad pokupiti. Ja bih mogao biti treći. Otišao sam do ormara i uzeo pištolj kojeg Max Ber-ry nije uzeo. Napunio sam ga, stavio u futrolu, popravio jaknu i ugasio svjetla. Zaključao sam ured i s aktovkom krenuo dizalom u predvorje.

Manji, mršaviji muškarac crvene kose i s tamnoplavim šešikom pregledavao je nešto u predvorju. Nije gledao u mom smjeru. Naravno, bio je profesionalac.

Sjeo sam u automobil i uključio se u promet. Tri minute kasnije spazio sam plavi Mustang dva auta iza mene. Bilo je puno lakše kada znaš koga moraš gledati.

Otišao sam do hotela Imperial na večeru. Henry, predstojnik

konobara, poznavao me je dobro i pozdravio me. Zatražio sam stol u uglu i sjeo leđima okrenut prema zidu tako da mogu ravno gledati na ulaz. Naručio sam njihov specijalitet, zapalio cigaretu i poigravao se sa suhim martinijem dok sam čekao na jelo.

Nakon nekoliko minuta Tavlora je ušao unutra i pogledao okolo. Kao da me nije primjećivao, otišao je do bara. Henry me je poslužio i budući da nije bilo previše gužve, zastao je malo kraj mene i rekao par lijepih stvari o magazinu. Bilo mi je drago što je tu. Još je jednom Tavlora pogledao prema restoranu kao da očekuje nekoga, a onda se izgubio izviđa.

"Henry," rekao sam kada sam završio s jelom, "večeras sam na jednom zadatku za magazin. Nešto jako vruće, vjeruj mi. Dva novinara Suna me stalno prate i vjeruju da će i oni moći omastiti brke." Izvadio sam novčanicu od deset dolara i diskretno mu je predao. "Postoji li možda ovdje stražnji izlaz?"

Obožavao je ovo, bilo je to očito jer su mu se oči zasja-jile. "Kroz vrata za poslugu, gospodine Manson, ravno naprijed, nekoliko stuba dolje i izbit ćete točno na vrata. Zatvorena su, ali ne i zaključana. Izaći ćete na Ulicu Granbv."

"Pogledajte u bar. Tamo su dvojica: jedan visok, taman u trenirci i drugi nizak s crvenom kosom. Ako su zauzeti nečime, počekaš se rukom po vratu."

"Naravno, gospodine Manson."

Vrata za poslugu bila su nekih dvadesetak metara od mene. Odgurnuo sam stolicu, a srce mi je lupalo kao blesavo dok sam gledao Henryja kako ide prema ulazu u restoran. Zastao je, držeći hrpu jelovnika kao da traži klijente, a tada se počekašao po vratu.

Ustao sam, prošao kroz vrata za poslugu gdje sam se umalo sudario s konobarom koji je nosio pretrpan pladanj. Spustio sam se stubama, otvorio vrata i izašao na topao noćni zrak. Imao sam svu sreću svijeta jer je ispred mene baš prolazio prazan taksij. Uskočio sam u njega i rekao vozaču da me odvede brzo do banke.

Sjeo sam nazad i teško disao. Na kraju ulice pogledao sam kroz stražnji prozor i uvjerio se da je bila prazna. Bio sam prilično siguran da sam ih se uspio riješiti.

Sada sam krenuo po film.

Službenik na prijamnom pultu uputio mi je ljubazan osmijeh dok sam

prolazio predvorjem.

"Pozdrav, gospodine Manson. Želite li nešto pokupiti iz svog sefa?"

"Tako je. Mogu li dolje?"

"Naravno. Charlie je dolje. On će se pobrinuti za vas." Dok sam kretao prema stubama koje vode do sefova, rekao je, "Oh, gospodine Manson. Skoro sam zaboravio. Imam telefonsku poruku za vas."

Gledao sam u njega. "Za mene?"

"Stigla je prije sat vremena." Dodao mi je komad papira. Hitno. Nazovi Westem 00798.

"Ako želite odmah nazvati, gospodine Manson, govornica je s vaše desne strane."

Otišao sam do govornice, ubacio nekoliko novčića u nju, birao broj i čekao.

Javio se Brennerov glas s druge strane. Upitao je, "Tko je to?"

"Manson. Što je bilo?"

"Večeras je Tavlora javio Goldsteinu da te prate dva Webberova čovjeka. Pametni su operativci, ali ih je Tavlora uspio uočiti. Znaš li možda zašto te prate?"

Ova me informacija toliko šokirala da sam bio u nemogućnosti išta misliti. Opet sam osjetio navalu hladnoće. "Mansone?" "Nemam pojma."

"Imaš čak četiri profesionalca za repom. Bolje se pazi. Izgleda da si u još većoj nevolji."

Sabrao sam se i pokušao dobro promisliti o svemu. "Možeš li mi dati njihov opis?"

"Mogu. Radio sam s njima prije nego što su otišli iz policije. Meyer je krupan, ima oko četrdeset i pet godina i veliki bijeli ožiljak na lijevom obrazu od nekog narkomana koji ga je ozlijedio kad ga je uhicivao. Freeman je također krupan, ima oko pedeset godina i šepa. Imao je automobilsku nesreću." Jesu li me ta dvojica slijedila i u banku? Zašto me slijede. .. zbog filma? Osjećao sam se strašno sam dok sam tamo stajao i znojio se u ovoj hermetički zatvorenoj telefonskoj govornici. "Jesi li već uzeo film?" upitao je Brenner. "Nisam još." "No, pazi se," rekao je i spustio slušalicu.

Naslonio sam se na zid govornice i stao razmišljati. Bio sam siguran da sam se riješio Tavlora i O'Harre, ali nisam imao pojma jesam li se riješio i Webberovih ljudi. Nije bilo vrijeme da toliko riskiram. Sigurno

neću otići na ulicu s filmom u ruci. Ali, što ću učiniti? Nakon nekoliko trenutaka na pamet mi je pala jedna ideja. Napuštajući govornicu, otišao sam do sefa.

Charlie, debeli, postariji muškarac uvijek spreman na sve, podigao se na noge i pošao prema meni. "Kasnite, gospodine Mansone."
"Da. Želim otvoriti svoj sef."

Otišao je sa mnom, okrenuo prvu bravu svojim ključem i tada se odmaknuo dok sam ja svojim ključem otvarao drugu bravu.

Izvadio sam van karton s filmom.

"Charlie... imaš li neku veliku kuvertu za ovo?" Pokazao sam mu karton.

"Naravno... ovdje su." Izvadio je kuvertu. Izvadio sam van vrpču i stavio je u kuvertu, a potom je zalijepio.

"Želiš li zaraditi pedeset dolara, Charlie?"

Oči mu se razrogačiše.

"Iskušajte me, gospodine Manson."

Napisao sam na kuvertu adresu Maxa Berrvja.

"Možeš li dostaviti ovo večeras?"

Pogledao je adresu.

"Naravno, gospodine Manson. To nije daleko od moje kuće, ali neću otići s posla prije dva."

"U redu je. Slušaj, Charlie, ovo je jako povjerljivo. Ima neke veze s magazinom. Nemoj to, molim te, nositi u ruci. Stavi u jaknu. Može?"

Oči mu se opet raskolačiše, ali klimnuo je glavom da razumije.

"Hajdemo vidjeti kako ćeš to napraviti."

Otkopčao je gornji dio svoje sive uniforme i gurnuo kuvertu unutra.

"Dobro. Drži je tako dok ne vidiš gospodina Berrvja." Dao sam mu novčanicu od pedeset dolara. A onda sam s njegova stola uzeo teški držač papira. "Mogu li uzeti ovo?" "Naravno, gospodine Manson."

Stavio sam držač u prazan karton da mu da na težini i onda sve to stavio u aktovku.

"U redu, Charlie... Oslanjam se na tebe."

"Slobodno, gospodine Manson. Ova kuverta...", potapšao se po prsima, "bit će kod gospodina Berrvja već u pola tri." Popeo sam se stubama i sjeo opet u telefonsku govornicu. Nazvao sam Maxa. Javio se nakon nekoliko trenutaka. Činilo mi se kao da je pospan.

"Max! Ovdje Steve! SLužbenik iz moje banke dostavit će ti zatvorenu

kuvertu. Njezin sadržaj smatraj pravim eksplozivom. Dvoje je ljudi već mrtvo zbog nje i mislim da je Wally pretučen upravo zbog toga. Sakrij je negdje u svom stanu gdje je nitko neće moći pronaći."

"Za ime Božje!" Max je sada zvučao veoma budno. "Što je to?" "Ne mogu ti reći. Nemoj gledati unutra. Glasnik će stići negdje oko pola tri. Ostani s tim dok ti se ne javim sutra iz ureda."

"U redu, Steve."

Prije nego što sam napustio govornicu, otpustio sam malo pištolj i zadovoljio se da time da ću ga uspjeti brzo izvući van ako bude trebalo. Tada sam, držeći aktovku strogo pod mišicom, izašao van u noć.

Hodajući brzo niz ulicu, pogledao sam znatiželjno tražeći taksi, ali u ovo vrijeme i nisam baš imao sreće.

Više nego ikada prije osjetio sam da mi netko opasno diše za vratom. Neprestano sam pogledavao preko ramena. Tada se dogodilo! Čak ih nisam ni vidio.

Osjetio sam da mi otimaju aktovku ispod ruke i primio sam strašan udarac u stražnji dio vrata.

Bio sam na koljenima i pridržavao se šakama te pokušavao razbistriti glavu kad sam začuo da se automobil pali i odlazi.

9

Vada me taksi dovezao pred hotel Imperial, držao sam se objema rukama za vrat i pokušao razmotriti situaciju. Kad Webberovi ljudi shvate da sam ih prevario - a neće potrajati dugo dok to ne saznaju - krenut će za mnom. Shvatio sam da sam bio daleko ispod njihove klase pa sam trebao policijsku zaštitu. A dobio sam je i bez traženja! Čim me Taylor i O'Harra pokupe, ostat će sa mnom i nisam imao namjeru izgubiti ih. S njima kao zaštitnicima, Webberovi ljudi neće riskirati.

Još uvijek nestabilan na nogama platio sam taksi i otišao do mjesta gdje sam ostavio automobil. Plavi Mustang je bio parkiran pet mjesta dalje od mene. Taylor je sjedio za volanom, ali nije bilo ni traga O'Harri.

Sjeo sam u automobil i odvezao se do stana. S vremena na vrijeme pogledavao sam u retrovizor - Mustang me slijedio. Odvezao sam se u podzemnu garažu i dizalom se uspeo do stana.

Dok sam išao prema svom katu, izvadio sam pištolj i držao ga pored

sebe. Nisam mogao biti siguran da Webberovi ljudi nisu shvatili da nemaju film i da već nisu stigli.

Izašao sam iz dizala na hodnik, pogledao udesno i ulijevo i kada nisam vidio ništa alarmantno, zakoračio sam prema vratima stana. Otključao sam ih, ušao u hodnik, zatvorio vrata i upalio svjetlo. Zatim sam otvorio vrata dnevne sobe, malo zakoračio unatrag dok sam palio svjetlo i naciljao u prazno. Nije bilo nikoga. Zastao sam kako bih zaključao ulazna vrata i stavio lanac, a tada sam oprezno počeo pregledavati stan. Još nisu stigli.

Na trenutak sam bio siguran. Nitko nije mogao neopaženo proći kroz ova vrata.

Odložio sam pištolj na stol i otišao do bara. Natočio sam čašu viskija i bacio se u naslonjač.

Razmišljao sam o onome što se dogodilo. Proganjalo me pitanje zašto je Webber bio uključen u sve to. Dok me Brenner nije upozorio, nisam imao razloga sumnjati da me prate i Webberovi ljudi. Koliko su me dugo promatrali? Misli su mi se odmah prebacile na Creedena. Imao je dovoljno novca da unajmi Webbera. Ako je njegova supruga bila na filmu, tada bi trebao pomoć, a Webber je bio prava osoba za njega. Završio sam s pićem, odložio čašu i ustao.

Bio sam siguran da se ključ svega ovoga nalazi na filmu koji je sada bio kod Maxa. Međutim, je li ga dobio? Je li Webber možda pretpostavio što sam učinio i poslao ljude za Charliejem?

Nazvao sam Maxa.

Bilo je tri i petnaest ujutro.

Dugo se nitko nije javio, a onda je Max promrmljao/Tko jeto, do vraga?"

"Steve. Jesi li ga dobio? Odgovori samo s da ili ne... ništa više."

"Svetog li ti Jude! Da!" Prekinuo sam vezu.

Otišao sam do spavaće sobe, skinuo odjeću i pao na krevet. Vrat me strašno bolio, a tijelo mi je bilo mlitavo i iscrpljeno. Ležao sam tako, a misli su mi radile sve dok nisam konačno zaspao.

Sljedećeg jutra, s Mustangom iza sebe, odvezao sam se do ureda. Osjećao sam se sigurnim s ta dva policajca koji su me uhodili. Neće dozvoliti Webberovim ljudima da izvedu bilo kakav manevar.

Judy me pozdravila velikim osmijehom. "Jean kaže da će doći poslije ručka, gospodine Manson. Još uvijek zvuči loše. Gospođica Shellev

je već tu i čeka vas."

"Hvala, Judy."

Bavio sam se poštom kad je gospođica Shellev, zanimljiva djevojka ozbiljna pogleda koja se skrivala iza abnormalno debelih stakala na naočalama, otišla u Jeanin ured i započela tipkati. Nazvao sam Freddieja Dunmorea.

"Freddie... nisam sinoć stigao kod tebe. Htio bih taj projektor. Možeš li ga poslati ovamo?"

"Naravno, Steve."

"Molim te, zamotaj ga. Neću da se zna da je to projektor." Uslijedila je pauza, a tada je rekao, "James Bond špika, ha?" "Tako bi trebalo biti. Napravi paket i pošalji ga ovamo i to brzo."

"Mogu i hoću," rekao je i prekinuo liniju. Tada sam nazvao Maxa Berryja.

"Donesi odmah onu kuvertu, Max. Sakrij je ispod jakne. Kako sam ti i rekao, pravi je dinamit!"

"U redu, Steve. Evo, već sam na putu."

Sada više nisam mogao ništa učiniti, nego se nadati da će sve biti u redu. Iako nisam imao baš previše vremena, rekao sam Judy da nazove Jean.

Dok sam se hrvao s hrpom, pošte stigao je poziv. "Jean! Kako se osjećaš?"

"Dobro sam. Rekla sam Judy da ti prenese da ću doći u ured iza ručka. Još sam uvijek malo slaba, ali preživjet ću." "Nemoj dolaziti ukoliko se ne osjećaš dobro."

"Dolazim."

Nisam mogao odoljeti.

"Nedostajala si mi."

"Hvala ti. Vidimo se uskoro," i linija je utihnula.

Stari mi je rekao da čekam i budem strpljiv. Nisam, doduše, dobio nikakvo ohrabrenje od nje, ali sam je volio, želio i trebao, stoga sam odlučio biti strpljiv.

Počeo sam čitati Raffertyjevu filmsku kolumnu koja je stigla poštom, ali bio sam samo napola koncentriran. Ustao sam, otišao do prozora i pogledao dolje prema ulici. Sada je kod hidranta bio O'Harra. Samo pogled na njega bio je dovoljno ohrabrujući. Dok god je on bio ondje, nisam mogao zamisliti da me posjete Webberovi ljudi. Tavlora je

vjerojatno pokrivaio predvorje.

Oglasio se interkom.

"Stigao je paket za vas, gospodine Manson," reče Judy. "Da ga unesen unutra?"

"Hvala ti."

Bio je to projektor oprezno umotan. Unutra je bila i poruka od Freddieja u kojoj je napisao da je priložio i upute, a ako budem imao nekih problema, da ga nazovem.

Stavio sam projektor u ormar i završio s čitanjem Raffertvjeve kolumne. Bila je sasvim u redu, stoga sam je odložio u svoj fasci-kl. Kad sam počeo čitati jednu od kratkih priča jednog svog agenta, ušao je Max Berry.

"Evo je," rekao je stavljajući kuvertu na stol. "Čemu sva ta strka, Steve? Dvapat si me sinoć digao iz kreveta. Kakav je to dinamit?"

"Bez komentara, Max, barem za sada," rekao sam. "Hvala ti što si to donio. Kako napreduje članak o Linskvom?" Blenuo je u mene.

"Svetog ti Petra! Je li to sve što mi imaš reći?"

"To je sve. Kako napreduje članak o Linskvom?"

"Završit ću ga sutra." Pogledao je u kuvertu, a onda upitno u mene i rekao, "Pa, ako je to sve, idem sad."

"U redu i hvala ti još jednom."

Čudno me pogledao, a onda je otišao iz mog ureda. Gledao sam u kuvertu, a zatim na stolni sat. Bilo je blizu podneva. U sljedećih četvrt sata Judy će htjeti poći na ručak i bit ću sam u uredu. Stavio sam kuvertu u ladicu stola i smjestio se kako bih pročitao onu kratku priču. Ipak, ni sada se nisam mogao koncentrirati. Počeo sam se znojiti i srce mi je ij

luđački tuklo. Za nekoliko minuta saznat ću istinu ukoliko mi Freda nije prodala figu. Uvijek je postojala ta mogućnost, ali sjećajući se njezinih ozbiljnih očiju i glasa kada je rekla, "Časna riječ", bio sam siguran da je film u mojoj ladici prouzročio njezinu i Gordvjevu smrt. Minute su se otegle. Htio sam ustati i reći Judy da može ići, ali sam se ipak strpio.

Bilo je negdje oko dvanaest i dvadeset kada je ona provirila unutra.

"Je li u redu da sada odem na ručak, gospodine Man-son?"

"Naravno."

Veselo je klimnula glavom i čuo sam je kako odlazi na toalet. U

dvanaest i trideset napustila je ured. Otišao sam do vanjskih vrata i zaključao ih. Imao sam samo sat vremena prije nego se vrati. Tada sam se požurio natrag u ured, izvadio projektor i stavio ga na svoj stol. Preko puta njega bio je veliki bijeli zid na kojega ću projicirati film. Ruke su mi bile nemirne dok sam trgao omotnicu i vadio vrpcu. Bio je to lagan posao, ali čak mi je i za to trebalo nekoliko minuta. Isključio sam električni sat sa svog stola i uključio u njegovu utičnicu projektor. Tada sam navukao zastore.

Dok sam se vraćao za stol, zazvonio je telefon.

Njegov zvuk natjerao mi je srce na jače lupanje. Dugo sam čekao i oklijevao, ali onda sam ipak podigao slušalicu. "Gospodine Manson? Gospodin Chandler je na liniji." Znoj mi je padao sa brade.

"Steve? Dođi ovamo na ručak. Imam stvarno pravu stvar koja će srediti Linskog. Želio bih o tome razgovarati s tobom." Sjeo sam i gledao u projektor.

"Jesi li tamo, Steve? Dođi odmah. Imat ćemo poslovni ručak kod mene."

Pokušavajući održati glas mirnim, rekao sam mu, "Ne mogu sada, gospodine Chandler. Jean je bolesna, a Judy je baš izašla na ručak." "Pa zaključaj! Neće ti ured pobjeći! Dođi k meni!" naredio je i spustio slušalicu.

Bilo je sigurno da to neću napraviti. Upalio sam projektor, pomaknuo fokusni prsten dok se slika pojavljivala na bijelom zidu. Gledao sam ujedan od uglova smješten pored namirnica u Dućanu dobrodošlice. Slika je bila izvrsna. Čak sam mogao pročitati i naljepnice na nekim limenkama. Još uvijek nije bilo mušterija, što me začudilo. Nakon nekoliko trenutaka kamere su se promijenile i uhvatio sam samo obris obješenog sata. Slika je pokazivala devet i tri minute. Trgovina se tek bila otvorila. Sada je kamera snimala dio gdje su bila smještena žestoka pića. Onda je negdje iza ugla došla žena gurajući kolica za kupovinu. Zastala je kod odjeljka gdje je bio viski i tada punim licem pogledala u skrivenu kameru.

Srce mi je preskočilo i počeo sam sopotati. Žena je bila Jean! Šake su mi se stisnule u pesnice, a nokte sam zario u palce. Gledala je prema uglu i očito je očekivala nekoga. Znao sam odnekud taj izraz lica, vidio sam ga prije i prepoznao ga. Bio je to izraz ljubavnice kako čeka na svog ljubavnika. Tada je u sliku ušetao i muškarac: visok,

krupno građen, imao je crni šešir i fino poslovno odijelo. Bilo je nešto stravično poznato u njegovim leđima. Zgrabio je Jean u svoje naručje i ona je svoje ruke ovila oko njegova vrata. Ljubili su se na način kako se ljube samo požudni ljubavnici. Tako kratko, a ipak je za mene bilo kao da mi netko okreće nož u srcu. Onda se muškarac odmaknuo, dao joj znak upozorenja i tada sam uspio vidjeti njegovo lice.

Bio je to Henry Chandler!

Telefon je opet zazvonio.

Drhtavih ruku ugasio sam projektor i podigao slušalicu. "Gospodine Manson?" prepoznao sam glas Chandlero-ve tajnice. "Gospodin Chandler vas čeka."

"Recite mu da sam se zadržao."

"To mu se neće svidjeti, gospodine Manson."

"Žao mi je," rekao sam i spustio slušalicu. Vratio sam film natrag u kazetu, izvadio je iz projektora, a njega vratio u ormar. Sve sam radio automatski. Kazetu sam stavio u svoj džep i rastvorio zavjese. Dok sam to činio, opet se oglasio telefon.

Bio je to Chandler. Glas mu je bio poprilično gnjevan. "Što se događa? Ja čekam. Zadržavaš mi ručak!"

Odjednom sam ga jako mrzio. Sada mi uopće ne bi prijalo da jedem s njime, znajući da ga Jean voli. Od te mi je pomisli postalo zlo.

"Jedan klijent je ovdje, gospodine Chandler," rekao sam hladno. "Ne mogu pobjeći."

"Tko je s tobom?" upitao je kao da je lajao na mene. "Gospodin Coulston, direktor marketinške tvrtke za Hartmana."

Hartman je bio jedan od naših najvažnijih oglašivača. Nakon pauze, Chandler iritantno reče, "Pa, dobro onda. Zašto to nisi odmah rekao? U redu. Odmah ću ti poslati sve stvari o Linskvom. Raspored mi je danas prilično ispunjen, stoga to pročitaj i dođi kod mene na večeru. Raspravljat ćemo o tome, u redu?"

"Pročitat ću ga i nazvat ću vas, gospodine Chandler. Večeras imam jedan dugi sastanak," rekao sam i, ne mareći za njega, spustio sam mu slušalicu.

Gledao sam u prazan bijeli zid na kojem je prije samo nekoliko minuta Jean grlila Chandlera.

Ona i on! Bilo je tako očito da su ljubavnici. Trebao sam se samo

sjetiti njezina izraza lica pa da mi bude jasno da je to istina. Kako li je Gordy samo trljao ruke kada je izvrtio film! Henry Chandler, uzorni građanin i predvodnik kvekeri koji je izgradio gradsku crkvu! Chandler koji je posjedovao magazin koji se nabacivao kamenjem po drugim ljudima! Chandler koji je vrijedio dvjesto milijuna dolara, uhvaćen na filmu u Dućanu dobrodošlice (od svih mjesta na svijetu!) kako ljubi djevojku koja je bila njegova četvrta tajnica! Nije čudo stoje Gordy rekao Fredi da film vrijedi milijun dolara. Da je postao javno vlasništvo, Chandler bi postao prošlost!

Sjedio sam tamo i još se uvijek tresao. Sjetio sam se njegovih riječi kada sam prihvaćao njegovu ponudu da vodim magazin Glas naroda. Te su riječi sada izgarale u mom mozgu: "Napadat ćeš korumpirane i nepoštene. Sjeti se, bit ćeš kao zlatna ribica u staklenom akvariju. Budi oprezan: nikome ne daj priliku da ti uzvati. Pogledaj mene: ja sam kveker i vjerujem u Boga. Moj privatni život ne može se kritizirati. Nitko ne može prstom uprijeti u mene i nitko ne smije doći u mogućnost da upre prstom u tebe."

Ti lažljivče! Pomislio sam. Ti krvavi, krvavi lažljivče! Postavio si se kao da si drugi Bog! Ti bi istjerivao korumpirane i nepoštene, a ti si čak i gori od njih jer iza svih tvojih svetačkih fasada leži jedan veliki lažljivac, preljubnik i varalica!

Tresao sam se od bijesa, a tijelo mi je bilo hladno. Htio sam ga uništiti. Htio sam razotkriti kakav je zapravo bio. Mogao sam to učiniti! Mogao sam reći Dunmoreu da uveća jednu od scena i stavi je na naslovnicu Glasa naroda. Čak ne bih trebao pisati ni komentar. Sama ta slika donijela bi njemu i njegovom carstvu propast!

Moje luđačke misli prekinulo je kucanje na vratima. Uspio sam kontrolirati svoj bijes, pogledao na sat i vidio daje bilo jedan i dvije minute. Nestabilno sam otišao do vanjskog ureda i otključao vrata.

Judvje ušla.

"Jeste li ručali, gospodine Manson?" upitala je dok je odlagala torbicu na stol. "Naručit ću vam sendvič ako želite." Pomisao na hranu mi se gadila.

"U redu je. Imam puno posla," rekao sam i otišao natrag u ured te zatvorio vrata za sobom.

Sjedio sam za stolom. Judy je svojom svježinom i mladošću uspjela slomiti većinu mog bijesa. Počeo sam razmišljati racionalno. Da to

na filmu nije bila Jean, koju sam volio, već na primjer Judy, bih li reagirao na isti način? Odmah sam znao da ne bih. Bilo je to zato što mi je taj bogati i lažljivi kveker uzeo Jean. Osjetio sam navalu osvetoljubivog bijesa. Da je to bila bilo koja druga žena osim Jean, vjerojatno bih bio iznenađen, slegnuo bih ramenima i uništio film. U ruke sam uzeo nož za poštu i počeo sam kopati rupe po stolu.

Čovjek i žena se sretnu, pomislio sam. Neka se kemija dogodi između njih i odjednom se vole. Treba li im suditi? Trebalo mi je nekoliko mjeseci da počnem Jean promatrati kao ženu i daje ona ta koju želim: moja kemija s Lindom bila je improvizirana. Chandier je bio ispred mene. Kada se takva kemija i dogodi, i kada si u najranjivijoj poziciji poput zlatne ribice u staklenoj kvekerskoj kugli, što napraviti? Ovisilo bi, rekao sam samome sebi, koliko je jaka ta eksplozija. Ako je to bilo zbog usputnog seksa, tada bi se trebalo suzdržavati, ali ako je to bila prava ljubav...?

Chandier nije mogao tražiti razvod. Lois je bila ona vrsta žene koja bi se rukama i nogama borila da zadrži sve stoje imala. On je to znao i n/je se htio izlagati riziku. Stoga je bio prisiljen susretati se s Jean na ljigavim mjestima kao što je Dućan dobrodošlice i tko zna na kakvim su sve mjestima izmjenjivali užurbane poljupce.

Znači, da bi zadržao svoju svetačku reputaciju, dvoje je bezvrijednih ljudi moralo umrijeti. Tko ih je ubio? Sigurno ne Chandier. Kada imaš neograničeno puno novca kao što ga je on imao, nije bio nikakav problem unajmiti profesionalnog ubojicu. Borg je obavljao sav prljavi posao za Chandlera. Lako je mogao unajmiti nekoga da ušeta u Gordvjevu kuću i ubije ga.

Malo sam se zaustavio u razmišljanjima i shvatio da puštam mašti na volju.

Gordy i Freda ubijeni su mojim pištoljem.

Profesionalni ubojica bi ih sigurno ubio svojim pištoljem! Znači, bilo je nemoguće da je to dvoje ljudi nastradalo od ruke profesionalnog ubojice.

Ali tko ih je onda ubio?

Zario sam svoje vruće lice u ruke.

Zašto se zamaram time? pitao sam se. Zašto bih mario ako je umro jedan ucjenjivač ijedna kurva?

Ali bilo mi je stalo do toga što je Jean Chandlerova ljubavnica. Šok je

još uvijek bio prisutan. Rekla je da će doći do ureda ovog popodneva. Nisam bio u stanju suočiti se s njome. Ako dođe, znao sam da ne bih mogao ostati u uredu. Morao sam dobiti malo na vremenu da se prilagodim situaciji.

Zatražio sam Judy da me spoji s Jean. Odmah se javila. "Ovdje Steve," rekao sam. "Molim te, nemoj danas dolaziti, Jean."

"Ali baš sam krenula." Glas joj je bio nemiran.

"Molim te, ostani kod kuće. Nema nikakvog posla za tebe. Dođi sutra."

Nakon duže pauze rekla je, "Pa, dobro onda."

Odložio sam slušalicu kad je Judy ušla sa zatvorenom omotnicom od Chandlera.

"Jean neće doći do sutra," rekao sam joj. "Moram vam reći da nisam iznenađena. Jednom sam se i ja otrovala lignjama, i to me je umalo ubilo."

Kada je otišla, gurnuo sam omotnicu u fascikl. Glas naroda sada je bio simbol laži i nisam više imao nikakvog interesa za njega. Izvukao sam svoj pisaći stroj ispred sebe i napisao sljedeće pismo:

Henryju Chandleru,

Ne mogu više raditi za vas. Primitite moju ostavku koja na snagu stupa od danas. Imate dosta materijala za sljedeće izdanje. Sve uređivačko osoblje vašeg magazina moći će samo iznijeti sljedeći broj.

Kako ste mi jednom prilikom rekli: zlatne ribice nemaju skrovišta. Ali nemaju ni zlatne ribice iz kvekerskih staklenih posuda.

Steve Manson

Stavio sam poruku u omotnicu, naslovio je "Privatno i osobno", i zatvorio je. Tada sam zamolio Judy da je pošalje Chandleru i to hitnom dostavom.

"Nemojte mi prespajati nikakve telefonske pozive i ne želim vidjeti nikakve posjetitelje, Judy," rekao sam joj. "Ne želim da me ometaju. Recite da sam vani i da neću biti tu do sutra." Oči su joj se raširile.

"Pa, u redu, gospodine Manson."

"To uključuje i gospodina Chandlera. Ako bude zvao, još sam uvijek vani."

Otišao sam natrag u ured i zaključao vrata.

Sljedeća dva sata proveo sam čisteći stol i stavljajući sav materijal,

bilješke i nacрте ideja za sljedeće izdanje zajedno. Čuo sam da se Judy s vremena na vrijeme javlja na telefon. Pitao sam se što će se dogoditi s njom. Moja me budućnost nije zabrinjavala. Imao sam novac u banci i bio sam slobodan od Linde te sam se slobodno mogao vratiti u Los Angeles i biti novinar.

Konačno, negdje oko šest navečer, završio sam s čišće njem. Sve je bilo u redu. Jedan od onih sjajnih momaka iz California Timesa mogli su lako nastaviti tamo gdje sam ja stao, ali to, naravno, nije značilo da će Glas naroda i opstati. Nadao sam se da neće.

Noseći natrpanu aktovku, otišao sam do vanjskog ureda. Jadna me je Judy pogledala zabrinuto. "Oh, gospodine Manson, gospodin Chandler zvao je već dva put i pitao za vas."

"U redu je, Judy. Nemoj se brinuti. Pođi sada kući." Nasmijao sam joj se. "Hoćeš li ti zaključati? Ja sam za danas završio." Telefon se opet oglasio. Judy se javila dok sam ja otvarao vanjska vrata.

"Gospodine Manson!" šaptala je. "Gospodin Chandler je na liniji."

"Još sam uvijek vani," rekao sam i prešavši hodnik, odvezao sam se dizalom dolje u predvorje. Bilo je to po posljednji put i uopće nisam žalio ni za čim.

Dok sam se vozio prema stanu, počeo sam stvarati planove u glavi. U ponoć sam imao let za Los Angeles. Spakirat ću se i otići. Kada se budem vratio na rodnu grudu, bio sam siguran da ću se uspjeti prilagoditi. Repovi poput stana ili osobnih stvari mogli su se riješiti i kasnije, ali ovaj me grad sada počeo strašno gušiti i morao sam pobjeći iz njega. Morat će proći barem pet ili šest dana da se vratim u formu. Gledajući u retrovizor, zapazio sam plavi Mustang kako me prati, no to me uopće nije diralo. Pomislio sam na to kako će policajci reagirati kada me vide da se ukrcavam na avion za Los Angeles. Nisu me mogli zaustaviti. Ne mogu znati da ne idem na zadatak za magazin.

Ostavio sam Mercedes na parkiralištu i popeo se do stana. Zamišljao sam Tavlora i O'Harru kako se smještaju za dugu zasjedu. Otključao sam ulazna vrata i ušao u hodnik. Vrata koja su vodila prema dnevnoj sobi bila su napola otvorena i vidio sam upaljena svjetla. Još sam uvijek nosio Maxov pištolj. Ostavio sam aktovku i uzeo pištolj u ruku, a tada nogom širom otvorio vrata. Stao sam u dovratku.

Mislio sam da ću se suočiti s Webberovim ljudima, ali umjesto njih, suočio sam se s probljedjelom Jean. Polako sam spustio pištolj.

Dok sam je gledao, pala mi je na um jedna misao - ista ona misao kada sam pred Lindu stavio bocu Chanela -je li ovo bila žena koju sam volio?

Nastavio sam je gledati i vidio sam još jedan tračak ljubavi koji je blago treperio i onda se konačno ugasio. Suočavao sam se sa strancem: blijedim, pognutim, opakim i čak i opasnim.

Oči su mi skrenule s nje i pogledao sam okolo po sobi. Bila je pretresena. Svako moguće skriveno mjesto bilo je ispreturano. Čak su i jastuci u stolicama i na divanu bili razderani. Punjenje, poput malih bijelih otočića, ležalo je svuda po podu. Svaka je ladica bila ispražnjena i njezin sadržaj prosut unaokolo.

Vratio sam se u dnevnu sobu. Još je uvijek stajala nepokretna naslonjena uza zid i s očima poput dvije crvene i vruće žeravice.

"Ovo će se sigurno ddsvidjeti Borgu," rekao sam tiho. "Vjerojatno će te tužiti."

Pogledala me i tada sam znao da sam od nje osjetio onu navalu hladnoće.

"Jesi li tako izgledala kada si ubila Gordvja?" pitao sam je. "Jesi li rekla njemu... gdje je? Jesi li tako izgledala kada si ubila onu glupu pijanu kurvu?"

Podigla je svoju desnu ruku i zapazio sam da u njoj drži pištolj.

"Reci mi ili ću te ubiti! Gdje je?"

Pogledao sam pištolj... moj pištolj. Priča o bacanju pištolja na smetlište! Zadržala gaje i ubila ponovno! Gledajući je, znao sam da je sada mentalno nestabilna i još je se nisam počeo bojati. Bilo mi je zlo jer sam je izgubio, da su moji snovi o tome kako će se uskoro početi dosađivati s tim drugim muškarcem i doći k meni bili zauvijek gotovi.

Izvadio sam kazetu s filmom iz džepa i predao joj je. "Evo je, Jean," rekao sam. "Zašto mi se nisi povjerila?"

Ostala je nepokretna s pištoljem uperenim u mene, a tada su polako njezine divlje oči gledale malo u mene a onda u kazetu. Zadržala je dah i počela saptati.

"Stvarno?"

"Freda Hawes prodala mi gaje za tisuću i petsto dolara," rekao

sam."Tu je, Jean... uzmi ga."

Ispao joj je pištolj iz ruke i krenula je naprijed i zgrabila kazetu. Držala ju je neko vrijeme ispred lica i tada pala na koljena. Počela se tresti poput male životinje u agoniji. Pokupio sam pištolj i odložio ga pored Maxova pištolja na divan. Noge su mi bile nestabilne, a glava me je počela boljeti. Bilo mi je dosta svega ovoga. Sjeo sam na naslon uništene stolice i gledao je kako grabi kazetu i grli je. Ovo je, pomislio sam, dokaz ljubavi kojega sam htio da Chandier vidi. Minute su prošle, a ja sam samo sjedio tamo i čekao. Konačno je prestala plakati i tresti se. "Donijet ću ti piće," rekao sam i otišao do bara. Pridigla se na noge, držeći čvrsto kazetu.

"Ne želim ga! "Popij!"

Čaša joj se sudarala sa zubima, ali je ipak ispila konjak. Promrmljala je dok je spuštala čašu.

"Ovo je stvarno taj film?" pitala je.

"Tako je.Ti i Chandler. Napuštam grad, pa bih te zamolio da sada odeš. Moram se početi pakirati."

Pala je na jedan od masakriranih jastuka.

"Volim ga. On je savršen muškarac. Još otkako sam počela raditi za njega, zavoljela sam ga. Učinila bih bilo što za njega. Učinila sam sveza njega." Gledala je u mene. "Ne znaš ti stoje prava ljubav. Tako malo ljudi to zna: činiti žrtve i napraviti sve za osobu koju voliš." Rukama je prekrila lice. "Od trenutka kada sam ga upoznala, zavoljela sam ga. Trebalo je malo duže da i on zavoli mene. On je tako dobar i sjajan muškarac. Znao je da naša ljubav mora ostati tajna i bez obzira na to, žudjeli smo jedno za drugim. Postalo je opasno da radim s njime jer je bilo toliko znatiželjnih očiju. Znali smo da ćemo se, ako nastavimo raditi zajedno, jednom odati. Zato me je poslao da radim za tebe." Zatvorila je oči. "Ona grozna i prljava mjesta: kino, kada sam ga morala tražiti u mraku, taksu vožnje koje su bile opasne, odvratni mali barovi i onda Dućan dobrodošlice."Glas joj je zadrhtao. "Mislili smo da smo pametni što se nalazimo u dućanu, ali nismo znali da su postavili kamere." Bespomoćno je podigla ramena. "Nije bilo ništa više. Samo jedan dodir njegovih usana i osjet njegovih ruku... to je bilo sve."

Pozlilo mi je od slušanja svega toga.

"Molim te, stani," rekao sam. "Imaš film. Molim te, idi. Moram se

pakirati."

"Želim ti priznati." Oči su joj opet bile crvene poput žeravice. "Imam toliko toga za ispovijediti. Gordy nije imao hrabrosti otići do Henryja pa je došao do mene. Rekao mi je za film. Njegova je cijena bila milijun dolara. Smijući mi se u lice, rekao mi je da smo Henry i ja bili u dobrom društvu i tada mi je spomenuo imena onih žena za koja sam ti rekla da mi je dao Wally. On nije ništa znao o Dućanu i lagala sam kada sam ti rekla da je to istraživao. Kako bih drukčije mogla steći tvoje povjerenje? Trebala sam stoje bilo moguće više informacija. Napad na Wallyja nije imao nikakve veze s Gordvjem. Bilo je to nasumično. Shvatila sam da mi treba pomoć pa sam se obratila Webberu. Bez Henryja Webber je ništa i on to vrlo dobro zna. On je jedina osoba koja zna da se Henry i ja volimo. Znao je da je ta žena, Hawes, bila bliska s Gordvjem. Otišao je do njezina stana kad je bila vani i našao je fotografije koje je uništio isto kao što je uništio i Gordvjev dosje. U njemu je stajalo da je Gordy odslužio već deset godina zatvorske kazne zbog ucjenjivanja. Preplašila sam se da bi, ukoliko doznaš za to, mogao preplašiti Gordyja i onda bi ti on ispričao za mene i Henryja." Protrljala je rukom svoje čelo.

"Kako su bile uništene fotografije, ostalo mi je još da pronađem film. Trebala sam pištolj. Planirala sam nekako uplašiti Gordvja da mi da film. Znala sam da ti imaš pištolj i slijedila sam te kući, gledala kako odlaziš, shvatila da su ulazna vrta otključana i dokopala se pištolja. Odvezla sam se do Gordy-jeve kuće i zaprijetila mu, no on mi se smijao i ubila sam ga." Zastala je da pogleda okolo razbacanu prostoriju, a lice joj je bilo kao drvena maska. "Bila je to glupost što sam učinila jer nisam dobila film. Shvatila sam da bi policija vrlo lako mogla doći do zaključka da sam ga ja ubila što bi se onda odmah povezalo i s Henryjem." Gledala me ravno u oči. "Stoga sam odlučila tebe učiniti odgovornim za Gordvjevo ubojstvo. Ti mi ništa ne značiš i nikada nisi. Znam da misliš kako me voliš." Na licu joj nastane grimasa gađenja. "To je za mene opscena šala. Pokušaj se usporediti s Henryjem i vidjet ćeš zašto. Činilo se lako. Imala sam tvoj pištolj, a Webberovi ljudi nisu te ispuštali iz vida. Oni su se, inače, domogli onog filma koji pokazuje tvoju ženu Lindu u krađi. Možeš smo zamisliti koliko sam patila kada sam shvatila da nemam pravi film. Taj policijski poručnik je jako opasan. Stoga sam odlučila

ubiti i tebe." Zastala je i slegnula ramenima gledajući podalje od mene. "Molim te, pokušaj shvatiti da me je sve to izluđivalo. Imam duplikate ključeva svih Borgovih stanova. Došla sam ovdje neku večer s vrpcom, filmom i pištoljem. Spavao si. Planirala sam te ubiti, ostaviti vrpcom, film i pištolj pored tebe. Bila sam sigurna da će policija misliti kako si se ubio. Stajala sam nad tobom s pištoljem uperenim u tvoju glavu, ali nisam mogla povući obarač. Još sam dugo ostala sjediti pored tebe, ali me nešto spriječilo. U očaju sam otišla i uništila vrpcom i film. Web-ber mi je rekao da si se našao s tom Hawesovom. Otišla sam kod nje doma i srele smo se kad se vraćala. Imala je putnu torbu i bila sam sigurna daje sa sobom imala film. Ubila sam je." Lice joj se izobličilo kao da ju je probola neka bol. "Bože, oprosti mi! Bila je tako arogantna. Plijuvalaje po meni... pa sam je ubila. Nije bilo filma. I, eto me ovdje, moja posljednja nada. Lovila sam i lovila, tražila i tražila, i sada ga imam." Lice joj se razvuklo i počela je jecati. "Stvar je u tome što Henry ne zna ništa o ovome... ništa... ništa o svemu ovome. On nema pojma i nikada neće ni znati što sam to učinila za njega.. .što sam učinila da ga zaštitim. Živi u velikoj kući s onom glupom, snobovskom užasnom kućkom i misli da sam ja sretna jer se iskrade dvaput tjedno i obdari me s nekoliko poljubaca i dodira rukama."

Ustao sam i lutao okolo po uništenoj sobi. Njezina ku-kanja nisu imala nikakav utjecaj na mene. Samo sam želio otići. "E, pa to je nešto s čime ćeš morati živjeti, Jean," rekao sam joj. "Kako ćeš to izvesti, tvoja je stvar. Žao mi je što misliš daje moja ljubav prema tebi opscena šala. Hoćeš li sad, molim te, otići?"

"Da, naravno." Podigla se nesigurno na noge. "Ti to nikada ne bi mogao razumjeti." Stiskala je kazetu u ruci. "Ti ne znaš što znači ljubav."

Htio sam je se riješiti. Možda je bila u pravu. Možda stvarno nisam znao što znači ljubav, ali ako je značila smrt dvoje ljudi, bez obzira koliko nevrjedni oni bili, nisam ni želio znati.

Ispratio sam je do vrata i otvorio ih.

"Do viđenja, Jean."

Pomaknula se naprijed, zastala i pogledala me.

"Hoćeš li nešto učiniti za mene?"

"Ako mogu."

Predala mi je kazetu.

"Hoćeš li je uništiti, molim te?"

"To je tvoja stvar, Jean."

"Molim te... učini to za mene."

"U redu." Uzeo sam kazetu i ubacio je u svoj džep. Polako se pomaknula pored mene i izašla van u hodnik. Tada se okrenula i pogledala me.

"Hvala ti. Do viđenja, Steve."

Pozdravio sam je. Koliko god čudno bilo, pomislio sam, jedno sam vrijeme mislio da je ova žena bila stvorena za mene. Gledao sam u njezino podbuhlo, blijedo lice i jad u njezinim očima. Gledao sam stranca.

"Do viđenja."

Bilo mi je drago što sam zatvorio vrata i vidio je po posljednji put. Nakon lutanja po rasturenoj sobi, otišao sam do telefona i nazvao Borga. Kada se javio, rekao sam, "Imao sam provalu ovdje, Joe. Za sat vremena odlazim za Los Angeles. Hoćeš li ti to srediti?"

"Jesi li zvao policiju?"

"Nisam imao vremena navlačiti se s policijom. Ti to učini." "Do vraga! Reći ću Jean da to sredi."

"Da sam na tvom mjestu, ja bih se pobrinuo za to," rekao sam mu i prekinuo.

Spakirao sam dva kovčega i tada sam pokupio pištolj kojim su ubijeni Gordy i Freda i otišao do podruma. Bacio sam pištolj u smeće. Bacio sam kazetu u peć. Vratio sam se u stan, pokupio kovčege i spustio se dizalom do parkirališta. Imao sam više od dva sata prije leta i vozio sam se polako prema aerodromu svjestan, daje plavi Mustang iza mene. Ostavio sam automobil u aerodromskoj garaži, prijavio kovčege i otišao do bara. Nije mi se baš jelo stoga sam sjeo u kut i ispijao viski s ledom. Razmišljao sam o Jean. Razmišljao sam o svemu što mi je rekla i žudio sam da što prije napustim ovaj grad i sjednem u avion za Los Angeles.

Konačno, nakon gotovo cijele vječnosti, počeli smo s ukrcajem. Krenuo sam u hodnik i stao u red. Razmišljao sam o svojoj budućnosti. Misli su mi povremeno bile uznemirene prizorom Chandlera i Jean kako stoje u kutu dućana. Znao sam da će me ta slika proganjati još neko vrijeme. Kada sam došao, pokupio sam

torbe i pošao preko hodnika potražiti taksi.

"Gospodine Manson?"

Pogledao sam oko sebe i spazio visokog muškarca koji mi se smijao.

"Ja sam Terry Rogers iz Hollywood Reportera" Razvukao je osmijeh od uha do uha. "Rečeno mi je da ste bili u avionu. Gospodine Manson, je li točno da ste odstupili s uredničkog mjesta Glasa naroda?"

"Tako je."

"Je li bilo razmimoilaženja mišljenja između vas i gospodina Chandlera?"

"Ne. Odlučio sam da urednička stolica nije za mene." Počeo sam bježati od njega.

"Žao mi je zbog vaše tajnice." Zastao sam i pogledao ga. "Moje tajnice?"

"Da. Gospođica Jean Kersev. Bila je vaša tajnica, zar ne?" "Da. Štos je njom?"

"Prije desetak minuta stigla je vijest. Bacila se pod kamion." Nisam osjetio nikakvu reakciju. Moralo se tako završiti. "Je li?"

"Kada je čuo, gospodin Chandier je rekao da je to veoma tužan gubitak za magazin. Imate li vi komentar, gospodine Manson?"

"Svi mi moramo jednom umrijeti - čak i zlatne ribice," rekao sam i ostavio ga da mi gleda u leđa.